

รักนายเจ้าชายววยร้าย

เรื่องวุ่นๆ

ของทิวเตอร์รุ่นพี่รูปหล่อ

กับรุ่นน้องสุดน่ารัก

และประสบการณ์ใหม่ๆ

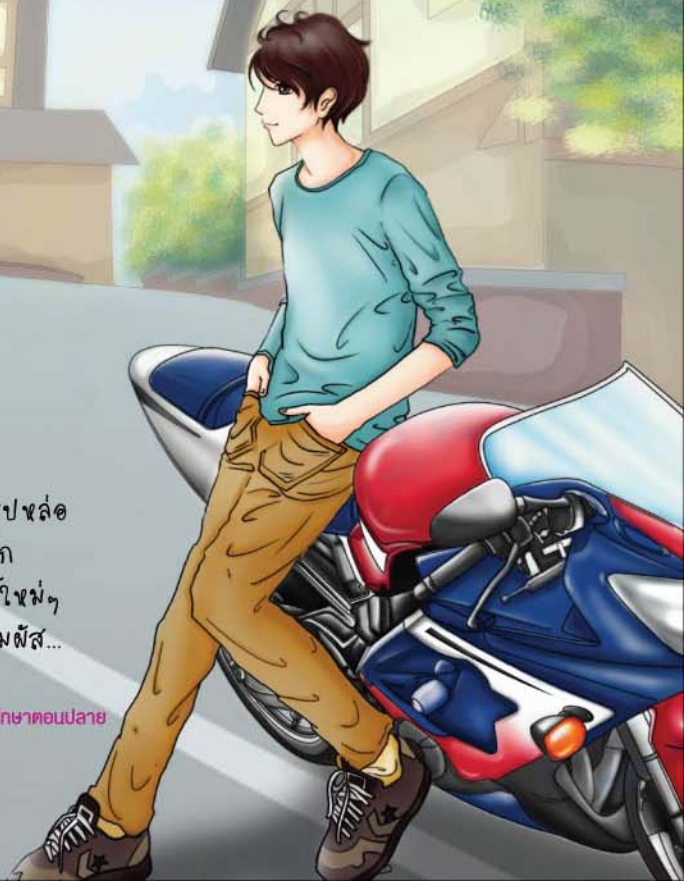
ที่คุณอาจไม่เคยสัมผัส...

รางวัลชมเชย: คับมัธยมศึกษาตอนปลาย

พ็องพรรณณ ยิบแสนทากุ

สุภัทรา ปารมีย์

มานะ บุญทวี เขียน....

รักนายเจ้าชายวายร้าย

LOVE LUST & LEARNING รัก โหล่ & เรียนรู้

นิยายเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของผลงานชนะเลิศประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษา
เพื่อเยาวชน ...รัก โหล่ และเรียนรู้ (Love Lust & Learning)
ดำเนินงานโดย องค์การแพธ ร่วมกับภาคีเพศศึกษา

นิยายเรื่อง รักนายเจ้าชายวายร้าย รางวัลชมเชยระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
โดย ผ่องพรรณ ยืนแสนหาญ, สุพิศรา ปารจะมี, มานะ บุญทวี
ทีมเด็กก๊วนป่วนนิยาย โรงเรียนห้างฉัตรวิทยา จ.ลำปาง

จำนวนพิมพ์	50,000 เล่ม
พิมพ์ครั้งแรก	กรกฎาคม 2553
ISBN	978-974-225-590-9
พิมพ์ที่	พี.เอส.ซัพพลาย
ออกแบบรูปเล่ม	सानิต เชียรวรคุณ
ภาพปก	Suiz illustrat
ที่ปรึกษาด้านเทคนิค	ชญัญญาช บูรณ์เจริญ
ผลิตโดย	องค์การแพธ 37/1 ซ.เพชรบุรี 15 พญาไท ราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2653-7563-5 โทรสาร 0-2653-7568 สนับสนุนโดยกองทุนโลก เพื่อแก้ไขปัญหาเอดส์ วัณโรค และมาลาเรีย (The Global Fund to Fight AIDS, Tuberculosis and Malaria) เว็บไซต์เพศศึกษา www.teenpath.net ; เว็บไซต์บริการสุขภาพทางเพศของเยาวชน www.lovecarestation.com

สนับสนุนโดย โครงการกองทุนโลก

PR-DDC
Principal Recipient
Administrative Office

teenpath
www.teenpath.net
เพศศึกษาเพื่อเยาวชน

PATH
A catalyst for global health

การประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษาเพื่อเยาวชน

กิจกรรม “การประกวดนวัตกรรมสื่อเพศศึกษาเพื่อเยาวชน” เป็นกิจกรรมหนึ่งในโครงการเพศศึกษาเพื่อเยาวชน โดยกระบวนการประกวดฯ เริ่มต้นขึ้นเมื่อกลางปี พ.ศ. 2552 ด้วยความเชื่อมั่นว่า เยาวชนสามารถสื่อสารเรื่องเพศกับคนวัยเดียวกันได้ ด้วยเนื้อหาและวิธีการที่น่าสนใจ สอดคล้องกับวิถีชีวิตในปัจจุบัน โครงการฯ จึงได้เชิญชวนเยาวชนในสถานศึกษาที่ร่วมโครงการฯ ผลิตชิ้นงานสื่อ ไม่ว่าจะเป็น “เพลง” “สปอตโฆษณา” “การ์ตูน” หรือ “นิยายรัก” ส่งเข้าประกวด

ทั้งนี้ ก่อนลงมือผลิตสื่อ ผู้สมัครทุกคนจำนวนรวม 735 คน จาก 341 ทีม ได้รับการอบรมจากโครงการฯ เป็นเวลา 1 วัน ตามภูมิภาคต่างๆ เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเรื่องเพศที่ใช้ในการประกวดฯ ที่ว่า ความรักและความรื่นรมย์ทางเพศของคนรุ่นใหม่ (แม้อาจไม่ยั่งยืนบ้าง) แต่พร้อมรับผิดชอบไม่ทำร้ายตัวเองและคนอื่น เคารพความแตกต่างระหว่างเพศและวัยของคนต่างรุ่น นอกจากนี้ผู้สมัครยังได้แลกเปลี่ยนกับผู้เชี่ยวชาญการผลิตสื่อมีอาชีพประเภทต่างๆ ตามความสนใจ

หลังการอบรม แต่ละทีมได้กลับไปพัฒนาผลงานและส่งผลงานไปให้โครงการฯ รวม 121 ชิ้น จากสื่อ 4 ประเภท จากนั้นภาคีคนทำงานเพศศึกษาในภูมิภาคต่างๆ ได้ร่วมกันคัดเลือกชิ้นงานที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับแนวคิดการประกวดฯ เพื่อส่งเข้ารอบถัดไปให้ผู้เชี่ยวชาญในสาขาเหล่านั้นๆ พิจารณาในด้าน

เทคนิคการนำเสนอ และส่งไปให้คณะกรรมการตัดสิน ซึ่งประกอบด้วยนักวิชาการด้านสื่อสารมวลชน คนทำงานด้านสื่อ คนทำงานเรื่องเพศ/เอดส์ และเยาวชน ทำหน้าที่ตัดสินเป็นขั้นสุดท้าย

หลังจากการประกาศผลการประกวดเมื่อเดือนพฤศจิกายน 2552 เยาวชนเจ้าของผลงานสื่อ ที่ได้รับรางวัลทั้งชนะเลิศและชมเชย ได้รับการพัฒนาทักษะด้านการผลิตสื่อจากวิทยากรมืออาชีพอีกครั้งเพื่อปรับแก้ผลงาน ร่วมกระบวนการทดสอบสื่อ ฟังความคิดเห็นจากเยาวชนอื่นๆ จนได้ชิ้นงานต้นฉบับพร้อมเผยแพร่เป็นสื่อการเรียนรู้เพศศึกษาเพื่อเยาวชน โดยเยาวชน

โครงการฯ เชื่อว่าความสำเร็จของกิจกรรมในครั้งนี้ เกิดจากการที่ผู้ใหญ่ใจดีในพื้นที่ต่างๆ ร่วมมือกันสนับสนุนให้เยาวชนได้แสดงความสามารถ บนพื้นฐานความเชื่อมั่นต่อศักยภาพของเยาวชน และเปิดโอกาสให้พวกเขาได้สร้างสรรค์ผลงานอย่างเป็นอิสระ

ขอขอบคุณ

ที่ปรึกษาด้านเทคนิคสื่อวิทยากร:

ชัยญานูช บูรณ์เจริญ และ แสงอรุณ วรรณจุ

คณะกรรมการตัดสินทุกท่าน

เครือข่ายผู้ใหญ่ใจดีภาคีเพศศึกษาทุกภูมิภาค

และเยาวชนทุกคนที่เข้าร่วมกิจกรรม

นานมาแล้ว

วรรณกรรมส่วนใหญ่ที่พูดถึงความรักของเพศเดียวกันมักนิยมที่จะส่องเข้าไป
ในความลึกลับดำมืด และสะท้อนสิ่งที่ลึกลับและมืดดำยิ่งกว่าออกมา

เราจะเรียกสิ่งเหล่านี้ว่า คำตอบแห่งยุคสมัย? หรือเป็นความเข้าใจ ความรู้สึก
จิตสัมผัสสันนึกคิดของผู้คนในสังคมแต่ละยุคที่ผู้เขียนพยายามจะกลั่นกรองออกมา
อย่างดีที่สุดแล้ว?

ความเป็นจริงก็คือ ในความพยายามนั้นๆ ทัศนคติทางเพศของผู้เขียนเอง “ปากคำ”
ของแหล่งข้อมูล และข่าวสารต่างๆ ล้วนมีส่วนสำคัญในการกำหนดทิศทาง
ทัศนคติ และชีวิตตัวละคร ซึ่งส่งอิทธิพลต่อผู้อ่านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และ
หลีกเลี่ยงไม่ได้เช่นกันที่ว่า วรรณกรรมหลายๆ ชิ้นไม่อาจหลุดพ้นบ่วงแห่งความ
ไม่รู้ และไม่ตั้งใจ

จึงเป็นที่น่าตั้งข้อสงสัยว่า การนำเสนอด้านที่เรียกว่า “มืด” แท้จริงแล้ว เป็นไป
เพื่ออะไร?

เมื่อไม่นานมานี้

วรรณกรรมที่พูดถึงความรักของเพศเดียวกันเริ่มเปลี่ยนแปลงไป การเกิดขึ้นของงานเขียนแนว “Y” ได้นำเสนอภาพความรักที่สวยงามของเพศเดียวกันจากมุมมองของนักเขียนรุ่นเยาว์ ผู้ที่ไม่ได้เติบโตขึ้นมาในสถานะที่มีผู้สร้างด้านมืดตีกรอบความคิดของพวกเขาเอาไว้

พวกเขา มีเพื่อน มีพี่ มีน้องที่กล้าแสดงออกถึงตัวตน ความรู้สึก และความต้องการที่แท้จริง ต่างจากยุคสมัยก่อนหน้านี้

พวกเราจึงจะพบวรรณกรรมแนวใหม่ที่มีความสดใส เต็มไปด้วยจินตนาการที่สร้างความอิมเมจ ผู้เขียนได้กำหนดทิศทาง “ด้านบวก” และอาจจะนำไปคานน้ำหนักกับ “ด้านลบ” ที่กลาดเกลื่อนอยู่ในสังคม และเป็นเหตุให้สังคมของคนกลุ่มนี้อย่างไม่ไว้ใจ

คนรุ่นใหม่จึงได้ช่วยเปิดมุมมองใหม่ๆ ที่มองไปยังคนรักเพศเดียวกัน และความสัมพันธ์ของพวกเขา และอาจนำไปสู่สังคมยุคใหม่ที่อคติทางเพศต่อคนที่แตกต่างจะค่อยๆ เลือนหายไป

วิทยา แสงอรุณ

คอลัมน์สัด และพิธีกรรายการ Pink Mango ช่อง Mango Channel ทุกคืนวันเสาร์ เวลา 23.30 น. และเป็นผู้ดำเนินรายการวิทยุ Bangkok Radio for Men คลื่น FM 102 MHz ทุก

คืนวันอาทิตย์ เวลา 22.00 น.

Email: vitayamail@gmail.com

รักนายเจ้าชายวายุร้าย

ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมคนเกือบทั้งโลกถึงไม่ยอมรับในพวกชายรักชายนักหนา...

มันผิดเหรอ? หากผมเป็นหนึ่งในคนกลุ่มนั้น...

หากผมเลือกได้ ผมจะเลือกในสิ่งที่สังคมยอมรับเหมือนกันนั่นแหละ...แต่เลือกไม่ได้ล่ะ?

ผมควรทำยังไงดีจ้ะ...

ทุกคนช่วยบอกผมหน่อยสิครับ

“ไอ้เอเจเอาน้ำโค้กให้ฉันหน่อยสิ” พี่ซีดี พี่ใหญ่สุดของบ้านนอนแผ่ราบกับโซฟายาว ปากก็สั่งปาวๆ แต่เท้าชี้ไปยังห้องครัวที่มีเจ้าตุ๋นยืนยืนตำแหน่งอยู่ ผมซึ่งง่วนกับการฟังเพลงถึงกับเบ้ปาก

“ไม่ใช่เบ้ไวย”

“เออรู้! แกจะเป็นเบ้ให้ฉันดีๆ หรือโดนบาทาฉันทะวะ”

“ก็ได้ครับ >_<”

คราวนี้ผมถึงกับวิ่งแจ้นไปหิบบตามคำสั่งของพี่จริง ๆ แหม ผมไม่อยากเจอท่าจรเข้พาดหางของพี่ซีตี่นี่ เห็นเอวบางร่างสูงแบบนั้นแต่ขาหนักเป็นบ้า เคยชั้ดคำสั่งครั้งหนึ่ง โดนกลางหลังเต็ม ๆ ขยับไม่ได้สองวันเชียว เพราะผมเป็นน้องคนสุดท้อง ดังนั้นผมจึงทำหน้าที่ผู้รับใช้ภายในบ้าน (ของพี่ซีตี่) เพียงคนเดียว ไม่ได้ ๆ คราวนี้มีหวังผมคงต้องจองวัดแหง ๆ

“อ้าว เอเจมีอะไรเธอ ถูกซีตี่มันใช้ละสิ” พี่คนรอง พี่วีซีตี่เปรียบดั่งเทพบุตรเอ๋ยทัก เพราะวันนี้เป็นเวรทำอาหารพี่เขา (พี่ซีตี่เหมือนซาตานส่งมาเกิด) ผมพยักหน้าไม่พูดอะไร แต่เอ๋อมนไปค้นหา น้ำไค้กในตู้เย็น

แหม มีอวัยวะครบสามสิบสองแท้ ๆ ไม่รู้จักหิบบเองบ้าง เป็นง่อยว่าไปอย่าง

พวกพี่ ๆ กับคุณแม่เกิดรู้ความจริงของผมขึ้นมา เพราะตอนนั้นผมกล้าไปบอกรักหนุ่มฮอตของโรงเรียน เนื่องจากผมชอบเขาตั้งแต่ตอนที่เขาเข้ามาใหม่ ๆ ผมก็รู้ว่ามันเง่าที่สารภาพออกไปแบบนั้น แต่ทำยังไงได้ ทุกครั้งเวลาผมเจอหน้าผู้ชายคนนั้น ผมอดใจอยากบอกรักเขาไม่ได้ (หน้าซีเมนต์สุด ๆ) ตอนนั้นรู้ว่าเขาทำหน้าอึ้งประมาณว่าผมพูดบ้าอะไร แต่ผมก็ย้าจนเขารู้ว่าผมพูดจริง ต่อจากนั้นเขาย้ายโรงเรียนกะทันหันโดยไม่มีสาเหตุ แล้วเขาก็เอาเรื่องที่ผมชอบเพศเดียวกันไปบอกอาจารย์ อาจารย์จึงไปบอกกับครอบครัวของผม เพราะคิดว่าทางครอบครัวของผมรู้อยู่แล้วว่าผมเป็นพวกรักเพศ

เดียวกัน ตอนนั้นคุณพ่อท่านเสียชีวิตแล้ว ส่วนคุณแม่กับพี่ชายสองคนนั่งอ้าปากค้างฟังความจริงที่ไม่อยากเชื่อจากปากอาจารย์ประจำชั้นของผม

‘คะ อย่างที่ดิฉันได้เรียนกับทางคุณแม่ไปแล้วว่า...เอ่อ...ไปสารภาพรักกับนักเรียนชาย มันก็ไม่ผิดนะคะ แต่ดิฉันเพียงอยากให้คุณช่วยดูแลพฤติกรรมของเด็กคนนี้เท่านั้น’ อาจารย์กล่าวพลางตุนแวนตาให้เข้ที่ ผมเอาแต่ก้มหน้าก้มตาไม่มองหน้าทุกคน

‘เอ่อ...อาจารย์พูดว่าอะไรนะคะ?’ คุณแม่ขมวดคิ้วเอ๋ออย่างไม่เข้าใจ ‘หมายความว่า...เขาชอบเพศเดียวกันหรือ’

‘ใช่ค่ะ~ทางนักเรียนชายที่เพิ่งลาออกบอกกับดิฉันแบบนี้ เขาไม่เคยบอกหรือคะว่าเขาเป็น...พวกชอบเพศเดียวกัน!’ พอได้ยินแบบนี้ ทุกคนรวมถึงคุณแม่เงยกันไปหมด ตอนนั้นผมรู้สึกกลัวเหลือเกิน...กลัวว่าทุกคนจะรังเกียจในสิ่งที่ผมเป็น

‘บ้าเอ๊ย! +@#\$%^&*’ พี่ซีตีบ่นพึมพำคนเดียวยาวเหยียด พี่วีซีตีซึ่งอยู่ข้างๆ ไม่พูดอะไรออกมาสักคำ

‘แปลว่าทางครอบครัวของคุณไม่รู้จริงๆ หรือคะ’ พออาจารย์ประจำชั้นเห็นสีหน้าแปลกๆ ของทุกคนก็เอ๋อถาม บรรยากาศเริ่มคุณเห็นได้ชัด

‘...’

‘คะ ทางเราไม่รู้จริงๆ’ คุณแม่เริ่มกล่าว สีหน้าของท่านบอกไม่ได้เลยว่ากำลังคิดอะไรอยู่

‘แต่ว่า~มันก็พูดยากนะ การจะมารับในเรื่องแบบนี้ แต่ทำยังไง

‘ได้ละ...เอเจเองก็เป็นลูกของฉันเหมือนกัน...แล้วครอบครัวเราก็เจอเรื่องเลวร้ายมามากพอแล้ว ดิฉันเองก็ไม่ได้คาดหวังว่าเขาต้องเป็น อย่างนุ่นอย่างนี้ แค่เอเจเป็นคนดี...เขาจะเป็นอะไรไม่สำคัญสำหรับ ครอบครัวเราหรอกค่ะ’

‘คุณแม่ครับ~’

‘พวกผมเองก็เหมือนกันครับ!!!’ พี่ทั้งสองพูดพร้อมกัน ทำเอาผมสะดุ้งไปด้วย

‘ถึงไอบ้านี้จะชอบทำตัวอ่อนแอ แต่ยังไงสายตาของผม ไอบ่เจ ก็คือน้องของผมครับ’

พี่ซิติ T_T

‘ผมเองก็มองเอเจในฐานะน้องเหมือนกัน...ผมคิดว่าถึงแม้เอเจ จะเลือกเกิดไม่ได้ แต่เอเจก็มีสิทธิ์ที่จะเลือกไม่ใช่เหรอ แล้วผมก็เกลียดน้องผมไม่ลงด้วย ^^+’ พี่ซิติเหลย้มมาทางผม

ผมละซึ่งจนน้ำตาไหลเลยละ TT_TT ผมเลยเห็นพี่ซิติแปลงกาย เป็นเทพบุตรสักวัน แค่วันเดียว ^^

หากพูดถึงเรื่องโรงเรียนแล้ว คนส่วนใหญ่เกือบเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ จะรู้ความจริงว่าผมเป็นพวกชอบเพศเดียวกัน แรกๆ ทุกคนก็มาล้อเลียนสนุกปาก เคยมีกลุ่มผู้ชายพวกหนึ่งชอบเอาเพื่อนมาแกล้งผมทุกวัน ผมเลยกะว่าจะจัดการชกต่อยให้สิ้นเรื่อง เห็นกลัวบาบาท พี่ซิติแบบนี้ แต่ผมไม่ใช่พวกอ่อนหัดนะครับ ผลสุดท้ายนะเหรอ ผมจำได้ว่ากำลังจะมีเรื่องกันพอดี แต่อาจารย์เกิดรู้ข่าวเข้าจึงมาช่วยเคลียร์ ‘ไม่รู้อาจารย์เคลียร์วิธีทำไหน พวกนั้นไม่กล้าล้อผมอีกเลย แต่ผมว่า

ก็ตีเหมือนกัน ^^+

“เอเจทำการบ้านอังกฤษเสร็จยัง” รุ่งเพื่อนสาวคนเดียวที่ยอมคบกับผมเอ่ยถาม

ถ้าถามว่าทำไมผมถึงมีรุ่งเป็นเพื่อนได้นะเธอ ความจริงเพราะว่าเธอเป็นฝ่ายขอเป็นเพื่อนผมก่อนต่างหาก ส่วนผมนิสัยค่อนข้างติดซีอ้ายทำให้ไม่ค่อยสนิทกับเพื่อนๆ ในห้องเท่าไร แต่รุ่งนะเธอน่ารักมากๆ ถ้าใช้สายตาผู้ชายมองนะ แต่เสียดายไม่มีใครมาจับ คงเห็นว่าผมสนิทกับเธอจัง พวกผู้ชายเลยไม่ยกกะกล้าแจกขนมจีบ

ความจริงผมก็สนิทกับเพื่อนผู้หญิงในห้องระดับหนึ่ง เพียงแต่เวลาผมอยู่กับรุ่งแล้วผมสบายใจมากกว่า อีกรายเพื่อนผู้หญิงในห้องส่วนใหญ่สนใจแต่ความสวยความงาม ที่สำคัญยังชอบกรี๊ดกร๊าดคลั่งคิลปินเกาหลิจนน่ารำคาญ ซึ่ผมเข้ากลุ่มพวกเธอแล้วฟังเรื่องพวกนี้มากๆ เข้าคงเอียนจนอยากอ้วกออกมาแน่ๆ

“หือ~อ้อ เสร็จแล้ว” ผมพูดพลางหยิบการบ้านประเคนให้เธอก็รุ่งนะอ่อนภาษาจะตาย เธอคงจะลอกการบ้านผมเหมือนเคย แต่ผมมันพวกอ่อนคณิตหนัก อันนี้ต้องพึ่งคุณรุ่งอะครับ (น้ำพึ่งเรือเสื่อพึ่งป่าว่างั้น)

“ขบใจจ๊ะ” เธอเอ่ยพร้อมรอยยิ้มน่ารัก

เฮ้~อย่ายิ้มมากสิ! เตียวผมเปลี่ยนใจมาชอบผู้หญิงแทนอันนี้ไม่รู้ด้วยนะ ฮ่าๆ

“นักเรียนทั้งหมดทำความเคารพ”

“สวัสดีครับ/สวัสดีค่ะ”

ตอนนี้เป็นคาบโฮมรูมของห้อง ทุกคนดูจะสงบเสียงมเจียมตัวกันผิดปกติ ทั้งที่พอหมดคาบก็ชนเป็นลิงกันแทบทุกคน เพราะอาจารย์ของพวกเขาผมเอียน เอ๊ยเอ๊ยบสุดๆ ไปเลยนะสิครับ แถมยังได้ยินว่ารุ่นพี่ที่เคยโดนไม่เรียวกเจ็บหนักไปหลายวันทีเดียว แม้อาจารย์จะลดความเอ๊ยบไม่ใช่ไม่เรียบบ้าง แต่ไม่เรียวนานขนาดหวาดตติผนังบนกระดานเรียนก็ทำให้ไม่มีใครกล้าหือ เพราะกลัวว่าเจ้าไม้นี้จะใช้สักครั้ง

“เอาละ อย่างที่อาจารย์ฝ่ายวิชาการได้แจ้งตรงหน้าเสาธงว่าทุกๆ ปี ม.4 จะมี ‘โครงการติววิชา’ ซึ่งจะให้นักเรียน ม.6 กวดขันวิชาเด็กนักเรียน ม.4 ในช่วงเวลาตอนเย็นจันทร์ถึงศุกร์ เพื่อนอกจากเชื่อมความสัมพันธ์ของรุ่นพี่รุ่นน้องแล้ว ยังทำให้นักเรียนมีพื้นฐานของการเรียนที่ดีขึ้นด้วย” อาจารย์กำลังกล่าวกับทุกคนทั้งห้อง บางคนดูทำหน้าเบื่อกๆ แต่บางคนเด็กเรียนหน่อยก็เฉยๆ แน่นอนแล้วคนที่ดีใจเป็นใครไม่ได้นอกจากรุ่นพี่เองของผมนั่นเอง

“ยัยบ้า ไม่เห็นน่าดีใจตรงไหนเลย แค่เรียนตามปกติก็เซ็งจะแยะอยู่แล้ว”

“ไม่เห็นเป็นอะไรเลย น่าสนุกออกนะ ^^” เธอพูดไปหน้าระรื่นหน้าตาเฉย

สนุกหรือ เพื่อนผมนคงจะบ้าไปแล้วละมัง

หลังจากนั้นอาจารย์เลือกจับคู่นักเรียนในห้อง โดยเลือกคนที่เก่งกับคนอ่อนมาเป็นคู่บัดดี้กัน ผลสรุปว่าผมกับรุ่งเป็นคู่บัดดี้กัน เพราะเนื่องจากเหลือพวกผมอยู่กันสองคน อาจารย์เลยให้จับคู่ไปเลย

แต่ดูเหมือนพวกผู้ชายอยากจับคู่กับรู้งมากกว่า คนอะไร เก่งก็เก่ง แถมน่ารักเป็นบ้า เว้นแต่พวกประเภทอย่างผมคงสเป็กไม่เตะตาละมั้ง พอจับคู่เสร็จ อาจารย์ก็ให้แต่ละคนไปจับสลาก รู้งเลยยกหน้าที่ให้ผม โดยปริยาย ถ้าเจอรุ่นพี่ที่เกลียดชังหน้าเข้า ผมคงโดนรู้งฆ่าแน่ๆ เอาล่ะ~สาธุขอให้ได้รุ่นพี่นิสัยดีๆ ด้วยเถอะ

ผมยื่นมือตัวเองไปสัมผัสกับกระดาษภายในแก้วเล็กๆ ตั้งนาน ผมจำต้องเลือกสลากสักอันเพราะสายตาเขียวปัดของอาจารย์ส่งมา เจ็บๆ ว่าเมื่อไหร่จะจับมาได้สักที ผมส่งให้อาจารย์แล้วอาจารย์ก็พูดต่างๆ ออกมา

“พีรณัฐ รัชชิตกร!!”

“เฮ้ พี่ปืมหรือ?”

“น่าอิจฉาจัง~”

“อยากได้พี่ปืมจัง”

หลายคนบ่นอุบเป็นแถวๆ โดยเฉพาะพวกสาวๆ ในห้อง พี่ปืมนี้เป็นใครหรือ? ความจริงก็คูนๆ นะ แต่พอนึกก็นึกไม่ออกแฮะ ส่วนรู้งดูท่าทางดีใจมากๆ เลยแหละ ผมซักอยากรู้แล้วสิว่าพี่ปืมที่ว่า เป็นใครกันแน่?

“นี่รู้ง พี่ปืมที่ว่าคนไหนหรือ?” ผมถามเธอ

“แหมเธอเจ~จะมีพี่คนไหนนอกจากพี่ปืม หนุ่มฮอตสุดเท่ของโรงเรียนเราไง ^^”

“อ้อ พี่คนนั้นใช่ไหม” ผมร้องอ้อ พลงนิกภาพผู้ชายใบหน้าขาวเหมือนหนุ่มเคป๊อป ก็สมควรหรอกที่ผมจะจำพี่เขาไม่ได้ ผมเคย

เห็นหน้าบ่อยก็จริง แต่ไม่รู้ว่าคุณชายคนนั้น ที่แท้ก็คือรุ่นพี่ที่ต้องมาตีวให้เรานะ

ว่าแล้วรุ่งจึงสาธยายยาวเหยียดว่าพี่ปิมเป็นผู้ชายหน้าตาดี คนหนึ่ง เรียนหนังสือได้เกรดสี่มาตลอด แถมเคยคว้าตำแหน่ง ประธานมาก่อน เรียกว่ากิจกรรมดี การเรียนก็เด่น นิสัยอยู่ในเกณฑ์ ดีสุดๆ ที่สำคัญคือไม่มีแฟนหรือโสตนั่นเอง อันนี้เธอภูมิใจนำเสนอ สุดๆ

“ทำไมเธอถึงรู้เรื่องพี่เค้าดีนัก ชอบรุ่นพี่เธอ...ความจริงพี่ปิม อะไรนั้นก็เข้าขั้นเพอร์เฟ็คเหมือนกันนะ” ผมหยอกล้อเธอ แต่รุ่งกลับ ตอบน้ำเสียงนิ่งเฉย ทำเอาผมอึ้งสุดๆ

“พี่เค้าไม่ใช่ 'เป็กฉันทรอก' ฉันทเองก็ฟังมาจากคนอื่นๆ เหมือนกัน เพราะไม่มีใครไม่รู้จักหนุ่มหล่อที่สุดของโรงเรียนได้หรอก เว้นแต่พวก อยู่หลังเขาอย่างนายเนี่ย =_+”

“ใจร้ายชะมัด” ผมแบ่ปากใส่

“เอเจสิแปลกออกไม่รู้จักพี่ปิม พี่เค้าจะป๊อปปะตายไป” เธอว่า ผมได้แต่ผินหัวเราะเบาๆ เพราะผมเคยผิดหวังมาจากผู้ชายคนนั้น นะสิ ทำให้ผมเซ็ด ไม่กล้ารักใคร่อีกต่อไปแล้ว...โดยเฉพาะเขาเอาเรื่อง ที่ผมเคยสารภาพรักเขาไปบอกคนอื่นไปทั่วเนี่ย ตอนนั้นผมรู้สึกเกลียด เขามากๆ เลย แล้วสัญญากับตัวเองว่าจะไม่รักใคร่ง่ายๆ อีกแล้ว ฮือ~

เสียงออดของโรงเรียนดังขึ้นพร้อมกับเสียงเฮลั่นของเหล่านักเรียนที่นั่งฟังอาจารย์สอนจนถึงคาบสุดท้าย ส่วนพวก ม.4 กลับทำ

หน้าจ่อยึดปกติ เพราะนอกจากจะไม่ได้ไปเที่ยวช้อปปิ้งกลับต้องมานั่งติวสอนกับรุ่นพี่แทน มันเป็นเรื่องยิ่งกว่านรกสุดๆ ส่วนรุ่งดูท่าทางกระตือรือร้นเป็นพิเศษ รู้มัยว่าถ้ายัยนี้ติวจากรุ่นพี่เสร็จต้องไปเรียนไวโอลินต่ออีก ลูกคุณหนูก็อย่างนี้แหละ แต่ผมอยากรู้ว่าเธอทนกับกิจวัตรประจำวันแบบนี้ทุกวันได้อย่างไรมากกว่า

“แล้วเราเรียนติวกับพี่เค้าที่ห้องไหนหรือ?” ผมถามหลังจากยัดหนังสือวิชาสุดท้ายของวันนี้ใส่กระเป๋าไปเรียบร้อยแล้ว

“เราเปล่าเรียนที่ห้องนี่”

“อ้าว!!!” ผมร้องเสียงหลง “แล้วเราจะเรียนที่ห้องไหนอะ?”

พอรุ่งเห็นหน้างงวยของผมนิ่งรีบอธิบายทันที

“อ้อ คือว่าฉันได้พบรุ่นพี่โดยบังเอิญ แล้วรุ่นพี่บอกว่าอาจารย์ให้อนุญาตติวที่บ้านเป็นกรณีพิเศษนะ เพราะบ้านพี่เค้าไม่ไกลไม่ไกลจากโรงเรียนเรานี่เอง ^^”

“เฮ้ ได้ด้วยเหรอ O_O” ผมนึกแปลกใจ ปกติพวกอาจารย์ไม่ค่อยอะลุ่มอล่วยอะไรง่ายๆ นี่ สงสัยว่ารุ่นพี่คนนี้ต้องมีอะไรดีแน่ถึงยอมง่ายๆ หรือไม่ก็อาจารย์เป็นพวกโลลิตาค่อน (ทานเด็กเป็นอาหาร) แหงๆ รู้สึกว่าบาปกินศิระะยังไม่รู้แฮะ =_ =

ดังนั้นผมต้องไปบ้านของรุ่นพี่แทน แต่เห็นรุ่งบอกว่าบ้านพี่ปืมอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนเท่าไร ไม่ไกลจริงๆ ครับ แค่คุณกระโดดกำแพงโรงเรียนผ่านอีกบ้านหนึ่งก็ถึงบ้านพี่ปืมแล้ว ไม่ไกลจริงๆ ใกล้มากกก แต่คนส่วนน้อยจะรู้ว่าบ้านหลังงามๆ ตรงข้างโรงเรียน

คือบ้านพีบีม ผมว่าพีบีมใช้วิธีกระโดดกำแพงกลับบ้านหลังเลิกเรียน
ล่ะมั้ง

“สวัสดีค่ะ” รุ่งยกมือไหว้ เอ๊ย ยังไม่แก่ แค่ทักทายเฉยๆ นะ

“สวัสดีครับน้องรุ่ง” พีบีมทักทายเธอตอบ ร่างนั้นสูงร้อยแปด
สิบเซ็นต์ซึ่งสูงกว่าผมประมาณสิบเซ็นต์ได้ล่ะมั้ง

“พีบีมคะ! นี่เอเจเพื่อนรุ่งเองค่ะ” เธอผายมือมาทางผม พีบีม
มองหน้าแล้วส่งยิ้มตามมารยาท เล่นเอาหัวใจผมเต้นโครมครามเป็น
เพลงจังหวะ K pop (เพลงเกาหลี) กันเลยทีเดียว มิน่าเป็นผม ผมก็
ยอมอนุญาตละครับหน้าตาน่าทาน เอ๊ยเอ็นดูขนาดนี้

“นายเองหรือที่พวกนักเรียนลือว่าเป็นเกย์นะ”

คำถามนี้ทำเอาผมชะงัก ความจริงผมไม่คิดปิดบังหรอกนะ เพื่อ
พี่เขาระมัดระวังตัวเอาไว้ ยิ่งคนตรงหน้าหล่อๆ อย่างพีบีมละก็ ถ้าเกิด
ผมหน้ามืดตามัว พีบีมจะได้หนีทัน ฮ่าฮ่า ๗๐๗

“ล้อเล่นหรอก่อน ๗๗+ นายไม่ได้คิดมาก เพราะคำพูดของพี่
หรอกนะ พี่เองก็ฟังๆ คนอื่นมาอีกที ๗๗” พี่เขามยิ้มแล้วหันไป
ทางรุ่ง ซึ่งไม่รู้เรื่องอะไร แต่ผมพอรู้ความหมายของพี่เขานิดหน่อย
พีบีมคิดว่าผมชอบรุ่งล่ะมั้ง

“เอ่อ...ครับ” ผมงงชั่วขณะ ตกลงว่าที่พูดเมื่อตะกี้ล้อเล่น?
หรือยังไง? พีบีมไม่พูดต่อแถมอัญเชิญด้วยรูปหนึ่งดอก (เวอร์!) ย้าย
จากหน้าบ้านไปยังโซฟารูปตัวยู ตรงกลางมีโต๊ะสี่เหลี่ยมคางหมู ความ
จริงบ้านพีบีมน่าอยู่สุดๆ ไปเลยแหละ แต่ทำไมมันถึงเจิบเจียบชะมัด
เหมือนมีพีบีมอยู่คนเดียวยังไงอย่างนั้น

“ไม่มีคนอยู่เหรอ” ผมบ่นกับตัวเอง แต่พีบีมดันได้ยินเข้า

“อืม~ทำไมล่ะ” แวดตามีเลศนัยจ้องถาม

“เอ่อ...คือผมแค่ถามเฉยๆ นะ” ผมโบกไม้โบกมืออธิบายซะ
 เหนือซิม พีเขาคงไม่คิดว่าผมจะทำอะไรพีเขาหรอกนะ อย่างน้อยถึง
 ผมเป็นเกย์ แต่ผมก็เป็นเกย์ที่มีคุณธรรมนะคร้าบ

“เอ่อ...อ้อ พ่อแม่ของพีทำงานต่างประเทศนะ เลยไม่มีคนอยู่
 บ้าน นอกจากพีคนเดียว”

“ไม่เหงาหรือครับ?”

พีบีมทำใบหน้าไม่ดีใส่ ประมาณว่าแกล้งถามทำไมเนี่ย ทำไงได้
 ละปากพาชวยไปแล้ว

“ก็เหงานะ...หรือนายจะมาอยู่เป็นเพื่อนด้วยล่ะ” พีเขาพูด
 ติดตลก แต่กลับทำให้ผมขำไม่ออก

“ชะ...ช่างเถอะ ผมว่าพีมาตีวให้เราดีกว่านะครับ เดี่ยวจะเย็น
 ชะก่อน”

“นั่นสิ พวกพีมัวแต่คุยกัน” รุ่งทำหน้าที่เซ็งๆ เสริม แล้วทำไมไม่
 บอกกันตั้งแต่แรก ปล่อยให้ผมกับพีบีมคุยซะเพลิน

“ครับๆ จุ้นพีเริ่มสอนแล้วกัน”

และแล้วเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ผมทวาทวอดๆ เป็นรอบที่
 เท่าไหร่ไม่รู้ แต่รู้ว่ารุ่งโบกมือบ้ายบายกลับบ้านไปก่อน ส่วนผมนะเหรอ
 พีบีมออกปากจะพาไปส่งถึงบ้านให้ เลยตีวงันต่อ จนเข็มสั้นของ
 นาฬิกาชี้ไปที่เลขแปด โอ้~ตึกแล้วหรอเนี่ย แม้จะไม่ตึกสำหรับพวก

นักตะลุยท่องราตรี แต่สำหรับผมแล้วคือเวลาที่คุณแม่กลับจากที่ทำงานเรียบบร้อยแล้ว

“มีอะไรเหรอ?” พี่บีมที่กำลังตั้งใจสอนกฎอะไรสักอย่างของวิชาฟิสิกส์เงยหน้ามองอย่างแปลกใจ

“คือ...ผมขอตัวกลับบ้านก่อนได้มั๊ยครับ”

“อ้าว~ตึกแล้วเหรอ สงสัยเราคงตึกกันเพลินละมัง” พี่บีมเอ่ยพลงมอณาฬิกาข้อมือ

“คงจะอย่างนั้นมังครับ ^^+”

“อืม แป๊บนึงนะ ไปรอพี่ที่หน้าบ้านแล้วกัน”

“แต่ผมรู้สึกเกรงใจพี่ยังไม่รู้ ไหนต้องมาตัวให้พวกผม แล้วก็ส่งผมกลับบ้านอีก คงเหนื่อยแะ”

“ไม่เป็นไร มันไม่ได้หนักหนาอะไร เอเจไม่ต้องคิดมากหรอก”

“ครับ...” ผมถอนหายใจดังเฮือกเบาๆ

ผมยืนรอได้สักพัก พี่บีมก็ออกมาพร้อมกับรถมอเตอร์ไซค์คันเก่งให้ตายสิ~เท่ชะมัดเลยอะแถมท่าทางราคาของรถไม่ใช่เล่นๆ เลยแฮะ พวกพี่ชายทั้งสองต้องอิจฉาดาร้อนแน่ๆ ที่ผมได้นั่งรถมอเตอร์ไซค์เท่ๆ คันนี้

“มองทำไมเหรอ~”

สงสัยผมจ้องมองพี่เขามากเกินไปเลยโดนถาม

“อ้อ รถมันเท่ นะครับ”

“อืมใช่! คุณพ่อซื้อให้ตอนวันเกิดนะ เจ้านี้สุดยอดไปเลยใช้มั๊ยละ” พี่บีมพูดด้วยสีหน้ามีความสุข พลงมอณาฬิกาข้อมือเพื่อเตรียมสตาร์ทรถ และ

ไม่ลืมนวมหมวกกันน็อคสีดำ แต่กลับโยนหมวกกันน็อคสีชมพูมาให้ผมใส่หน้าตาเฉย

ใครบอกว่าพวกชอบเพศเดียวกันต้องชอบสีม่วง สีชมพูหวานแหว่ว ผมบอกได้เต็มปากว่าเกลียดสุดๆ ดังนั้นทฤษฎีสีม่วงของใครบางคนใช้ไม่ได้สักนิด

“ให้ผมใส่เหอ”

“อย่าเรื่องมากน่า! หัวร้างข้างแตกขึ้นมาพี่ไม่รับผิดชอบด้วยนะ”
 อะ พี่ดูผมเหอ ผมแค่เกลียดสีชมพูเข้าไส้เฉยๆ (เท่านั้น)

“ครับ” ผมจำใจต้องใส่ เพราะจำสโลแกนที่คุณแม่มักยึดใส่สมองได้ว่า

‘ก่อนลูกจะขับซิ่งรถอย่าลืมนใส่หมวกกันน็อคทุกครั้งด้วยนะ ไม่เห็นหรือไงไอ้พวกขับซิ่งทำนรกตายไปหลายคนแล้ว แม่ไม่อยากจะให้ลูกเป็นหนึ่งในนั้นหรือกะนะ บลาๆ บลาๆ’

ผมว่าคุณแม่น่าจะเหมาะเป็นฟรีเซ็นเตอร์ป้องกันอุบัติเหตุทางท้องถนนนะ

เมื่อกลิ่นใจอมสวมหมวกกันน็อคสีชมพูจ้า ผมก็รีบขึ้นซ้อนท้ายทันที พี่ปืมหันมายิ้มหวานน่ากลัว อะใช่! ผมกำลังเห็นเทพบุตรกลายเป็นซาตานซะแล้ว ถ้าผมลงจากรถตอนนี้มันจะทันสมัย

“จับเอาพี่ไว้แน่นๆ นะ”

“...”

“พี่ขอเตือนนะครับ!”

“...”

ทันทีที่พีบีเมสตาร์ทรถ ผมก็ชอบกับแผ่นหลังกว้างๆ อย่างไม่
เกรงใจทันที เพราะพีบีเมเป็นหนึ่งในพวกซบซิ่งทำนรกนะสิ

อ้ากกก > < ผมจะรอดตายมั๊ยเนี่ย

“บ้านนายอยู่ไหน” เสียงตะโกนถาม

“แถวรามอินทรา...” ผมแหกปากแข่งกับสายลมที่พัดผ่าน
ร่างกาย จนประโยคท้ายเลือนหาย แต่พีบีเมพยักหน้าแสดงว่าได้ยินที่
ผมพูด ตอนนีไบหน้าผมกำลังชุกอยู่กับแผ่นหลังของเขา ได้กลิ่น
โคโลญจ์จางๆ อ้า~รู้สึกดีชะมัด อยากหยุดเวลาแบบนี้ไว้จัง ขณะที่ผม
เคลิ้มชั่วขณะ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นพร้อมเสียงรถมอเตอร์ไซด์ที่เงียบไป

“ถึงแล้ว”

ผมเงยหน้ามองบ้านตัวเองที่เด่นตรงหลังคาเป็นสีดำ เพราะแถว
ซอยบ้านของผมมีแต่หลังคาบ้านสีแดงเต็มพริ้วไปหมด แต่อาจเป็น
ข้อดีในการใช้เวลาตามหาบ้านน้อยลงสักหน่อย

“นายนี่ตลกชะมัด” พีบีเมหัวเราะหึๆ ใส่ ผมพนันได้เลยว่าเขา
จงใจขับรถเร็วๆ เพื่อแกล้งผมซัดๆ ผมมันหน้าตาน่าแกล้งนักหรือ

“เอาน่าๆ อย่างอนเลยน้ำ...ว่าแต่บ้านของนายเงียบจิงแสะ อยู่
คนเดียวเหมือนกันหรือ~”

“เฮ้~จริงด้วย คุณแม่ พี่ซีดีกับพี่วีซีดีทำไมไม่อยู่บ้านล่ะ”
ผมเริ่มแปลกใจ เมื่อบ้านหลังเล็กๆ มีดัดดีต่อเหมือนไม่มีใครอยู่ หรือว่า
พีบีเมพาหลงมาผิดซอย

“เอ๋ นั่น...” พีบีเมเห็นกระดาษาอะไรบางอย่างม้วนแบบลวกๆ
ยัดใส่หน้ารั้วเหล็ก จึงคลี่มาเปิดอ่านทันที “ถึง...เอเจนน้องรักที่สุด...”

แม่ล่ะอาจกลับเที่ยงคืนนั่นแหละ พวกพี่เลยถือโอกาสไปเที่ยวผับสักหน่อย หึๆ ขอให้อยู่บ้านคนเดียวอย่างมีความสุขนะน้องรัก...จากพี่ชายของแก”

ทันทีที่ผมได้ยินเสียงที่พี่บีมอ่าน ผมจึงแทบอยากฆ่าสองคนนั้นจริงๆ

“บ้าเอ๊ย!!!” ผมสาบานจริงๆ ว่าจะฟ้องแม่ให้รู้เลยคอยดู

“ให้พี่อยู่เป็นเพื่อนหรือเปล่า”

“คือ~ไม่เป็นไรครับ ผมเกรงใจนะ”

“ไม่เป็นไร...เกรงใจอะไรกัน รุ่นพี่รุ่นน้องกันทั้งนั้น หรือนายไม่อยากจะให้พี่เข้า ก็ไม่เป็นไรนะ”

“...เอ่อ ครับ”

ดังนั้นผมจึงยอมให้พี่บีมเข้าบ้าน เอ้อ~ผมกลัวอะไรไม่เข้าเรื่องจริงๆ แต่ทำยังไงได้ ผมไม่อยากจะเหตุการณ์เดจาวูแบบนั้นย้อนกลับมาอีก ไข่! บางทีผมกำลังกลัวหัวใจตัวเอง ผมน่าจะกลัวมันจับใจทีเดียว

“บ้านเล็กๆ แต่น่าอยู่ดีนี่” พี่บีมชมมุ่มต่างๆ ของบ้านแล้วเอ่ยชม

“เดี่ยวผมหาน้ำให้ดื่มนะ” ไม่ทันที่พี่เขาจะพูดอะไร ผมก็รีบวิ่งเข้าห้องครัวทันที ซีนอยู่ใกล้มากๆ มีหวังผมเกิดจิตหิ้นขึ้นมาแหงๆ

ไม่ไหวๆ อยู่ใกล้พี่บีมกันสองคนตามลำพังเนี่ย...ผมยิ่งเป็นพวกแพ้คนหล่อด้วยสิ

เพ่ลิ่ง~

“เป็นอะไรนะ!!!” พี่บีมละล่ำละลักวิ่งร้อนรนเข้ามาหา

บ้าฉิบ~ผมไม่น่าชุ่มซำทำแก้วแตกเลย

“เปล่าครับ~เดี๋ยวผมเก็บเศษแก้วก่อน โอ้ย!!!” ผมร้องลั่น เพราะนิ้วถูกเศษแก้วบาดเข้าให้ บ้าจริง! ผมนี่ชุ่มซำชะมัด

“โดนแก้วบาดเหรอ?” พี่บีมเข้ามาจับมือเพื่อดูแผล แต่ผมชักมือกลับ

“มะ...ไม่เป็นไรครับ! แผลแค่นี้ยังไกลหัวใจ”

“อย่าได้อ้อน!” พี่บีมส่งสายตาดูพร้อมดึงมือกลับแล้วทำอะไรบางอย่าง ทำให้ใบหน้าผมแดงจัด...ก็พี่เขาดูนิ้วที่เป็นแผลของผม นะสิ...

อ้ากกก

พี่กำลังจะทำให้ผมหัวใจวาย

“เลือดหยุดไหลแล้วเอเจไปทำแผลก่อนนะ เดี่ยวทางนี้พี่จัดการเอง”

“ครับ” ผมทำตามอย่างว่าง่าย ขึ้นไม่ทำตามสิ พี่บีมคงลากมือผมมาปฐมพยาบาลแน่ๆ เลยครับ

แต่พี่เขาอยู่ได้ไม่ถึงสามสิบนาทีก็กลับแล้วละ ผมแทบถอนหายใจตั้งเฮือกเหมือนยกภูเขาออกจากอกทีเดียว จริงๆ ด้วย~ผมคงกำลังกลัวผู้ชายคนนั้นอยู่สินะ

ช่วงนี้พี่บีมเริ่มสนิทสนมกับพวกเรามากขึ้น เพราะทุกๆ หลังอาหารเที่ยงและทุกๆ ตอนเย็นต้องเจอหน้าพี่บีมเสมอ เรียกว่าเจอหน้าทุกวันสองเวลาเหมือนทานยาไม่มีผิด พวกเพื่อนๆ อิจฉาพวกเรา

นำดู แล้วบางทีมีกยกโขยงเอาขนมมาฝากเสมอ แต่พีบีมก็รับตามมารยาท ทั้งที่บางทีมากันบ่อยจนไม่เป็นอันจะตักกัน เป็นผมนะ ตะคอกดำเปิงไปแล้ว ส่วนพีบีมไม่เห็นทำหน้าที่รำคาญแต่อย่างใดแถมยิ้มชวนละลายใจสาว ๆ ขอขอบคุณพวกเธออีกต่างหาก

ตอนนี้พวกผมนั่งแถวโตะหินอ่อนใต้ต้นไม้อันร่มรื่น ส่วนรุ่งกับพีบีมนั่งสวีท เอ๊ยไม่ใช่ นั่งตักกันอยู่สักพัก ปล่อยให้คนสติปัญญาแย่งอย่างผม นั่งคิดนอนคิดกับการบ้านคณิตข้อสุดท้าย ใจจริงก็อยากไปถามพีบีมเหมือนกัน แต่เห็นทั้งสองกำลังดูยุ่งๆ ผมก็เลยไม่อยากขัดเท้าใคร ผมเลยหันไปแกะขนมเลย์จากพวกสาว ๆ มาทานเล่นฆ่าเวลาแทน

“เอ๋ พีบีมคะ ทำอย่างงี้ทำไม?”

“ถูกครับ น้องรุ่งนี่เก่งจังเลย อืม~ข้อนี้ตอนทำยังผิติดอยู่นะ น้องต้องทำอย่างงี้ละ...” ขณะที่พีบีมกำลังสอนอยู่ก็เงยหน้ามาสบตาปังๆ ผมพอดี แล้วเหลือบมองสมุดการบ้านที่เปิดค้างอยู่เป็นชาติ

“เอเจทำการบ้านเสร็จแล้วหรือ?”

สีหน้าของพีบีมเริ่มดูน่ากลัวยิ่งงะแฮะ ประมาณว่าเหมือนผมกำลังอู้อยู่เนี่ย ผมได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ กลับ

“ยังครับ เอ่อ...มันก็เหลือข้อหนึ่งที่ผมไม่เข้าใจเลย ^^+”

“รุ่งลองทำไปก่อนนะครับ เดี่ยวพีขอไปสอนเอเจก่อน” พีหันไปบอกกับเธอ เธอพยักหน้าแล้วยิ้มประมาณว่าเพื่อนเอ๋ยแกตายแน่ แล้วหันมาสนใจการบ้านของตัวเองต่อหน้าตาเฉย

“ข้อไหนหรือ?” พี่เขาเอือมไปเปิดสมุดการบ้านขณะยืนคร่อม

ร่างกายของผม ลักษณะนี้เหมือนพี่กำลังกอดผมชัดๆ! O□O

“เอเจครับ!” พี่บีมเรียกชื่ออีกครั้ง ผมจึงได้สติเปิดข้อที่ผมไม่
เข้าใจทันที แม้ว่าตอนนี้มีไม้ของผมสั้นจนเหงื่อซึมไปหมดก็ตาม

“อืม~ไม่ค่อยยากนะ แคหาคำรูดแล้วก็ยกกำลังสองเอง ส่วน
อีกข้อแค่แทนค่าเอ็กซ์เฉพาะก่อน โดยใช้คำตอบข้อแรกมาแทนค่า
เอ็กซ์แล้วก็หาคำตอบครับ” พี่บีมพูดลลาๆ ในขณะที่สมองของผม
เอ๋อชั่วขณะ จนไม่สามารถรับรู้ว่ารุ่นพี่พูดอะไรกันแน่ โอ้ย~ได้โปรด
ผมกำลังบ้าตายแล้ว X_X

“เอเจเข้าใจหรือเปล่า?” พี่หันไปถามผมอีกครั้ง

“...” ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง -*-

“เอเจ!!!”

“ครับ!!!” ผมขานรับแล้วหันไปมองอย่างรวดเร็ว จนเกือบติด
ใบหน้าของพี่บีมที่ก้มมองมาเหมือนกันเพียงคืบ... จนกระทั่งผมเห็น
ตัวเองในนัยน์ตาสีดำลึกลับมันวาว และจังหวะลมหายใจที่ค่อยๆ แผ่ว
เบาและเริ่มถี่ขึ้นเร็วๆ เหมือนจังหวะหัวใจไม่มีผิด... ตอนนี้ผมรู้สึก
เลือดสูบฉีดใบหน้าขึ้นมาทันทีโดยไม่มีสาเหตุ

“เอ่อ...” ริมฝีปากของพี่บีมขยับพร้อมกับมือของพี่อังหน้าผาก
ผมเรียบร้อยแล้ว ผมกระพริบตาเบาๆ

“เอเจเป็นอะไรหรือเปล่า? ดูท่าทางเหนื่อยนะ”

“เอ! เอเจหน้าแดง เป็นไข้หรือเปล่าล่ะ” รุ่งเริ่มห่วงผมขึ้นมา
ทันที

“ผมไม่เป็นอะไรมากหรอกครับ -///-” ผมพยายามอธิบาย แม้

หลักฐานจะชัดเต็มใบหน้าก็เถอะ

“สงสัยคงเพี้ยนจัด งั้นพื่อนุญาตให้ออไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

“แต่ผมไม่เป็นอะไรจริงๆ นะครับ >_<”

“แน่ใจว่าไม่เป็นอะไรแน่หรือ?”

ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับ แต่ถ้าจะเป็นคงเป็นเพราะพีบีมั่น
แหละ =///=^^^

“มะ ไม่เป็นอะไรครับ ^^+” ผมพยายามทำหน้าที่

“นี่กว่าเป็นอะไรซะอีก~”

ขวดน้ำเย็นเฉียบชนแก้มผม พีบีมกำลังยื่นขวดน้ำเปล่าให้

“อะไรหรือครับ?” ผมกระพริบตาจ้องมองเจ้าขวดน้ำทันที

“น้ำ! เพื่อว่านายจะอาการดีขึ้นบ้างไง ^^” น้ำเสียงเป็นห่วง
เป็นใยของพีบีมทำให้ผมรู้สึกอบอุ่นหัวใจอย่างบอกไม่ถูก ตอนนีผผค
หน้าแดงจัดเป็นสองเท่าแน่ๆ เลย >_<

“ขอบคุณครับ” ผมเอื้อมไปดื่มอย่างรวดเร็ว พีบีมแอบหัวเราะ
หึๆ ใส

“นายท่าทางอาการหนักจริงด้วยแฮะ ^o^”

ยังมีหน้ามาหัวเราะผผอีก พี่เองไม่ใช่หรือที่ทำให้ผผเป็นแบบ
นี้~ชิ

“เอเจเราไปติวกันเถอะ!” รุ่งเอ่ยชวนหลังจากที่โรงเรียนเลิก
ตอนเย็น สีหน้าผผซีดลงทันทีเพราะยังจำเหตุการณ์บ้างๆ ตอนเที่ยงไม่
หาย แค่คิดเรื่องนั้นอีก จู่ๆ ใบหน้าผผก็แดงระเรื่อทุกที่โดยไม่มีสาเหตุ

ตอนนี้พีบีมทำให้หัวใจผมปั่นป่วนไปหมดแล้ว

โธ่~ทำไมผมยังไม่ลืมเหตุการณ์บ้าง นั่นเลย =_+=

“เอ่อ...ฉันของดติววันนึงจะได้มั้ย” ผมเอ่ยพร้อมกับสะพายกระเป๋าเตรียมกลับบ้าน แนนละผมไม่อยากจะเจอพี่เขาอีกแล้ว ตอนนี้ผมกลัวเขายิ่งกว่าอะไรทั้งหมดซะอีก!!

“อ้าว~ทำไมล่ะ” เธอขมวดคิ้ว “นายมีปัญหาอะไรงั้นเหรอ?”

“คือ...ฉัน...มีธุระนิดหน่อยนะ” ความจริงผมอยากบอกเธอแต่ก็ไม่กล้าเล่าเหตุผลจริงๆ เพราะกลัวรุ่งจะกังวลตามผมไปด้วยนะสิ

“กลัวเหรอ?” น้ำเสียงหนึ่งดังขึ้น ถึงไม่หันไปมองผมก็รู้ว่าเป็นใคร พีบีมปรากฏตัวตรงหน้าเราแล้วเดินเท่ๆ เข้ามาหา ผมว่าคงมีสายตาชิงชิงส่งมาทางพวกเราเพียบ

“พีบีม~” รุ่งอุทานเบาๆ

“ไง~” รอยยิ้มเท่ๆ มาทางผม “พีมารับพวกน้องๆ ดิวที่บ้านนะ”

“กลัว? พีหมายถึงอะไรหรือครับ” ผมทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ แม้สายตาคมกริบจะจ้องมองเหมือนคาดคั้นอะไรบางอย่างก็ตาม

“ก็ตอนนี้ใบหน้านายมันฟ้องว่ากำลังกลัวอะไรบางอย่าง พีพูดถูกมั๊ยครับ” พีบีมเหยียดยิ้มพูด เป็นครั้งแรกที่ผมได้เห็นรอยยิ้มนั้น มันรู้สึกอึดอัด แล้วก็เหมือนผมกำลังถูกต้อนให้จมนมในที่สุด

“กลัว? ผมกลัวอะไรงั้นเหรอ!” ผมเริ่มโมโห เสียงหัวเราะหึๆ ของใครบางคน เหมือนกำลังบอกว่าผมกำลังโมโหเพื่อกลบเกลื่อนอะไรบางอย่าง

“ไม่รู้สิ~” น้ำเสียงนั้นเหมือนต้องการให้ผมบอก แต่ผมไม่ยอม
ง่ายๆ หรอกนะ

“พี่ไม่รู้อย่าพูดอะไรจะดีกว่า!!!” ผมตวาดใส่พร้อมเดินฉับๆ
จากไป ให้ตายสิ! ไม่รู้ยังมาถามอีก
ตอนนี้ผมเกลียด...เกลียดพี่ที่สุด!!!

“บ้าจริง” ผมสลับไปเรื่อยพลางเตะก้อนหินข้างทาง พอเห็น
กระป๋องข้างทางผมยิ่งหงุดหงิดเลยเตะมันไปเต็มแรง แต่รู้สึกมันจะ
แรงไปสักหน่อย เพราะเจ้ากระป๋องสีแดงมันลอยไปโดนคนในกลุ่ม
นักเรียนชายอื่นซะแล้ว แว้ก! ช่วยแล้วสิ

“โอ๊ย!!! ใครจะมาปากระป๋องใส่หัวฉัน T_T”

“ขอโทษครับๆ ผมไม่ตั้งใจจริงๆ” ผมออกตัวเอ่ยขอโทษทันที
อย่างน้อยพวกเขาน่าจะให้อภัยผู้ชายตาดำๆ อย่างผมบ้างสินะอะ

“ขอโทษแล้วมันหายเหรอไ้่น้อง” ไม่พูดเปล่ายังกระซอกคอเสื้อ
ผมอีก

“อย่าครับพี่ ได้โปรดจับคอเสื้อผมเบาๆ ได้ไหม”

“ทำไมวะ”

“เดี๋ยวคอเสื้อมันจะยับนะ แหะๆ”

แว้กๆ ยิ่งพูด พวกนั้นดูเหมือนโกรธจนลมพ่นออกจากจมูกแล้ว
แหม ถ้ามีเขาสองข้างงอกออกมาบนหัว ไข่เลย กระทั่งซัดๆ (มันใช้
เวลา...)

“ขอโทษก็เรื่องของขอโทษดี แต่ฉันไม่ยกโทษให้เด็ดขาดโว้ย...”

ผมได้แต่เห่จืดจางๆ เพราะอยากขัดขึ้นเหมือนกัน แต่ดูแต่ละคนสิ สูงอย่างกับต้นมะพร้าว ขึ้นผมหนีไป ถ้าจับได้ยังไม่รู้เลยว่าศพตัวเองจะมีสภาพยังไง

“หยุดนะ!!!” และแล้วฟ้าก็ประทานอัศวินขี่ม้าขาว (พีปิม) ดิ่งผมห่างจากพวกนั้นไว้...เอ่อ...ถ้าผมพูดมีหวังสาวๆ กรีดแน่ๆ ...เขาดีจริงผมมากอดไว้นะสิ >_<

กรีดดด!!!

น่าน ว่าแล้วเซียว -_-+

“แกเป็นใครวะ? อยากตายนักใช่ไหม”

“พวกนายอยู่โรงเรียนหมีควายคอนแวนต์ตั้งไหนหรอ อย่างน้อยฉันก็มีอาที่เป็น ผ.อ.ที่นั่นล่ะ”

“เฮอะ~ฝากไว้ก่อนเถอะ” พวกนั้นยอมถอยโดยดี คงกลัวอาของพีปิมไล่ออกละมัง

“เอเจจ๊ะ เป็นไงบ้างอะ” รุ่งเอ่ยถามอย่างเป็นห่วงเป็นใยพลางวิ่งรีมาหาผม หลังจากพวกนั้นหนีกลับหมด พีปิมรีบปล่อยผมโดยอัตโนมัติทันที

“ไม่เป็นไร...ต้องขอบใจพีปิมมากกว่า...ที่มีอาเป็น ผ.อ.โรงเรียนหมีควายคอนแวนต์”

“หือ? ฮ่าฮ่า” พีปิมกั๊กหัวเราะ “วันนี้มีคนเชื่อฟังด้วยหรอ ไม่จริงหรอ~พีเห็นป้ายชื่อปักนะ เลยแต่งเรื่องโกหกเอาตัวรอดไว้ก่อน ว่าแต่ไอ้หมีควายคอนแวนต์เนี่ยมีอยู่ด้วยหรอ?”

อะนั่นสิ...หมีควายคอนแวนต์มีด้วยหรอ? O_O+

“เอาน่า ปลอดภัยก็ดีแล้ว...แต่เอเจเนียชอบทำให้คนอื่นเป็นห่วงอยู่เรื่อยเลย จู่ๆ หนีไปหน้าตาเฉยแถมตวาดใส่พี่บีมอีก”

“...”

“คราวนี้พี่ยกโทษให้ แต่ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีกนะ!” พี่บีมพูดเสียงเข้ม พี่เขาคงรู้สึกโมโหผมเหมือนกัน ผมเลยรู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก

“ชะ...ขอโทษครับ ผมแค่...”

“โทษของนายคือต้องไปเรียนต่อนั่น”

“ครับ” ผมถอนหายใจดังเฮือก ให้ตายสิ~ผมต้องยอมพิจนได้

พี่บีมกับพวกผมจึงเดินกลับไปที่บ้านของพี่ แต่พวกเราต้องแปลกใจเมื่อน้องนักเรียน ม.ต้น ผมหน้าม้ายิ้ม ยืนรอใครบางคนตรงหน้าประตูโรงเรียน ซึ่งมันก็ใกล้กับบ้านพี่บีมเอง พอเธอเหลือบมองมาทางพวกผมเท่านั้นก็ดูจะตกใจ แล้วหันซ้ายหันขวาทำทางแปลกๆ ชะมัด

“พะ...พี่คะ~” น้องเขาทำหน้าที่เงินเวลาเดินมาหาพวกเรา ทำทางคงรวบรวมความกล้าไม่ใช่น้อย ในมือของเธอมีถุงขนมเต็มไปหมด ลากปากอีกแล้วครับท่าน

“พี่คนไหนคะน้อง...แถวนี่มีแต่พี่เต็มไปหมด” รุ่งอดเอ่ยแซวน้องเขาไม่ได้ เธอยิ่งหน้าแดงเข้าไปใหญ่ ทีนี้เหลือผู้ชายสองคนมองตากันปริบๆ แต่ผมพนันได้เลยว่าเธอคงยื่นขนมพวกนั้นให้พี่บีมอีกตามเคย แฮ่~การเป็นหนุ่มฮอตเนี่ยดีอย่างงี้เอง

เธอมองหน้าผมกับพีบีมสลับกันเหมือนฉากรักสามเศร้านิยายเกาหลี่ ว่านางเอกจะเลือกใครดี? ในที่สุดความใจกล้าเฮือกสุดท้ายของเธอก็ยื่นไปให้...ให้...

“เฮ้ย! ฉันทหรือ O[]O” ใครบางคนแหกปากลั่นเหมือนถูกผีหลอกมาหมาดๆ จะไม่ให้แหกปากลั่นได้อย่างไร ก็คนที่ช่วย เอ๊ยโชคดียคนนั้นก็คือ ‘ผม’ เอง!!!

“ชะ...ช่วยรับสินน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ ด้วยนะคะ ^///^” น้องม.ต้นคนเดิมยื่นถุงขนมให้ด้วยสีหน้าจริงจัง ส่วนผมอ้าปากค้างไปเรียบร้อย แต่รู้งหัวเราะชะงัดลั่นจนน่าหมั่นไส้

“ชะ...ขอบคุณครับ ^^+” ผมยิ้มเจื่อนๆ รับของ แม้แต่พีบีมยังหัวเราะร่วมกับยัยรุ่งหน้าตาเฉยเลย พอน้องเขาให้ของก็วิ่งหนีหายไปอย่างรวดเร็ว ทำทางคงเงินมากๆ น้องคนนั้นคงเป็นหนึ่งในสิบเปอร์เซ็นต์กว่าๆ ละมั้งที่ไม่รู้ว่าผมเป็น... เฮ้อ~ทำไมผมโชคร้ายแบบนี้ก็ไม่รู้

“นายเสน่ห์แรงไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะเนี่ย” รุ่งขยิบตาให้อย่างมีเลศนัย ผมรู้หรือกรับว่าเธอหมายความว่ายังไง ส่วนพีบีมก็คว้าถุงขนมของผมไปดูเรียบร้อยแล้ว

“ไหนๆ คุณมีอะไรบ้าง ว้าว~มีขนมหน้าทานเยอะดีนี่ เอ๋ พี่ขอขวดน้ำอัดลมแล้วกัน” พุดจบพีบีมหยิบขวดน้ำอัดลมหน้าตาเฉย

“เฮ้! เดี่ยวสิ นั่นเป็นของผมนะ~” ผมพยายามยื้อแย่งทันที แต่เพราะรุ่นพีได้เปรียบตรงที่สูงกว่าทำให้ผมกระโดดแย้งไปไม่ถึงสักนิดเลย T_T

ขณะนี้ผมพยายามแย่งของคืนจากคนตัวสูงเกือบเท่าเสาไฟฟ้าที่หิบบอกผมไปหน้าตาเฉย มันช่างเป็นศึกชิงที่น่าสมเพชจริงๆ เมื่อคนตัวเตี้ยกว่าต้องแย่งคนที่สูงกว่าตัวเองถึงประมาณเกือบสิบเซ็นต์ เมื่อไม่มีวิธีทางใดได้ของคืนมา ผมจึงตัดสินใจเหยียบเท้าที่ปืมซะเต็มๆ จากนั้นคนตัวสูงจึงยอมปล่อยขวดน้ำอัดลมอย่างง่ายดาย

พรีบ!

และแล้วผมต้องตะลึงเมื่อค้นพบครั้งยิ่งใหญ่กว่าฝาขวดน้ำอัดลมเปิดอยู่ทำให้ของเหลวสีน้ำตาลชุ่มช่ำค่อยๆ สโลโมชั่นไหลเประเปื้อนคนทั้งคู่เรียบร้อยแล้ว

= _ = +

“พี่อะ >0<”

“นายนั่นแหละ~ก็จะแย่งน้ำอัดลมทำไมละ”

“เอ่อ” คณะกรรมการห้ามมวยโบกไม้โบกมือทันที “ฉันว่าพวกพี่ไปอาบน้ำก่อนดีกว่ามัย ^^+”

สุดท้ายพอถึงบ้านที่ปืม พวกเราต้องถอดเสื้อที่เปื้อนคราบสีน้ำตาลให้เครื่องซักผ้าไปซักเรียบร้อยแล้ว ส่วนผมกับที่ปืมแยกกันอาบน้ำเพื่อล้างตัวเหนียวๆ โดยด่วน ขณะที่ผมเพิ่งถอดเข็มขัดโยนบนเตียงเรียบร้อย เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

ก๊อๆ

“เฮ้! เอเจ”

“ครับๆ” ผมขานรับพลางเปิดประตูอย่างรวดเร็ว ที่ปืมในสภาพเปลือยท่อนบนเดินเข้ามาหน้าตาเฉย

“มะ...มีอะไรหรือครับ”

“พี่ขออาบน้ำด้วยคนสิ พอดีฝึกบัวในห้องน้ำของพี่จะเสียอะ”

“ตะ เตียวสิ O///O” ผมโวยวาย “ห้องน้ำด้านล่างก็อาบน้ำได้ ไม่ใช่หรือครับ”

“ก็พี่ชี้เกียจนี่ ผู้ชายอาบน้ำด้วยกันไม่เห็นเป็นอะไรเลย ของมันก็เหมือนกันแหละน่า เร็วๆ พี่ชักตัวเหนียวเหนอะหนะแล้ว” รุ่นพี่ทำท่าไม่ฟัง แล้วยังจะถอดกางเกงซึ่งเป็นอารมณ์ขันสุดท้ายของเรื่อนร่างทันที

“ไม่เอาๆ ผมอาบน้ำข้างล่างก็ได้!!!” ผมร้องลั่นแล้วคว้าผ้าเช็ดตัวออกจากห้องปิดประตูดั่งปัง ปล່อยให้คนตัวสูงทำหน้าที่ต่อไป

“กลับมาแล้วครับ” ผมเดินเข้าบ้านในสภาพหมดแรง เพราะอาการขับรถทำนรกของพี่ปิ่นนั่นแหละ ทำไมพวกบ้าขับรถซึ่งถึงคิดถึงความเร็วสูงๆ มันสนุกนักหนา

“อ้าว~แกมาก็ดีแล้ว ฉันมีของอะไรจะให้” ไม่รู้ว่าพี่ซีตีแปลงร่างจากซาตานมาเป็นเทพบุตรเมื่อไหร่ถึงมีน้ำใจให้ผมเนี่ย

ตาผาดไปแน่ๆ เลย...ความฝัน...ความฝัน!

ตื่นได้แล้วไอ้เอเจ!!!

“เป็นอะไรวะ”

“พี่ครับ ตอนนี้อยู่กำลังฝันไปไซ้ใหม่เนี่ย”

ผัวะ

และแล้วมือพิฆาตของพีซีดีก็ตบศีรษะผมอย่างจัง โอ๊ย~เจ็บ
ชะมัด ไม่ได้ฝันนี้หว่า?

“ที่นี่แกกินสติได้หรือยัง หรืออยากโดนฉันทบหัวอีกรอบ”

“อูย~แล้วมีอะไรนั่นหรือครับ” ผมลูบศีรษะบ่อยๆ พีซีดีเนีย
คือสุดยอดแห่งการทำร้ายน้องชายจริงๆ

“นี่ไง...เอาไปหมดเลย” และแล้วพีก็เทกล่องถุงยางอนามัยจาก
กระเป๋าใส่ต่อหน้าผมหน้าตาเฉย

เฮ้ย~อะไรวะเนีย

“ถุงยาง?”

“เออ ก็ถุงยางนะเซ่ แกคิดว่าเป็นลูกโป่งแบบใหม่หรือไง”

โธ่เฮ้ย~ผมรู้หรอกันว่าเป็นถุงยางอนามัย ใครไม่รู้ไปตายซะ!

“แล้วเอามาให้ผมทำไมเหรออ เอาไว้ให้ผมเป่าเล่นแทนลูกโป่ง
หรือไง” ผมต้องรีบหลบอย่างรวดเร็วด่วน เพราะบาทาสะเทือนแผ่นดิน
ของพีซีดีเตรียมพร้อมกระแทบผมได้ทุกเมื่อ

“ไม่ใช่ไว้ว ก็เผื่อแกไปใช้ในยามฉุกเฉินงเล้า!”

“เฮ้ย! พี ไม่ใช่ผู้หญิงนะจะได้มีกับผู้ชายแล้วตั้งห้องนะ”
ตอนนี้ผมงงสุดๆ พีพูดบ้าอะไรเนีย

“ไม่ใช่ป้องกันมีครรรค์...แต่หมายถึงป้องกันจากโรคเอดส์ต่างหาก
คุณหมอที่โรงพยาบาลมาให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ที่โรงเรียน ฉันก็
เลยมาเล่าให้แกฟังไว้ประดับความรู้ว่าคนที่รักเพศเดียวกันสามารถ
ติดเชื้อ ‘เอชไอวี’ ได้เหมือนกัน แล้วอีกอย่างฉันก็ไม่อยากเห็นแก
ติดเชื่อนี้หว่า -///-” ผมเห็นนะว่าพีซีดีหน้าแดงด้วย สงสัยแอบห่วง

ผมอยู่ลึกลงๆ เหมือนกันแหละ (ใครว่าพะ?-ซิติ)

“โห พี่ต่อกันแบบนี้ฆ่าผมให้ตายเลยดีกว่า”

“เออ คิดอยู่เหมือนกัน พอดีไม่ได้เอาไม้หน้าสามมาด้วยวะ”

“=_=” ประชดคร้าบ~~

“เอเจ งั้นพี่ขอสักสองสามกล่องนะ” พี่ซิติโผล่มาจากไหนไม่รู้ หยิบกล่องถุงยางอนามัยใส่กระเป๋ากางเกง ถึงไม่เห็น ผมก็ยินดีให้ พี่หมดเนี่ยแหละ

“เอ...O_O”

“เอเจอย่าคิดลึกลึ พี่แค่พกตามเทรนด์เฉยๆ เห็นเค้ารณรงค์ ยึดอกพกถุงไม่ใช่เหรอ แต่ว่าแค่พกถุงยางทำไมต้องคิดลึกลึมากด้วยล่ะ?”

คำถามนี้เล่นเอาผมพูดไม่ออกเหมือนกัน

“ก็...ผม...ไม่รู้สิ แต่พี่ไม่กลัวพวกสาวๆ ไปค้นแล้วเจอไอ้เนี้อเหรอ”

“นั่นแหละที่พี่ต้องการล่ะ ^^+” คงไม่ต้องสงสัยเลยว่าพี่เอามันไปทำอะไร

“เออแล้วแกต้องพกด้วยนะ ถ้าฉันค้นกระเป๋าแกไม่เจอถุงยาง...ตาย!!!” พี่ซิติขู่เสร็จสรรพพร้อมใช้นิ้วชี้ทำท่าปาตคอตตัวเอง

ผมกลืนน้ำลายหลายเอือกพลางพยักหน้าอย่างรวดเร็ว เพราะกลัวท่าจะระเบิดทางมาฆ่าผมตายซะก่อน

แต่ผมต้องพกของพวกนี้หรือนี่ ไม่อยากคิดเลยว่าถ้าใครมาพบเข้าผมจะแก้ตัวยังไงดี อ้อย~+_+ ยิ่งคิดยิ่งปวดหัว

“แกเข้าใจไหม” พี่ย้ำอีกครั้ง

“คร้าบๆ”

“ดีมากไอน้องเลว ^^”

เอ! ต้องเรียกว่าน้องรักไม่ใช่เหรอ ช่างเถอะ อย่างพีชิตินะเธอ จะพูดจาภาษาหวานๆ เป็น ปานนั้นผมกับพีวีชิตีและคุณแม่คงตกใจ ตายไปตามกันเพราะพีชิตีแน่ๆ

ก่อนจากไปพี่ชายคนโตขยี้หัวของผมซะไม่มีชิ้นดี ไม่ใช่สุนัข นะโว้ย...ผมเสียทรงหมด *-

วันเสาร์-อาทิตย์ ผมมักทำงานพิเศษที่ร้านโดนัทแห่งหนึ่งใน ห้างดังแอร์เย็นเจี๊ยบ เพื่อแบ่งเบาภาระคุณแม่ที่ทำงานหนักเพื่อเรา สามคน ส่วนพีชิตีได้ทุนกิจกรรมกีฬาจากโรงเรียน และพีวีชิตีได้ทุน การเรียนดีมาตลอด (แม่ไม่เคยจะตีหัวให้ผมสักครั้ง) ถึงผมไม่มีความ สามารถด้านใดดีเลิศ แต่ผมอยากทำตัวมีประโยชน์บ้างเท่านั้นเอง

วันนี้ผมรู้สึกดีชะมัด ^^ ที่ไม่มีการตีหัวอีก เพราะไม่จ้องมองของ ผมคงฟูๆ ฟ่องๆ เหมือนอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์แหงๆ ส่วนรุ่งน่ะรู้สึกว่ ขอดิวเสริมส่วนตัวโดยเฉพาะกับพีบีม คงเป็นวิชาอังกฤษละมั้ง เธออ่อนด้านภาษานี้

“เอเจอยู่นี่เองฉันทตามหาแทบแย่” รุ่งในชุดไปรเวทน่ารักชะมัด ปล่อยผมสยายยาวเหยียดตรง สวมเดรสสั้นสีฟ้าลูกไม้สดใส แฉมมี ตุ่มหูเรียบๆ สีน้ำเงิน ทำให้รุ่งเนียนน่ารักสุดๆ ไปเลย ว่าแต่ทำไมรุ่งมา หาผมได้ละ ผู้จัดการยิ่งมองผมตาเขียวบ๊อดอยู่

“มีอะไร!” ผมกระซิบ

“ไปกับฉันเถอะนะ” เธอพูดได้หน้าตาเฉย

“ไป...ไปไหน?”

“ไปตีวงหนังสือกับฉันที่บ้านพี่ปิมไง”

“เฮ้ย~” ผมแหกปากลั่น ลูกค้ำในร้านจ้องมองแล้วทานต่อโดยไม่สนใจ

“บ้าเปล่า! ฉัน-กำลัง-ทำงาน-พิเศษ-อยู่-นะ-เธอ-ก็-รู้”

“ก็รู้ไงถึงมาหาเอเจที่นี่ นายช่วยไปตีวงเสริมเป็นเพื่อนฉันไม่ได้หรือ” เธอแหม้มปาก ส่วนผมแอบมองกิริยาผู้จัดการเป็นระยะๆ

หว่า! ผู้จัดการทำสะเอวจ้องมองผมราวกับจะกินเลือดกินเนื้อแล้ว

ช่วยแล้วไงไอ้เอเจเฮ้ย...

“ทำงานพิเศษวันเดียวได้เท่าไร? ฉันให้สามเท่า ไม่ใช่ๆ ห้าเท่าสิบเท่าเลยเฮ้อ~”

“ฉันรู้ว่าบ้านเธอรวย แต่ว่า...”

รุ่งมาเล่นมุขเดิมอีกแล้ว ทำท่าลูกแมวขี้อ้อนเมื่อไหร่ ผมใจอ่อนทุกที คราวนี้จะทนสายตาวี้งๆ ของรุ่งได้ไหมล่ะเนี่ย

“นานะ นะจะคนดีของรุ่งฝัน เอเจคงไม่ปล่อยให้รุ่งไปตีวงอยู่กับพี่ปิม ส่วนตัวเองต้องมาสนุกทำงานพิเศษคนเดียว เอเจเป็นเพื่อนรุ่งนี้เอเจต้องรักรุ่งใช่ไหมจะ T_T”

อย่านะไอ้เอเจ ห้ามใจอ่อนกับยัยรุ่งเด็ดขาด พุทโธ ธัมโม สังฆโม โกอโรโกโส เฮ้ย! ผิดบทสวดแล้ว

“ไอ้รักก็รักนะ แต่ว่า...” ผมทำท่าจะแย้ง แต่รุ่งจุกปาก พวก

ลูกค้าเริ่มหันมามองคู่พวกผมโดยอัตโนมัติ ทุกคนคงไม่เข้าใจความหมายคำว่ารักของผมผิดเพี้ยนไปหรอกนะ

“ได้ไหมคะเอเจ เอเจจ้า เอเจที่รัก รักที่สุดในโลกเลย น้า น้า น้า”

“คือ...T_T” ได้โปรด ผมกำลังใจอ่อนแล้ว

“ว่าไงจ๊ะ ^^+ เอเจจ๋าา คุ้ยกับเพื่อนเสร็จหรือยัง ลูกค้าเต็มร้านหมดแล้วนะ” รอยยิ้มของผู้จัดการทำให้ผมนึกถึงค่าแรงที่ถูกหักเหลือนิดเดียว ผมว่าบางทีมันอาจไม่เหลือสักบาทเลยก็ได้

“ครับ...ผมตัดสินใจได้แล้วว่าขอลาหยุดทำงานหนึ่งวันครับ แหะๆ”

ปานนี้ผู้จัดการอาจกลายเป็นนางผีเสื้อสมุทรจับผมมากินให้หายแค้นก็ได้ =_+=

“งั้นก็ดี ไปก่อนที่ฉันจะอารมณ์ขึ้น!!!”

“แว๊กๆ ขอโทษครับ” ผมรีบถอดชุดทำงานของร้านผากไว้ที่พีคนหนึ่ง ก่อนลากยัยตัวดีออกจากร้านอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่ามันไกลพอที่ผู้จัดการร้านไม่เอาผมไปทำโดนัทหะง่อน จึงหยุดหอบเอาลมหายใจ

“นี่ย่ำลึ่มที่เธอเคยพูดไว้ละ” ผมย้ำกับเธอ

“โอ๊ย~เรื่องเงินสบายมาก ไม่ต้องห่วง” ให้ตายสิ! รุ่งยังไม่รู้สึกรสผิดที่ทำเมื่อตะกี้สักนิด ผมอยากจะบ้าตายจริงๆ!

“อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ ฉันติดกับพีบีมวันนี้ แล้วพีบีมถามว่าเอเจหายไปไหน ฉันเลยมาพานายไปด้วย...”

“เธอเลยลาฉันไปตีด้วยเนี่ยนะ เธอมีมันลูกบ้าของแท้จริงๆ”
ผมสบลั่น รุ้งยิ้มแห้งๆ จนผมนี่ก็อยากเขกกะโหลกเจ้าหล่อนให้รู้แล้ว
รู้รอด เธอทำกับผมแสบมากจริงๆ

“แหม -///-” รุ้งทำหน้าเขิน “ก็คิดว่าถ้าเอเจไปตีด้วยอาจ
สนุกมากกว่านี้น่ะสิ”

“โอ๊ย ฉันควรทำยังไงกับเธอดีเนี่ย?”

ผมว่าผมกำลังเริ่มเป็นบ้าเพราะเพื่อนสุดแสบอย่างรุ้งจริงๆ

“แค่ไปตีกับฉันด้วยไง นะจ๊ะๆ”

“อืมๆ รู้แล้ว” ผมถอนหายใจเฮือกเดินกลับไปกับรุ้ง

และแล้วผมก็ต้องกลับมาอยู่บ้านพีบีมตามระเบียบ ผมกะว่าจะ
ขนเสื้อผ้ามาอยู่ด้วยกับพีบีมเลยดีกว่า ตอนนี่ผมทำหน้าที่แคร์ียดปน
อารมณ์เสีย ยิ้มแห้งๆ ส่วนพีบีมกำลังหัวเราะใส่ผม เพราะไม่นึกว่า
เพื่อนสาวตัวดีอย่างรุ้งจะไปลากผมถึงร้านโดนัท แถมท่าทางฟุ้งนี้ผม
คงโดนผู้จัดการตำและจนขึ้นหูเต็นระบำแห่งๆ

“เฮาน่าเอเจ ทำหน้าที่แคร์ียดไปได้”

“ครับ ผมจะพยายาม” ผมฉีกยิ้มกว้างประชด ที่ดูยังไงก็
เหมือนเหยียดยิ้มให้มากกว่า

“งั้นพีมาเริ่มตีแล้วกันนะ”

“ค่า ^^”

“คร้าบ = _ =”

“ถ้านำโจทย์มาหารกันก็จะได้ 1.34×10^{-5} ครับ” พีบีมสรุป

โจทย์เลขข้อหนึ่ง พวกเราใช้เวลาติวติดต่อกันหลายชั่วโมง จนผมชักเริ่มรู้สึกอึดๆ เหมือนมาไม่ถึงไคว่คั้งปี หากพูดตามความจริง ผมเริ่มรู้สึกว่าผมเรียนหนังสือดีขึ้นมาอีกมากผิดปกติจนอาจารย์นึกซึ่งใจที่ผมเข้าใจในสิ่งที่ท่านพร่ำสอน และเริ่มเป็นโรคหลับในบ่อยลงในเวลาเรียน วันแต่เจอวิชายากๆ อันนี้ผมอาจสมองเบลอแล้วหลับคาโต๊ะ แต่อาจารย์ทุกคนบอกว่าผมทำข้อสอบได้ดีกว่าปกติหลายเท่า วันแต่ภาษาอังกฤษเพราะผมทำข้อสอบได้ดีคงเส้นคงวาไม่มีเปลี่ยนแปลงแล้ว

ตืด...ตืด...ตืด...ตืด (เสียงเรียกเข้ามือถือ)

“มือถือของเอเจทำไมไม่รับล่ะ?” รุ่งทำหน้ามู๋

“เฮ้ย~ไม่ใช่ของฉัน มือถือฉันยังอยู่ที่ร้านอยู่เลย” ผมปฏิเสธ

“ไม่ใช่ของพี่นะ” พี่บีมแทรกขึ้นเจียบๆ

ผมกับพี่บีมหันไปมองยัยรุ่งตาเดียวกันพร้อมเสียงหักนิ้วดังกรือบ ถ้าผมอยากฆ่าเพื่อนตัวเองตอนนี้คงไม่มีใครมาห้ามนะ แหมมันน่าหักคอรุ่งชะจริงๆ

“อะ ขอโทษ~พอดีฉันลืมไปว่าเปลี่ยนเสียงเรียกเข้าเมื่อเช้านะขอตัวก่อนนะ” ว่าแล้วรุ่งก็รีบไปปรับโทรศัพท์ด้านหลังทันที ซีนอยู่นี้ผมกับพี่บีมคงขย้าเธอและคามือแน่ๆ

“ดูรู้กับเอเจสนิทกันจังเนอะ” พี่บีมเอ่ยทำลายความเจียบ หน้าเหวอไม่รับประทาน

“อ้าว ไม่ใช่เธอ~พี่คงไม่พูดอะไรผิดไปหรอกนะ”

ผมจ้องมองดวงตาสีหม่นๆ ที่ทำให้ผมพาลนึกถึงดวงตาของคุณแม่ ที่มันเอ่อล้นด้วยน้ำตา มันเป็นความเจ็บปวดที่ผมไม่อาจลืมได้

ลงในวันเกิดอุบัติเหตุของคุณพ่อ พี่ซีตีดูเจียบๆ ไม่ค่อยแหกปากเหมือนเมื่อก่อน ส่วนพี่วีซีตี จากที่เคยยิ้มร่าเริงกลับทำหน้าที่เครียดอย่างไม่เคยเป็น ตอนนั้นผมยังเด็กไม่ค่อยรู้เรื่องอะไร เอาแต่เข้าซี้พวกเขาแล้ววิ่งเล่นไปทั่วอย่างมีความสุข ผมไม่เข้าใจว่าพวกเขาเป็นอะไร... แต่ผมรู้ว่าทุกคนกำลังไม่สนใจผมเท่านั้น

“นายร้องให้อยู่เหรอ”

“เอ! ขอโทษครับ” ผมรีบปาดน้ำตาอย่างรวดเร็ว ผมร้องให้ต่อหน้าพี่บีมิได้ยังไงกัน

“ไม่เป็นไรหรอกน่า ระบายมันออกมาให้หมดเถอะ” พี่ลูบศีรษะเบาๆ

“ผมแค่คิดถึงเรื่องนึงแล้วทำให้ร้องให้เท่านั้น ผมไม่เป็นไรหรอกครับ” ผมพยายามยิ้ม

“เรื่องพ่อสินะ”

“พี่รู้?”

“อืม ก็นายพูดตอนส่งที่หน้าบ้านเองไม่ใช่เหรอ... อะไรนะ คุณแม่ พี่ซีตีและพี่วีซีตีใช่ปะ แต่นายไม่เห็นพูดถึงคุณพ่อเลยนี่ พี่ลองเดานะ แต่ไม่นึกว่าจะจริงอย่างที่คิดด้วย”

“นั่นสิ ผมเนียงซะมัด” ผมเริ่มจำได้ว่าเคยพูดถึงคุณแม่กับพี่ๆ ตอนส่งหน้าบ้าน พี่เขาคงรู้ตอนนั้นล่ะมั้ง

“ว่าแต่...เอจกักรุ่ง เมื่อไหร่จะคบกันล่ะ สนิทกันมาตั้งนานแล้วไม่ใช่เหรอ” พี่บีมิเปลี่ยนเรื่อง แคมมอยิ้มมีเลศนัยอีกต่างหาก

“ครับ?” ผมทำหน้าที่เอ๋อไปชั่วขณะ

“อ้าว ยังไม่ได้บอกชอบกันอีกเหรอ... รีบๆ บอกได้แล้วนะ

“พี่เห็นพวกหนุ่มๆ มาแอบมองรู้งอยู่เหมือนกัน”

สรุปว่าพี่ปืมเข้าใจผิดไปใหญ่แล้ว คราวก่อนล้อเล่นผมว่าเป็นเกย์ คราวนี้เข้าใจผิดว่าผมแอบชอบรู้ง แม้ว่าอันแรกมันจะเป็นความจริงก็เถอะ แต่ผมกับรู้งเราเป็นได้แค่เพื่อนสนิทคนหนึ่งเท่านั้นจริงๆ หรือพี่ปืมเห็นว่าผมค่อนข้างตามใจเจ้าหล่อนทุกอย่าง ความจริงผมทนเห็นสายตาแป๋วของรู้งไม่ได้ แล้วใจอ่อนต่างหาก

“คือว่า...” ผมกำลังจะอธิบายความจริงทั้งหมด แต่รู้งเดินเข้ามาในห้องซะก่อน

“มีอะไร” รู้งทำหน้าเหลวไหลถาม หลังจากเธอเพิ่งวางโทรศัพท์เรียบร้อยแล้ว

“เปล่านี่” ผมตอบอย่างรวดเร็ว เธอไม่ได้สงสัยอะไร

“จริงสิ! เอเจจำ ฉันขอลูกกลับบ้านก่อนนะ ~”

“ฮะ..จะบ้าเหรอ เธอลากฉันมาตีด้วย แล้วก็ชิงหนึ่ง่ายๆ เนี่ยนะ” ผมโวยวาย

“ก็วันนี้จะมีญาติของฉันมาเยี่ยมที่บ้านนี่ ขอโทษด้วยจริงๆ”

“!@#\$%^&*()_+” ผมสบถเร็วเป็นชุด คาดว่าคงไม่มีใครฟังภาษาต่ำของผมออกหรอก

“ยังงี้สัญญาที่ให้ไว้ไม่ลืมหรอกน่า”

โธ~มันใช้เรื่องนั้นเมื่อไหร่ล่ะ * _ *

“เอาน่า มันเป็นเหตุสุดวิสัยนี่” พี่ปืมยังไปเข้าข้างยัยรู้งอีก

“งั้นขอตัวก่อนนะ บายค่ะพี่ปืม บายนะเอเจ” เพื่อนผมยังมีหน้ามาโบกมือหยองๆ

“บายครี๊บบ ^^” (พี๋ม)

“อืม...บาย = _ =” (ผมเอง)

เมื่อสาวน่ารักๆ ออกจากบ้านแล้ว ทีนี้เหลือชายโสดสองคนอยู่ในบ้าน พี๋มจึงยกเลิกการตีเวียดยาวของวันนี้ทันที เพราะกลัวรุ่งจะตามบทเรียนไม่ทันด้วย เมื่อเรามีเวลาว่างจึงเกิดความคิดเล่นเกมสุตระทีก อย่างเกม แต่มันดัน เกมล้วงดับไตใส่ฟงนั่นเอง

กตึกาคือฝ่ายที่เริ่มสามารถตั้งคำถามที่อยากรู้มาหนึ่งคำถามแล้วอีกฝ่ายต้องตอบ ซึ่งคำถามจะเท็จหรือจริงก็ได้ แต่กฎของเกมนี้มีอยู่ข้อเดียวคือห้ามให้ฝ่ายที่ตั้งคำถามเกิดจับเท็จได้ ถ้าจับได้ ฝ่ายตั้งคำถามสามารถให้อีกฝ่ายทำอะไรก็ได้ ผมน่าจะว่าจะให้พี๋มเดินระบำชาวเกาะ มันคงเป็นภาพที่น่าดูมากๆ 55+ ผมท่าจะบ้าไปแล้วนะเนี่ย

เริ่มจากพี๋ม

“อืม...เอาอะไรดีล่ะ...นายเคยมีจูบแรกกับสาวคนไหนนะ?”

พี๋มเป็นฝ่ายถามคนแรก

“คุณแม่ครี๊บบ ^^” ผมพูดเต็มปากเต็มคำ

“ไม่ใช่ๆ หมายถึงผู้หญิงที่ไม่ใช่สายเลือดนาย อย่างมั่วดี คิดจะเลี้ยงหรือไง”

“พี๋มจ๊ิบ” ผมตอบความจริง

“จริงหรือ?” พี๋มจ้องมองเหมือนพยายามจับผิด “เอเจไม่ได้โกหกพี๋มเนาะ”

“ไม่ครี๊บบ ตอนนีพี๋มจ๊ิบคงอายุเกือบสามสิบแล้วมั้ง”

“!!??”

ผมว่าพีบีมคงหน้าเหวอไม่รับประทานไปแล้ว

จากนั้นคือเอเจ โอกาสแก้แค้นของผมมาถึงแล้ว ฮีที

“ตอนนี้พีบีมชอบใครอยู่หรือเปล่าครับ?” ผมถามคำถามแรก
พีบีมทำหน้าบูเลี่ยน

“งะ T.T ไม่ตอบไม่ได้เหรอ”

“มันเป็นเกมครับพี บีกรูณาตอบคำถามมาดีกว่าน้ำ หุหุ” ตอนนั้น
ผมรู้สึกสะใจชะมัด

“ก็ได้~ชิเซอะ ซองเฮเคียวเง ฮ่าฮ่า”

ซองเฮเคียว? *O*

“ผมไม่เข้ากับพีด้วยหรอคะ”

“โอเคๆ ฟิงค์ -//-” พีบีมทำหน้าเขินนิดหน่อย

“ฟิงค์ไหน? อยู่ห้องเดียวกับพีเปล่า หรือสาวคนละโรงเรียน”
ผมเริ่มซักไซ้

“อย่าถามมากนัก...พอเลย!!! -///-” พีเปลี่ยนเรื่องหน้าตาเฉย
อย่างน้อยพีบีมก็หลุดความลับของตัวเองมาแล้ว ฟิงค์เหรอ? ไม่คูน
แฮะ สงสัยต้องถามรู้ชะแล้วสิ

พวกเราผลัดกันเป็นฝ่ายถาม แต่ละคนต่างโกหกสุดฤทธิ์ เพราะ
แต่ละคำถามช่างไม่อยากจะตอบความจริงทั้งนั้น อาทิเช่น วันนี้ใส่บ็อก
เซอร์ลายอะไร? หรือไม่ก็เวลานอนใส่ชุดนอนลายอะไร ดินะครับ

ที่ไม่ถามว่าชอบใส่ ก.ก.น.สีอะไร ผมคงตอบไม่ได้แน่ๆ

ตอนนี้ถึงตาพีบีมอยู่ พีเขาทำทำคิดนานมากกก แล้วหันมายิ้มให้ผม ถ้าให้เดา พีบีมต้องคิดแผนอะไรไม่ติดกับผมแน่ๆ ชัวร์ไม่มีวันล้ม

“เสริ์จยังครับ ผมเบื่อแล้วนะพีบีม” ผมเริ่มเซ็งๆ พีตั้งคำถามนานไปปะ

“เฮ้ เดียวสิ ใจเย็นๆ น่าเอเจ พีกำลังคิดอยู่... อืม...ตอนนี้เอเจน่าจะมีคนที่ชอบแล้วละมัง...ตอนนี้...ช่วงเวลานี้...เอเจอยากอยู่กับใครมากที่สุด”

ตอนนี้หรือ? ไม่รู้สิ ผมคิดว่าผมอาจจะเจอคนๆ นั้นแล้วก็ได้ เจ้าของรอยยิ้มปิศาจ คนที่ทำให้ผมรู้สึกดีๆ ด้วยในเวลาสุข เขามีหน้าตาเหมือนคนตรงหน้าครับพีบีม แต่พีบีมรู้มัย... ผมไม่รู้เลยว่าคนตรงหน้าของผมเขารู้สึกยังไง อย่างน้อยแค่ผมเป็นน้องชายเขามันอาจดีกว่าก็ได้

แต่ผมจะโกหกพีบีมว่าอะไรดีเนี่ย

“เอ่อ...คุณพ่อครับ”

“โกหก! นายกำลังทำให้ฉันจับผิดได้”

“เอ่อ”

“เมื่อตะกี้นายอมยิ้มเหมือนคนมีความรัก แต่นายกลับตอบว่าเป็นคุณพ่อ แสดงว่านายกำลังคิดถึงใครบางคน แต่ปากพูดว่าคุณพ่อเพื่อไม่ให้พีรู้ความจริง”

O[ ]O พีบีมจับไต่ผมได้จริงๆ ด้วย

“คือ...” ผมหน้าซีดทันที

“แสดงว่าพีสามารถให้เอเจทำอะไรก็ได้สินะ ^_^+”

ผมแพ้แล้วอะ ก็ผมไม่กล้าตอบนี้ว่าเป็นคนตรงหน้านะ -///-

“เหอะ...พี่อย่าเอาอะไรยากๆ ให้ผมทำนะ”

“ยังหрок ตอนนีพี่คิดไม่ออกไว้วันหลังแล้วกันเนอะ ๗๐๗”

“เอ่อ ครับ” (ถอนหายใจ)

เกมโอเวอร์?

เมื่อวันจันทร์มาถึง ผมไปโรงเรียนตามปกติ ผมเป็นพวกขี้เซาจริงๆ โดยเฉพาะวันแรกของการเรียนของสัปดาห์แบบนี้ ถ้าไม่ได้พี่สติปลุกด้วยบาทาล่ะก็ คาดว่าผมคงนอนเป็นเจ้าของนิทราหรือไมก็ตื่นสายแหงๆ ผมเข้าห้องเรียนตามปกติแล้วพบกับรุ้ง ซึ่งเธอมาเข้ากว่าผมหลายนาที่ (ผมกับรุ้งนั่งโต๊ะเดียวกันตามที่อาจารย์จัดไว้)

“อ้าว~เอเจมาแล้วหรอจ๊ะ” เธอทักทายผมด้วยรอยยิ้มน่ารักๆ

งะ -* ผมบอกแล้วไงว่าอย่าส่งยิ้มแบบนี้ ผมยังเป็นพวกเปลี่ยนใจง่ายชะด้วย

“อืม ดีรุ้ง ฮ้าวว” ผมทักทายกลับพลางหาวหวิดๆ ไม่สนใจคนมอง

“จริงสิรุ้ง เธอรู้จักคนชื่อฟังก์ปะ” ผมรีบเข้าประเด็น

“ฟังก์ไหน ฟังก์ในโรงเรียนมีหลายคนนะ”

อ้อ ผมลืมบอกไปว่ารุ้งนะถึงเรียบริ้อยขนาดนั้น แต่เธอก็รู้เรื่องต้นลึกหนาบางมากกว่าสาวๆ เหล่าซุบซิบนินทาซะอีก

“ไม่รู้สิ...ถ้าประมาณ ม.ปลายเนี่ยละ หน้าตาน่าจะดูดีนะ”

“หรอ~ แต่ ม.ปลายโรงเรียนเราไม่มีคนชื่อฟังก์สักหน่อย

ถามจริง นายถามฉันไปทำไม”

“เฮ้! จริง” ผมตกใจ “ก็พี่บีมบอกว่าฟังก์คือผู้หญิงที่ชอบมากที่สุดนี่ สงสัยโกหกแน่ๆ เลย” ผมทำหน้าเซ็งพูด โห~นี่ก็ว่าจะเป็นเรื่องจริงซะอีก

“ฟังก์ ฟังก์...อ้อ!!! พี่คนนั้นที่เคยมาบ้านพี่บีมนี้ แต่พี่บีมชอบแน่เธอ เหมือนเพื่อนมากกว่านะ”

“เอ่! ไม่รู้สิ” ผมสายหน้า

“แต่พี่คนนั้นหน้าตาน่ารักซะมัด บางทีพี่บีมอาจชอบเขาข้างเดียวก็ได้” รุ่งพูดพร้อมรอยยิ้มเลศนัย ยัยนี่ต้องกำลังทำอะไรบางอย่างแน่ๆ สัญชาตญาณของผมบอกแบบนี้

“เธอ...เธอกำลังจะทำอะไร?” ผมเริ่มกลัวเพื่อนคนนี้แล้วสิ

“เรามาทำให้พี่บีมกับพี่คนนั้นคบกันเถอะ ~ ‘ผมชอบคุณครับ’ เสียงของชายหนุ่มเอ่ย เมื่อสิ้นสุดลง หญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าปิดปากด้วยความตกใจ เพราะเธอไม่คาดคิดว่าเพื่อนของเธอจะคิดกับเธอมากกว่านั้น ‘บีม!!! โอ้ไม่...ฉัน’ ‘ทำไมครับคุณฟังก์ที่รัก คุณเกลียดผมจ้ะเธอ’ เขาทำหน้าเสียใจสุดขีด ‘ไม่ค่ะ...ไม่ใช่แบบนั้น... ฉันเองก็ชอบคุณเหมือนกัน’ เธอเงยหน้ามองหนุ่มด้วยใบหน้าแดงนิดๆ เขารวบตัวเธอไปกอดพร้อมจูบหน้าผากแผ่วเบา ท่ามกลางดอกซากุระบานสะพรั่ง...” รุ่งพูดพร้อมทำท่าประกอบประดั่งอยู่ในเหตุการณ์

“เดี๋ยวล่ะ~ เมืองไทยมีดอกซากุระปลูกด้วยเธอ” ผมเอ่ยขัดจินตนาการของรุ่ง ผมว่าเธอน่าจะไปเป็นนักเขียนดีกว่านะ พร้าพรรณนาซะเห็นภาพเลย

“เอเจอย่าซัดสิ จะให้ฉันบอกว่าเขารวบตัวเธอไปกอด พร้อมจูบ หน้าผากแกว่เบาท่ามกลางแดดแผดเผาร้อนจ้าในเมืองกรุงที่มีแต่มลพิษนั่นเธอ เสียผู้หมดสิ”

ให้ผมเดาตอนจบนะ พระเอกนางเอกคงสำคัญอากาศเพราะสูดเอาก๊าซคาร์บอนเต็มชุ่มปอดเลยเสียชีวิตทั้งคู่ (น้ำเน่ายิ่งกว่าละครเกาหลีซะอีก)

“โอเคๆ เข้าเรื่องดีกว่า อย่างที่พูดนั่นแหละ เราสองคนต้องทำให้พีบีมสมหวังในความรักให้ได้”

“แล้วทำไมฉันต้องมีเอี่ยวด้วยล่ะ” ผมโวยวาย

“ไม่ดีเธอ ทำให้คนเขารักกันนะ อีกอย่างเพื่อความดีครั้งนี้ จะช่วยให้ฉันพบเนื้อคู่ของตัวเองบ้างนะสิ”

เพื่อนผมสั่นคิดได้ถึงขนาดนี้เลยเธอ ความจริงเพราะนิสัยจู้จี้จ้านของตัวเอง ยุ่งไม่เข้าเรื่องมากกว่านะสิ

และแล้วลูกไม้เต็มของรุ่งก็ทำให้ผมใจอ่อนเป็นรอบที่ล้าน

“ตกลง เอาก็ได้วะ ชี!”

ดังนั้นเมื่อถึงตอนเย็น พวกผมเลยรีบไปบ้านพีบีมเร็วกว่าปกติ รุ่งบอกว่าพีคนนั้นมาหาพีบีมช่วงเวลานี้แหละ แต่ผมไม่อยากทำเลยล่ะครับ... ไม่ใช่ผมนิกเกลียดซังพีผู้หญิงคนนั้นแต่อย่างใด หากเป็นเพราะผมอยากให้พวกเขาสองคนคุยกันเองมากกว่า แถมพวกผมอาจถูกมองว่ายุ่งไม่เข้าเรื่องก็ได้

“อ๊ะ นั่นไงพีพิงค้ล่ะ” รุ่งชี้ไปที่พีผู้หญิงคนหนึ่งผมหน้าม้า

มัดรวบ ใบหน้าทรงรี ดวงตากลมโต ปากนิต จมูกหน้อย ผิวขี้ขาวจี๊วะ
สุดๆ น่ารักมากๆ เลย ถ้าพีบีมชอบคงไม่แปลกหรอก ชิเชอะ! ผมมัน
ไม่ใช่ผู้หญิงนี่

“เราจะทำจริงๆ เหรอ” ผมอดกลัวไม่ได้

“ไม่อยากให้พีบีมสมหวังในความรักหรือไง... หรือว่าเอเจชอบ
พีบีมเข้าซะแล้ว”

“บ้าน่า! พีเค้าเป็นผู้ชายเต็มตัวคงไม่ชอบเพศเดียวกันหรอก!!!”
ผมโวยวายใส่ด้วยอาการหน้าแดง รุ่งแอบยิ้มเมื่อรู้ความจริงจากผม

“ชอบจริงๆ เหรอเนี่ย”

“จะทำไม่ทำล่ะ!!!” ผมเริ่มหงุดหงิดสุดๆ ต้องเรียกว่าสามารถ
ฆ่าคนข้างๆ ได้ต่างหาก

“โอเคๆ อย่าลืมหาคำแนะนำที่เต็มใจนะ” รุ่งกำชับ ผมพยักหน้า
แข็งๆ แล้วเราสองคนก็เข้าบ้านพีบีมทันที

ผมจะเล่าแผนการอย่างคร่าวๆ นะ... รุ่งกับผมต้องรังให้พีฟิงค์
อยู่ในบ้านพีบีมก่อน แล้วต้องลากพีบีมอยู่ด้วย จากนั้นไม่เราใครคน
หนึ่งต้องทำแก้วนํ้ารดใส่เสื้อพีฟิงค์ เพื่อพีบีมจะได้เป็นฝ่ายดูแลแทน
แล้วพวกผมค่อยๆ ออกไปที่ละคนพร้อมเปิดเพลง Will you marry
me ของบ๊อบ Potato & ลูลา เพราะมากๆ ^^ เมื่อบรรยากาศเป็นใจ
พีบีมก็จะเอ่ยความในใจกับพีฟิงค์ ลั่นลา~เป็นตอนจบที่สวยงาม
ใช่ไหมล่ะ แต่เราไม่ได้เต็มใจอะไรกับพีบีมเลย แกรมพีบีมไม่รู้เรื่องอีก
ต่างหาก

“สวัสดีจ๊ะ” พีคนั้นน้ทัก เมื่อพีบีมออกจากบ้าน

“อืม...ดี อ้าว มาแล้วหรือทั้งสองคน” ดูเหมือนพีปิมจะแปลกใจที่พวกเรามาเร็วกว่าปกติ

“นั่น?” พีพิงค์มองพวกเราด้วยสายตาประหลาด พีปิมจึงรีบแนะนำให้ทุกคนรู้จักทันที

“จริงสิ... นี่รุ่นน้อง ม.4 เขามาให้ฉันตีวงหนังสือนะ เอเจ รู้จึนี่...พีพิงค์ เพื่อนต่างโรงเรียนของตัวเอง”

“อ้อ พวกน้องๆ ที่ปิมเล่าให้ฟังนี่เอง” พีพิงค์ยิ้มเป็นมิตร แต่ทำไมเวลายิ้มต้องมองมาทางผมด้วยเนี่ย เหมือนนิกพิศواسผสมยั้งไปไม่รู้ *_* ”

“ฉันว่าเข้าบ้านก่อนแล้วกัน” พีปิมแนะ ซึ่งทุกคนต่างเห็นด้วยสุดๆ

“บ้านนายเนียน่าอยู่ชะมัด มากี่ครั้งๆ นึกอยากพกกระเป๋ามานอนด้วยทุกทีเลย ^^+ ”

“ของมันแน่นอนอยู่แล้ว ความจริงเธอมานอนที่บ้านฉันทั้งชีวิตก็ได้ นะ” พีปิมหยอกล้อสนุกปาก พี่เขาตีบ่าแก้อาการเจิน “บ้าน่า! -///- ”

“ถึงบ่าก็บ่ารักนะ” พีปิมหยอดคำหวานใส่ พวกผมเป็นคนภายนอก ชักทำหน้าไม่ถูก

“ปิมก็... >///< ”

จะสวีทไปถึงไหนครับ~ T_T สงสัยลืมนว่ามีพวกผมอยู่ด้วยละมั้ง

“พิงค์ ฉันมีเรื่องอะไรจะบอก!” จู่ๆ พีปิมเปลี่ยนโหมดทำหน้าจริงจัง พวกเราทำหน้าลึนไปด้วย

“อะไรจึ้นหรือ” พีพิงค์ทำหน้าแปลกใจ

ตึกตัก...ตึกตัก...ตึกตัก

“ที่พูดเมื่อตะกี้...ฉันล้อเล่นนะ”

จบ!

แต่ดูเหมือนพีฟิงค์จะชินกับการล้อเล่นของพีบีมไปแล้ว จึงได้แต่ยิ้มรับมุก แต่พวกผมเริ่มไม่เก็ท ตกลงว่าเรื่องทั้งหมดคือ... ล้อเล่นหรือ? ○_○

“อ๊ะ จริงสิ” จู่ๆ รุ่งร้องขึ้นมา “เดี๋ยวรุ่งไปเอาน้ำเสิร์ฟให้พวกพีๆ ตึกกว่า”

เฮ้ย~ ไหง่จั้นล่ะ

“เดี๋ยวผมไปช่วยรุ่งเสิร์ฟน้ำตึกกว่า”

“ไม่ต้องหรอก แค่อันคนเดียวไหวอยู่แล้ว” รุ่งส่งสายตาดูพลางเดินเข้าไปในห้องครัว

ผมแทบทำอะไรไม่ถูกเลย เพราะเหมือนเป็นส่วนเกินในวงสนทนา พวกเขาคุยกัน ท่าทางจากการคุยดูสนิทสนมมาก แถมพีบีมยังรู้เรื่องเกือบทุกอย่างของพีฟิงค์อีก

“แล้วเอเจนะมีแฟนยังจ๊ะ” จู่ๆ พีฟิงค์ก็หันมาคุยกับผมแทน แถมเป็นคำถามชวนอึ้งอีกต่างหาก

“ครับ ○_○”

“บีมบอกว่าเอเจชอบรุ่งข้างเดียว อืม... น้องเขาก็น่ารักดี สู้ๆ เข้านะ”

“เอ! เปล่านะครับ ผมกับรุ่งแค่เพื่อนกันเฉยๆ ผมยังไม่ชอบใครจริงจั่งหรือครับ” ทำไมผมต้องไปแก้ตัวก็ไม่รู้ แต่พีฟิงค์ทำหน้าที่

แปลกใจ แล้วอ้อมยิ้มแปลกๆ เหมือนรู้อะไรบางอย่าง

“แปลว่าโสดสินะ” ยิ่งพีฟิงค์หันไปสบตามองพีปิม ผมยิ่งงงเข้าไปใหญ่

“อ้าว! พีเข้าใจผิดเองหรือ ขอโทษแล้วกัน” ส่วนพีปิมเองเกาหัวแก้เขิน ที่เข้าใจเรื่องผมกับรุ่งผิดมาตลอด

“ไม่เป็นไรครับ” ผมพูดแค่นั้น รุ่งรีบเข้ามาเสิร์ฟน้ำให้พวกพีๆ พร้อมยื่นแก้วน้ำให้กับผม

“อะ...อะไร”

“อ้าว ไหนว่าหิวน้ำไง” รุ่งคิ้วขมวด

“เอ่อ อ้อ ใช่ ขอบใจ” ผมรีบจิบน้ำนิดหน่อย รุ่งกระซุกคออกให้ผมทำตามแผนสักที แต่ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไง ไม่ให้ดูเหมือนจงใจแกล้งแทนการไม่ตั้งใจดี

ทันใดนั้น ผมเหลือบเห็นมดไต่บนเส้นผมของพีฟิงค์ ผมรีบวางแก้วใกล้พีฟิงค์แล้วหยิบมดออกจากเส้นผมพีเขา

“อะ...อะไรจ๊ะ”

“มดนะครับ” ผมยิ้มพลางบีบเจ้านี้ให้ตายคานี้ว้อ อาเมน~

“อ้อ ขอบใจจ๊ะ” ยิ่งเห็นใบหน้าแสนดีของพีฟิงค์ ผมแทบไม่อยากจะทำแบบนี้เลย แต่ถ้าไม่ทำผมมีหวังตายคามือรุ่งเหมือนเจ้ามดตัวนี้แน่ๆ

ผมทำท่าจะคว่ำแก้วน้ำมาดื่มต่อ แต่ว่าเนื่องจากมือมันลื่นบวกกับผมต้องการจงใจ มันจึงหลุดพร้อมกับน้ำในแก้วที่สาดใส่กระโปรงของพีฟิงค์เรียบร้อย

“ชะ ขอโทษครับ! ผมไม่ได้ตั้งใจ” ผมรีบกระวีกระวาดเก็บแก้ว
น้ำจากบนตักพีฟิงค์ โชคดีที่มันไม่ตกแตกหล่นลงพื้นชะก่อน

“ซุ่มซ่ามจริงๆ ฟิงค์เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

ผมรู้สึกแ่ เมื่อพีบีมดูใส่ผม แถมยังคอยเป็นห่วงเป็นใยพีฟิงค์
อีกต่างหาก ผมกำลังทำบ้าอะไรอยู่นี้!

“ไม่เป็นไร แค่กระป๋องเปียกน้ำนิดหน่อยเอง” ทั้งที่มันเลอะ
เต็มกระป๋องของพีเขา แต่พีเขายังแสนตบอกว่าไม่เป็นไร ผมกำลัง
ทำร้ายนางฟ้าหรือนี

“ตะ เดี่ยวผมเช็ดให้เองครับ”

“ไม่ต้อง เดี่ยวพีจัดการเองดีกว่า” พีบีมตัดบทอย่างอารมณ์เสีย
พวกเราจึงพากันออกไปที่ละคน จนเหลือพวกพีที่วุ่นวายกับน้ำเจ้า
ปัญหาอยู่

“เอาละ~ แพนไปได้สวย ที่เหลือขึ้นอยู่กับพีบีมแล้ว” รุ่งเตรียม
วางซีดีบนเครื่องเล่นไว้แล้วเหลือแค่รีโมตเปิดเท่านั้น

“มันจะดีหรือ ถ้าพีเขารู้ต้องโกรธเราแน่ๆ เลย” ผมซ้กใจคอ
ไม่ดี

“บ้าหรือ เราอุตส่าห์ทำมาถึงขนาดนี้แล้ว จะมาล้มเลิกแผน
กลางทางได้ยังไง” รุ่งไม่สนใจคำเตือนของผม เธอรีบเปิดเพลงแรกทันที

เสียงเพลงเพราะๆ ดังขึ้น ทุกอย่างดูเงียบผิดปกติ ต้องเรียกว่า
เสียงเพลงกลบเสียงของพวกเขาต่างหาก และแล้วจู่ๆ เพลงก็ตันหยุด
ชะงักพร้อมกับเสียงน้กั้วของพีบีมดังขึ้น

“บอกมาซิ~ ว่าใครเป็นคนวางแผน!!!”

พวกเรารับรู้ถึงความช่วยที่กำลังมาเยือนทันที
 ตอนนี้พวกเรานั่งคุกเข่าบนพื้น พร้อมพีบีเอ็มในท่ากำลังยื่นจ้อง
 มองพวกเราอย่างกินเลือดกินเนื้อ ส่วนพีพีงค์ทำหน้าที่เงื่อนๆ นั่งมอง
 พวกเราอย่างสงสาร

“ใครเป็นคนวางแผน!”

เงียบ~

“เอเจไอใหม่” พีบีเอ็มคาดโทษมาที่ผม

“เอ่อ...” ผมเงยหน้ามองใบหน้าของพีเขา ตอนนี้พีบีเอ็มดูโกรธ
 มากเลย

“จริงอยู่ว่าพีพูดไปแบบนี้ แต่ไม่ได้หมายความว่าคำตอบที่พี
 พูดจะเป็นความจริงนี่”

“แต่ผม”

“พีไม่ชอบให้พวกเธอมาวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัวของพีมากเกินไป... แล้วพีไม่ชอบความเจ้ากี้เจ้าการจับคู่คนนู้นคนนี้ไปทั่วด้วย ครั้งนี้เป็น
 ครั้งสุดท้าย พีไม่ขอพูดอะไรมาก ถ้ายังทำแบบนี้พีจะไม่ยกโทษให้อีก”

พวกเราเงียบไปไม่มีใครพูดขึ้นอีก... แต่ตอนนี้ดูเหมือนพีบีเอ็มคิด
 ว่าผมเป็นตัวต้นคิดแผนนี้ต่างหาก

“เอาน่า บีเอ็มใจเย็นๆ ฉันคิดว่าพวกเราน้องคงไม่ตั้งใจทำแบบนี้
 หรอก” พีพีงค์พยายามไกล่เกลี่ย แต่ดูเหมือนพีบีเอ็มจะไม่ฟังอะไรต่อไป
 แล้ว

“ฉันจะพยายาม...” น้ำเสียงนั้นห้วน

“พวกเขาไม่ตั้งใจนี่ คงนึกว่านายชอบฉันล่ะมั้ง?”

“แล้วยังไง... แต่การทำแบบนี้มันเสียความรู้สึกมากนะ แล้วที่ตอบนั้นก็แค่คำโกหกเท่านั้นเอง ใครบางคนตีโพยตีพายคิดไปไกลจนยังไม่เข้าเรื่อง ฉันว่าไม่ได้ทำให้เรื่องมันดีขึ้นหรอกนอกจากแย่งไปมากเท่านั้น!” พุดจบพีบีมก็เดินเข้าห้องนอนหน้าตาเฉย พวกผมจึงทำอะไรไม่ถูก คนที่รู้สึกผิดสุดๆ คงเป็นรุ่ง เพราะเธอวางแผนทุกอย่างทั้งที่ผมเตือนเธอแทบตายแล้ว ตอนนี้พีบีมยังคิดว่าผมเป็นตัวเจ้ากี้เจ้าการอีก วันนี้นะจะมีอะไรแย่งกว่านี้ไหมเนี่ย

“ฉันขอโทษ เอเจ” รุ่งเอ่ย

“ช่างเถอะ~” ผมถอนหายใจตอบ

และสักพักพีบีมก็ลงจากชั้นบน พร้อมใบหน้าปกติ แล้วสอนติเราต่อเหมือนเรื่องราวไม่ก่ินาทีนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถึงอย่างนั้น แต่ผมรู้สึกอึดอัดมากๆ เลยล่ะครับ โดยเฉพาะเวลาเราสบตากันพีบีมทำหน้าน้อยใจแฉบหนึ่งแล้วเสหันไปมองทางอื่นทันที

ซ่า~

เสียงฝนตกหนักนอกบ้าน ตอนนี้เหลือผมกับพีบีมที่อยู่ในบ้านเท่านั้น พีบีมก็กลับไปตั้งนานแล้วแหละ ส่วนรุ่งกลับบ้านไปก่อนฝนเริ่มเทลงมาไม่กี่นาที่นั่นเอง ผมจึงตัดสินใจค้างคืนบ้านพีบีมแทน เพราะขึ้นไปส่งผมที่บ้านตอนนี้อาจเกิดอันตรายก็ได้ ผมโทรไปหาคุณแม่แล้วท่านก็ไม่ว่าอะไร ส่วนทางพีบีมไม่มีปัญหา เนื่องจากพีบีมอยู่บ้านตัวคนเดียว แค่เพิ่มคนนอนค้างคืนคนเดียวไม่หนักหนาอะไรนักหรอก

“สปาเก็ตตี้ซีฟู้ด” พีบีมเอ่ยขึ้นแล้ววางจานอาหารเย็นตรงหน้าผม ขอบอกว่ามันน่าทาน ดูดีกว่าที่ผมคิด

“ไม่ชอบเหรอ?” เขากถามเพราะเห็นผมไม่ทาน

“ปละ เปล่า! ผมแค่แปลกใจที่พี่ทำอาหารเป็นด้วย”

“ผู้ชายตัวคนเดียวในบ้านต้องทำอาหารเป็นมั่งสิ พี่ไม่ค่อยทาน พวกมาม่าบ๋อยนักรรอก ไม่ดีต่อสุขภาพ”

“นั่นสิ! พวกพี่ๆ ผมก็ชอบทานเวลาคุณแม่ไม่อยู่ประจำ ผมเลยลองซื้อหนังสือทำอาหารมาฝึกหัดบ้าง ถ้าไม่ซีเกียจจริงๆ พวกเราจะไม่ค่อยทานเหมือนกัน”

และแล้วเราจึงเริ่มเจียบตันที ผมจึงลงมือทานสปาเก็ตตี้ชีฟูต ผีมือพี่บีม รสชาติอร่อยสุดๆ ไปเลย ผมว่าพี่บีมซักเข้าชั้นเพอร์เฟ็คแมนแล้วนะเนี่ย เมื่อเราทานข้าวเย็นเสร็จ ท่าผมที่ตกเทลงมาอย่าง บ้าคลั่งยังไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดง่ายๆ ผมจึงไปอาบน้ำก่อน โดยยืมชุดพี่บีมไปใส่ แต่เนื่องจากชุดของพี่บีมตัวใหญ่กว่าผมเกินไป มันเลยทำให้ผมใส่ชุดนี้ดูเก้งก้างไปเลย

ผมลงจากชั้นบนแล้วพี่บีมหันมามองสັกพัก จากใบหน้าบึ้งตึง กลายเป็นเสียงหัวเราะชะละลั่น

“ฮ่าฮ่า เอเจใส่ชุดนี้แล้วดูดีชะมัด”

ประชดหรือนั่น พี่ฆ่าผมให้ตายเลยชะดีกว่า

“ซิ เซอะ” จู่ๆ ผมเล่นโหมตงอนหน้าตาเฉย ไหนๆ เมื่อตอนเย็นพี่บีมงอนใส่ผม ผมของอนมั่งแล้วกัน

“เอาน่า! พี่พูดเล่นรอก แต่ดูๆ ไปก็โอเคนะ ไม่น่าเกลียดรอก”

งะ เหมือนจะบอกว่าน่าเกลียดมากเลยแฮะ

“ผมขอโทษนะครับ” จู่ๆ ผมเอ่ยออกไป พี่บีมทำหน้าแปลกใจ “เรื่องเมื่อตอนเย็น พวกผมอาจก้าวล่วงเรื่องของพี่บีมมากเกินไปก็ได้ แต่ทุกสิ่งที่พวกผมทำไป เพราะไม่รู้ว่พี่จะโกรธมากขนาดนี้

“...”

จู่ๆ พี่บีมก็เข้ามาใกล้ พร้อมดึงตัวผมไปกอด ผมกำลังเหมือน วิญญาณถูกกระชากอย่างรวดเร็ว ตอนนีพี่บีมทำเรื่องบ้าอะไร ผมไม่ เข้าใจพี่บีมสักนิด

“...”

“ถ้าเอเจเป็นคนอื่นพี่จะไม่โกรธมากขนาดนี้หรอก”

“ผม...”

“พี่นะ...”

ทุกอย่างเจียบ... แต่สิ่งสุดท้ายคือผมผลักร่างพี่บีมห่างจากตัว ผมทันที ไข่! ตอนนีผมรู้สึกโกรธมาก ผมไม่เข้าใจพี่บีมสักนิด แม้ตอนนี้ ผมยังไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพี่เขาต้องทำแบบนี้

“เอเจ!!!”

“พี่นะ... พี่เลิกทำแบบนี้ได้ไหมครับ” ผมตะคอกใส่ พร้อมน้ำ ตาใสๆ มันเอ่อล้นออกมา

“การที่มากอยเป็นห่วงเป็นใย แล้วมาทำแบบนี้มันเรียกว่า แพนกันไม่ใช่หรือครับ... ถ้าพี่ไม่คิดอะไร อย่าทำเหมือนพวกชอบให้ ความหวังแล้วหนีหายไปตื้อๆ รู้มั้ยคนที่เจ็บปวด ทำายสุดแล้วคือผม ผมพยายามทำใจแทบตาย แต่พี่ยังมาทำแบบนี้อีก ผมเกลียดพี่ที่สุด เลย!!!”

ผมรู้ว่าคำพูดของตัวเองอาจทำให้พี่ชายที่แสนดีคนหนึ่งเปลี่ยนไป แต่ถ้ามผมไม่พูด ผมเองต้องเจ็บปวดแบบนี้ไปเรื่อยๆ ทั้งที่พี่ปืมอาจไม่คิดอะไรมากกว่าพี่น้องก็ได้ ถ้ามันทำให้ผมเลิกคิดเรื่องเป็นไปไม่ได้สักที ผมจะยินดียอมให้พี่ปืมเกลียดผมตลอดกาล

“เอเจ” พี่ปืมอ้าปากค้าง เหมือนเพิ่งถูกบอกรักไปหมาดๆ
“หมายความว่าไง? พี่ไม่เข้าใจ”

“ผมชอบพี่ครับ!”

ผมพูดไปแล้ว~

พูดไปแล้วจริงๆ สินะ~

แต่แล้วผมก็รู้สึกถึงความอบอุ่นแผ่ซ่านตรงริมฝีปาก ผมแทบพูดไม่ออกเพราะพี่ปืมจู่โจมจูบผม หมายความว่า...? พี่ปืมถอนริมฝีปาก พร้อมจ้องผมด้วยสายตาอ่อนโยนแล้วกระซิบผมข้างหูแผ่วเบา

“พี่ก็ชอบเอเจเหมือนกัน”

ผมตะลึงงันสมองตื้อไปหมด พี่ชอบผมเหมือนกันนั้นหรือ? หมายความว่ายังไง?

“พี่... เป็นเหมือน... ผมเธอ” ผมทำหน้าที่ไม่เชื่อ แม้คนตรงหน้าจะทำหน้าจริงจังก็เถอะ ถ้าพี่ปืมเล่นมุขแกล้งจริงๆ ตอนนี้น้ผมคงขำไม่ออกแน่ๆ

“เอเจไม่เชื่อเธอ” พี่ปืมคิ้วขมวด สักพักเขาก็กระตุกยิ้มที่มุมปากเหมือนมีแผนชั่วร้ายในใจ ผมกลืนน้ำลายเอื๊อกเตรียมทำท่าจะหนี
“หึหึ... คิดจะรอดพ้นจากเงื้อมมือพี่นะเข้าไปหน่อยนะ”

ชั่วขณะผมทำท่าจะวิ่งหนี แต่ถูกพี่ปืมผลักลงโซฟาทางยาวลง

ไปที่นั่นที่ พร้อมกับร่างของผมถูกมือใหญ่ๆ นั่นตรึงเอาไว้ทันทีที่ผลึกเสียงลมหายใจของเราใกล้ขีดเพียงไม่กี่มิล ตอนนี่ผมแทบทำอะไรไม่ถูก ได้แต่เสมองไปทางอื่น แต่คนตรงหน้าทำท่าออยากจะแหะโลมร่างกายผมเต็มที ไม่เอาอะ T_T ผมไม่อยากเสียความบริสุทธิ์

สายฝนยังคงเทหนักอย่างต่อเนื่อง... ภายในบ้านอุณหภูมียืนขึ้น แต่คนตัวใหญ่ที่ทับร่างผมกำลังทำให้ร่างกายผมร้อนระอุทุกอณู

ใบหน้านั้นใกล้เข้ามา... เข้ามาอีกจนผมรู้สึกลมหายใจอุ่นๆ ปะทะใบหน้า ผมแทบลืมหายใจชั่วครู่ แฉมหัวใจเจ้ากรรมกลับเต้นรัวจนมันทะลุออกมา ให้ตายสิ~ พี่บีมกำลังทำให้ผมบ้าคลั่งสุดๆ

“นายเชื่อพี่หรือยังฮิ” น้ำเสียงนั้นกระซิบต่ำตรงริมหู

“ผะ ผม...”

“ไม่เชื่ออีกหรือ หรืออยากโดนมากกว่านี้อีกละ”

ประโยคสุดท้ายทำเอาผมอยากร้องลั่น พี่กำลังจะทำ...

“เชื่อแล้วครับ!!!” ผมหลับตาปีตะโกนออกไป

“ชอบพี่จริงๆ เหนอ”

“ผมชอบพี่ครับ... แต่ผมนึกว่าพี่ชอบผู้หญิงนี่” ผมทำหน้า

เขินตอบ

“นั่นสิ~ ข้อหาเข้าใจผิด ต้องโดนอะไรรู้ไหม” คนเจ้าเล่ห์จ้องมองอย่างมีเลศนัย

“(ม่ายนะ TOT)” ผมร้องในใจ

จ๊ิบ

ริมฝีปากของพีบีมประทับบนหน้าผากผมแผ่วเบา พร้อมกับร่าง
ของพี่เขาผละจากตัวผม ผมแทบหยุดหายใจเลยทีเดียว ส่วนคนตรง
หน้านั่งอมยิ้มอยู่คนเดียว เหมือนรู้ว่าผมกำลังคิดอะไรอยู่

“พีบีไม่ทำอะไรนายหรือหน้า โดยเฉพาะร่างที่ไม่เต็มใจแบบนี้
อีกอย่างจูบนี้แทนที่เอเจแพ้มตอนนั้นไปแล้วกัน ^^”

“เอ่อ..ครับ -///-” ตอนนี้อยู่หน้าแดงเป็นลูกมะเขือเทศแน่ๆ
เลย

“น่ารักชะมัด” พีบีมเอียงคอมองผม แต่ผมจู้ทำหน้าไม่ถูก
เพราะคนจ้องเหมือนแทะโลมร่างกายของผมไปด้วย

งะ T_T อย่างมองผมด้วยสายตาแบบนี้สิ

“นายนะรังเกียจพีหรือเปล่า” จู๋ๆ พีบีมเอ่ยถาม ผมทำหน้า
แปลกใจ

“ทำไมผมต้องรังเกียจพีด้วย ในเมื่อผมชอบพีนะ”

“งั้นคบกับพีนะ!”

“คระ... ครับ O_O” ผมกระพริบตาปริบๆ

“ครับนะตกลงไหม” พีบีมคิ้วขมวดถาม แต่เห็นว่าใบหน้าของพี
แดงจัดเหมือนกัน ตกลงว่าไม่ใช่ผมคนเดียวที่เขินงั้นหรือ

“ครับ...” เสียงผมขาดห้วน “ตกลงผมจะคบกับพีครับ”

“ให้ได้แบบนี้สิ” พีบีมดึงร่างผมเข้าไปกอดอีกครั้ง ไม่อยาก
เชื่อ... ผมครอบครองเจ้าของร่างตรงหน้าได้แล้วหรือ

และแล้วคืนวันนั้นเป็นวันที่เราสองคนคบกันอย่างจริงๆ จังๆ
แม้ต้องเป็นความลับก็เถอะ...อาจเป็นเพราะสิ่งที่เราสองคนทำอยู่

สังคมไม่ยอมรับ แต่ผมไม่สนใจหรอกครับ เพราะการที่มีครอบครัว
อบอุ่นยอมรับ และมีเพื่อนแสนดีคอยเข้าอกเข้าใจผมอย่างรู้... แล้ว
พี่บีม พี่ชายที่ผมรัก ^^

“ไง!”

“ไง~”

พี่ชายทั้งสองของผมจึงผมเป็นตาเดียว หลังจากผมเพิ่งกลับ
บ้านเมื่อเช้าด้วยรถมอเตอร์ไซด์ของพี่บีม ทุกคนอย่าคิดลึกลับว่า
เรื่องราวเมื่อคืนเกิดอะไรต่อไป ผมกับพี่บีมแค้นนอนหลับคนละห้อง
เท่านั้นเอง (จริงๆ นะ)

“อะไรของพี่เนี่ย ผมจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า” ผมทำท่าจะขึ้นข้างบน
แต่พี่ซีตีดึงเสื้อผมไว้ พร้อมสายตาจับพิรุณเหมือนผมไปทำอะไรไม่ดีมา
แบบนั้นแหละ

“แกพิกกับรุ่นพี่แกทั้งคืนไม่มีอะไรเกิดขึ้นบ้างหรือ ผนตกหนัก
ในบ้านที่มีชายโสดสองคนอยู่มันก็น่าจะ...” พี่ซีตีคิดเตลิดเปิดเปิงไป
ใหญ่แล้ว แม้แต่พี่ซีตีก็เป็นไปกับเขาด้วย

“พวกพี่คิดอะไรอยู่เนี่ย... เราแค่หลับคนละห้องเอง ไม่มีเรื่อง
อย่างที่พี่คิดอยู่หรอก”

“จริงนะ!” สายตาพี่ซีตีมองแบบไม่ค่อยเชื่อเท่าไร

“จริงเซ~”

“จริง!!!”

“จริงครับ”

“โธ่เว้ย! นึกว่ามีอะไรให้ตื่นเต้นซะอีก เซ็งวะ” พีชิตีทำหน้าที่
ทันที

พีชิตีกระตุกยิ้มที่มุมปาก “แต่ว่าใช้คำสรรพนามเรียกว่า ‘เรา’
เนี่ย คงเป็นแฟนกันแล้วสินะ”

ว่าแล้วไงครับ พีชิตีจับไต๋ผมได้จริงๆ ด้วย

“เฮ้ย~จริงดิ ไอ้วี (ย่อมาจากวีชิตี) แกคงไม่พูดเล่นหรอกนะ”

“มันเป็นแค่ทฤษฎีเท่านั้น ส่วนมันจะถูกต้องตามหลักการที่ฉัน
คิดเปล่าคงต้องถามน้องรักของเราแล้วละ”

และแล้วพีชิตีทั้งสองหันมายิ้มหวานยิ้มมาทางผม ส่วนคุณแม่
กำลังจัดจานบนโต๊ะสำหรับอาหารเช้าทั้งบ้านแอบลุ้นไปด้วย

“เอ่อ” ผมรอกตามองหน้าทั้งสองคนไปมาพร้อมทำหน้าที่
“ครับ~”

“แปลว่า” ทั้งสองพร้อมใจพูดพร้อมกัน “คบกันจริงๆ น่าเซ่”

“สุดยอดเลยวะไอ้น้องเลวเอ๊ย” นั่นเป็นคำชมของพีชิตีไหมครับ
(น้องรักเป็นคำชมของพีชิตี ส่วนน้องเลวเป็นคำชมของพีชิตี สมกับ
บุคลิกเทวากับซาตานจริงๆ)

“พีชิตีด้วยนะเอจ ^^” พีชิตียิ้มจนตามิด

“พอได้แล้วลูกๆ ทั้งสองคน เลิกเข้าขี้น้องได้แล้ว ไหนว่าวันนี้
มีธุระนี่จ๊ะ” คุณแม่ของผมเอ่ยเตือน พวกพีชิตีเลยรีบนั่งเก้าอี้ที่ประจำ
ทันที แล้วเขมือบอาหารอย่างรวดเร็วจนเกลี้ยงภายในไม่กี่นาที เรียกว่า
กินเนสบูคยังต้องอึ้ง ทึ่ง เสียวเลเยล่ะครับ

“ไปก่อนนะครับ” พวกพีชิตีให้คุณแม่ตามธรรมเนียมก่อนวิ่งปรี๊ด

หายออกจากบ้านทันทีตามสโลแกน ‘มาเร็ว เคลมเร็ว ซ่อมเร็ว ไปเร็ว’
จริงๆ

“แต่ว่า...คุณแม่ไม่โกรธผมหรอกที่ผมมีแฟนเป็นผู้ชายนะ”
ผมเอ่ยออกไปด้วยใจตุ้มๆ ต่อมๆ กลัวว่าคุณแม่อาจไม่ชอบพี่บีมก็ได้

คุณแม่เข้ามาสวมกอดผม พร้อมลูบศีรษะเบาๆ “ไม่มีแม่คน
ไหนไม่เห็นลูกมีความสุขหรอกนะ ถ้าลูกคิดว่าพี่เขาเป็นคนดี แม่จะไป
ว่าอะไรได้ล่ะจ๊ะ”

“ขอบคุณครับที่เข้าใจผมมาตลอด~” ผมรู้สึกโชคดียิ่งๆ ที่ได้
เกิดเป็นลูกของคุณแม่

“แม่เคยบอกแล้วไงละไม่ว่าลูกจะเป็นอะไร สิ่งเดียวที่แม่อยาก
เห็นคือลูกเป็นคนดีก็พอ แต่ที่ว่า...” น้ำเสียงของแม่หยุดชะงัก ทำเอา
ผมจ้องแม่ไม่กระพริบ

“พาแฟนลูกมาให้แม่ดูหน่อยก็ดีนะ”

“หา”

“ทำไมล่ะ! เพื่อวันข้างหน้าอาจแต่งงานกันไง”

แต่งงานหรือ? >///
<

ม่ายยย!!!

ตอนเช้าของการเรียนวันใหม่ของสัปดาห์ ผมรู้สึกเบื่อหน่ายกับ
การเรียนนิดหน่อย แม่จะมีทีวีเตอร์มือถืออย่างพี่บีมคอยสอนก็เถอะ
แต่อาจารย์เล่นยั๊ๆ ความรู้ใส่สมองเยอะๆ แบบนี้ ผมไม่ไหวเหมือนกัน
ผมเดินเข้าโรงเรียน ปกติที่นี้ในตอนเช้าคึกคักเสมอ เพราะพวก

นักเรียนมักคุยกันตามโต๊ะต่างๆ ของโรงเรียน หรือไม่ก็พวกผู้ชาย รวมกลุ่มกันเล่นฟุตบอลอย่างสนุกสนาน โดยเฉพาะกลุ่มเล่นฟุตบอล หนึ่งในนั้นคือ ‘พีบีม’

แต่ผมไม่ค่อยกล้าเข้าไปดูเท่าไร พวกผู้หญิงตริมอยู่ตรงนั้น แถมชอบร้องกรี๊ดๆ ลั่นสนาม ทั้งที่นักกีฬาแค่เซ็ดเหงื่อเท่านั้น คุณเธอ จะเวอร์ไปถึงไหน?

จู่ๆ เจ้าลูกกลมๆ สีขาวสลับดำค่อยๆ วิ่งตัดผ่านสนามแล้วมาหยุดตรงรองเท้าของผม พวกนั้นหันมามองผมเป็นตาเดียว ประมาณว่าถ้าเป็นคนมีน้ำใจช่วยส่งบอลให้หน่อย ผมจึงหยิบลูกฟุตบอลหมายจะขว้างใส่ในสนาม แต่พีบีมวิ่งมาหาหน้าตาเฉยพร้อมรอยยิ้มชวนกรี๊ดของสาว ๆ

“เอ่อ ฟุตบอลครับ” ผมหน้าแดงยื่นเจ้าลูกกลมๆ ให้พีบีม ตอนนี้อย่างผมทำหน้าไม่ถูกเลย

“อืม ชอบใจนะ” พีบีมเข้ารับแล้วยิ้มให้

“มะ ไม่เป็นไร”

“แต่ว่าเย็นนี้พีไม่ตีวนะ”

“ไม่ตีวหรือครับ” ผมพูดอย่างแปลกใจ แปลว่าเย็นนี้ผมไม่ได้เจอพีบีมอีกนะสิ ยิ่งหาตัวพีบีมยากๆ อยู่

“พีได้ตัวหนังพรีมาพอดี เลยคิดว่าจะพาไปดูหนังแก้เครียดสักหน่อย”

“หา” ผมอ้าปากค้าง พีบีมกำลังชวนผมไปดูหนังเหรอ เหมือนเดดอังก๊องไม่รู้สิ

“ว่าแล้วเซียว คิดมากล่ะสิ... พี่ลืมนบอกไปว่าชวนรุ่งด้วย” พี่สายหัวนึ๊กขบขัน ผมหน้าอันทันทีก็ผมไม่รู้ พี่นั่นแหละบอกผมไม่หมดนะ โทษแฟนตัวเองซะงั้น
-*-

“ครับ”

“แล้วพบกันนะ” พี่ปืมส่งยิ้มครั้งสุดท้าย ก่อนเดินเข้าไปในสนามเมื่อเหล่าเพื่อนๆ ของรุ่นพี่ต่างโวยวายว่าไอ้สองตัวนี้มันพูดอะไรนักหนา ผมรีบวิ่งออกจากตรงนั้นทันที เพราะกลัวสายตาสาวๆ ทั้งหลายฆ่าผมให้ตายซะก่อน

ตอนเย็นพวกเราไปรอน้ำบ้านพี่ปืม เนื่องจากขึ้นตามหาล่ะก็อย่าหวังว่าจะได้พบ เพราะพี่ปืมหาตัวยากมาก คงไม่อยากวุ่นวายกับพวกสาว ๆ มากมั่ง แถมแฟนตัวจริงเสียงจริงคงไม่ยอมแน่ๆ

“เสร็จแล้วครับ! ขอโทษนะ กว่าจะหาตัวหนึ่งเจอแทบตายแหละ” พี่ปืมชูตัวหนึ่งสามใบแล้วสบตาผม พร้อมส่งยิ้มละลายหัวใจเช่นเคย

“ไปกันเถอะค่ะ เดี่ยวไม่ทันซะก่อน” รุ่งรีบเตือน ผมจึงทำตาม เธอไม่รอช้า วันนี้พวกเราขึ้นรถคันงามของรุ่งแทน ถ้าขึ้นมอเตอร์ไซด์ของพี่ปืม ผมคิดว่ารุ่งคงได้ทรงผมใหม่โดยไม่ต้องทำให้เปลืองเงินอีกต่างหาก

ผมนั่งด้านหลังก่อนเพื่อน ความจริงรุ่งก็จะนั่งด้านหลังข้างๆ ผม แต่โดนพี่ปืมขอนั่งด้านหลังแทน ซึ่งรุ่งไม่ค่อยเรื่องมาก จึงตกลง

แต่ผมเนี่ยสิเขินสุดๆ นั่งข้างๆ กับพี่บีมเนี่ยนะ ผมหัวใจวายก่อนไปดูหนังมัยเนี่ย

“เอเจ”

“...”

“เอเจ!”

“หือ?” ผมขานรับ ซึ่งผลที่ได้คือสายตาดูๆ ของรุ่ง

“เป็นไรมากเปล่าเนี่ย เห็นเหม่อแบบนี้มาทั้งวันแล้วนะ”

“เปล่าซักหน่อย” ผมปฏิเสธหน้าตาเฉย โดยมีพี่บีมนั่งหัวเราะหึหืออยู่ข้างๆ

“แต่จริงๆ นะคะพี่บีม ช่วงเช้ารุ่งลองเอาพจนานุกรมเล่มใหญ่ ฟาดใส่หัวยังไม่ได้สติเลย ไม่รู้ว่าเป็นอะไร ชอบทำตาลอยเหมือนนิกถึงใครบางคนอยู่ รุ่งนึกว่าเป็นไอ้เซะอีก แต่พอได้สติก็บ่นๆ อะไรไม่รู้” ได้ที่รุ่งเมาท์แตกให้ฟัง ทำเอาผมไม่รู้เอาหน้าไปไว้ที่ไหน

“หิ~ สงสัยต้องตีวที่ห้องนอนเพิ่มละมั้ง” พี่บีมเอ่ยลอยๆ น้ำเสียงเบาสุดๆ ผมซึ่งอยู่ข้างๆ จึงได้ยินเต็มหู ยิ่งสายตาเจ้าเล่ห์จ้องอยู่ ผมแทบหลบสายตาไม่ทัน

“อ้อ แล้วว่างๆ ชอบทำหน้าที่เขินอีกด้วยนะคะ”

“พอได้แล้วน่า!!!” ผมตะโกนเสียงดัง ทุกคนหันมามองไม่เว้นแม้แต่คนขับรถ “เอ่อ~ ผมหมายความว่าถึงแล้วนะ”

“จริงด้วยสิ! ขึ้นไปกันเถอะ” รุ่งเอ่ยพลางลงจากรถ ตอนนี้เรามาถึงหน้าห้างดัง แหล่งรวบรวมของราคาถูๆ จนถึงราคาแพง ผมจึงถอนหายใจ แต่คนข้างๆ กลับอมยิ้มเหมือนมีอะไรบางอย่าง

พวกเราไปที่โรงหนังก่อนหนังจะฉายประมาณยี่สิบนาที รุ่งเลย เป็นฝ่ายอาสาซื้อพวกเครื่องดื่มกับขนมไปทานข้างใน ทีนี้เหลือเพียงผมกับพี๋ปืมเท่านั้น พวกเราเจียบไปสักพักก่อนที่เขาคจะเอ่ยขึ้นทำลายความเจียบ

“คิดถึงพี๋มากขนาดนั้นเลยเหรอ”

“อ๊ะ เปล่าสักหน่อย” ผมปฏิเสธพลางเสมองไปทางอื่น

“โกหก!”

“ผมเปล่าโกหก” ผมแย้งข้างๆ คู่ๆ ทั้งที่รู้ว่าไม่มีทางรอดพ้นได้อยู่ดี

“ทำไมรุ่งบอกว่านายชอบเหม่อล่ะ หรือว่าเป็นโรคคิดถึงพี๋กันแน่” พี๋ปืมเอียงคอถาม ผมเกือบหลบสายตาไม่ทัน

“แล้วพี๋คิดว่าผมนึกถึงใครอยู่ล่ะ” ในเมื่อผมเถียงไม่ได้ จึงเล่นโหมดกระเจ้ากระงอดแทน

“ไม่รู้สิ ถ้านึกถึงคนอื่นนอกจากพี๋ละก็น่าดู” น้ำเสียงทำยกระด้าง ผมจึงอดหัวเราะไม่ได้ ทำเอาพี๋ปืมหงุดหงิดทีเดียว

“หัวเราะทำไม? มีอะไรน่าขำนักหนา”

“ฮึๆ...” ผมพยายามกลั้นหัวเราะ แต่มันอดไม่ได้นี่ เหมือนพี๋ปืมดูหวงผมยิ่งงៃไม่รู้

“พี๋พูดแบบนี้กำลังหึงผมอยู่นะ” ผมเริ่มจ้องมองดวงตาหม่นเล่นเอาพี๋ปืมทำหน้าไม่ถูก

“แน่ละสิ นายเป็นของพี๋นะ พี๋ไม่ยอมให้เเจคิดถึงใครนอกจากพี๋เด็ดขาด” พุดไปทำหน้าที่เงินไป เอ๊ะ~ ผมว่าพี๋ปืมตอนนี้น่ารักสุดๆ ไปเลย

ผมอยากมองใบหน้าเงินของพี่ไปนานๆ จัง

“ผมนะไม่มองใครอยู่แล้วครับ ก็มีพี่ไว้คิดถึงแค่นั้นเดียวนี่” ผมพูดกลับ ทำให้พี่บีมหน้าแดงเหมือนลูกมะเขือเทศ แต่แล้วสายตาผมกลับเหลือบไปมองใครบางคน เธอยืนถือเครื่องดื่มกับขนมในมือมากมายลือกตามองพวกเราสลับไปมาราวกับขุนงงในสิ่งที่เห็นตอนนี้

“พวกพี่คบกันหรือ?”

รุ่งจ้องพวกเราราวกับมีเรดาร์จับผิด แต่เมื่อมองเห็นใบหน้าพี่บีมถึงกับอุทานออกมา

“เฮ้! คบกันจริงๆ ด้วย”

รุ่งรู้อยู่แล้วว่าผมชอบเพศเดียวกัน แต่พี่บีมนี้สติเป็นที่น่าแปลกใจสำหรับเธอไปเลย แม้ผมเองตอนนั้นยังตกใจสุดๆ เหมือนกัน แรกๆ นึกว่าเพื่อนของผมจะหันไปเอาเรื่องที่ผมไม่บอกเธอแต่แรกอีก กลับเป็นว่าเธอผมไปกอดหน้าตาเฉย

เดี๋ยวลี... เดียวพี่บีมได้หึงผมจริงๆ หรือ

“เอเจ ดีใจด้วยนะ ฉันทึกว่านายต้องอกหักซะอีก!!!” เธอกอดผมซะคนเดินห้างหันมามอง แต่พี่บีมดึงร่างผมเข้ามากอดคออย่างรวดเร็วพร้อมสายตาทิฆาต

“ห้ามแตะต้องคนของพี่นะ”

“รุ่งขอโทษค่ะ ^^ พอดีรุ่งดีใจมากไปหน่อยนะ”

แต่ผมว่าเธอเกือบทำให้ตัวเองตายไม่รู้ตัวมากกว่า ผมเพิ่งรู้ว่าพี่บีมขี้หึง แบบนี้ผมคงต้องระวังตัวมากหน่อยแล้ว

“พอแล้วครับ คนอื่นมองพวกเราอยู่นะ” ผมขัดบทสนทนา
พีบีมจึงยอมปล่อย แล้วกลายเป็นการจับมือแทน

“จะได้ไม่พลัดหายไปไหน” พีบีมแกลไปเรื่อย ผมจึงอดอมยิ้ม
ไม่ได้

โธ่พีครับ~ ผมนะไม่ใช่เด็กๆ สักหน่อย

“อย่ามาสวีทตอนนี้สิ ช่วยฉันถือหน่อย” รุ่งโอดครวญข้างๆ ผม
เลยช่วยเธอถือขนมข้างหนึ่ง อีกข้างหนึ่งถูกใครไม่รู้จับไว้อยู่

วันนั้นจึงเป็นวันที่ผมมีความสุขมากๆ เลยแหละ ส่วนรุ่ง หลังจาก
ที่เธอรู้ความจริงก็คอยเซียร์อัพเอาใจช่วยพวกผมให้รักกันนานๆ
ถึงไม่พูดตอนนี้ รักของเราหวานยิ่งกว่าน้ำตาลอีก เรียกว่าชอกาแพ
เพียวๆ น้ำตาลไม่ต้องเพราะมันหวานอยู่แล้ว เลียนได้อีก บางครั้งหลัง
จากเลิกตีวเมื่อพีบีมพาผมกลับบ้าน พวกพีๆ รวมทั้งคุณแม่เริ่มชวน
พีบีมทานข้าวเย็นด้วย จนกลายเป็นแขกประจำของที่บ้าน ยิ่งคุณแม่รู้
ว่าพีบีมทำอาหารเก่งแล้วก็อร่อยด้วย คุณแม่จึงถูกอกถูกใจพีบีมเป็น
พิเศษ ตอนวันหยุดจึงกลายเป็นการทดลองทำอาหารแปลกๆ ใหม่ๆ
ให้เราสามพี่น้องทานกันจนพวกพีๆ บ่นอุบว่าคงได้กลายเป็นหมูอ้วน
อตุทุกวัน

นั่นสิ~ ถ้ามีความสุขเรื่อยๆ แบบนี้ก็ดีสิ

“เอเจ” เสียงพีบีมเรียกจากในห้องครัว

“ครับ!” ผมรีบเข้าไปหาทันที พีบีมเพิ่งนำเค้กบราวนี่สดๆ ใหม่ๆ
จากเตามาตัดวางใส่กล่องอย่างสวยงาม

“ฝากไปให้คุณแม่กับพี่นายสองคนนะ”

“อ้อ ขอบคุณครับ” ผมสูดกลิ่นเค้กบราวนี่ที่น่าทานชวนน้ำลายสอวันนี้รุ่งไม่มาตีตัววย เห็นว่าซ้อมเล่นเปียโนอยู่ ถ้าเธอรู้อ่าพี่ปิมทำบราวนี่ให้ทาน คงแจ่มมาหาแน่ๆ แต่พี่ปิมเก็บส่วนของรุ่งไว้แล้วแหละ

“ไปรอที่โซฟาก่อน เดี่ยวพี่จะยกส่วนของนายไปให้”

ผมรีบทำตามว่าง่าย เพราะเค้กบราวนี่เป็นเค้กที่ผมชอบมากๆ แต่คุณแม่ไม่ค่อยทำบ่อยนักหรอก จะทำในช่วงวันสำคัญเท่านั้น

สักพักบราวนี่สีน้ำตาลเสิร์ฟพร้อมกับนมอุ่นๆ อยู่ตรงหน้า ไม่รอช้า ผมรีบทานทันที บราวนี่ก็บ่มอุ่นๆ ช่างเข้ากันเหลือเกิน อ้า~ อร่อยชะมัด ผมชอบบราวนี่จริงๆ

“ชอบมากเลยเธอ” พี่ปิมถาม เพราะดูจากสีหน้าของผม

“ครับ! ผมชอบมันที่สุด” ไม่รู้ว่าผมไปทำอะไรให้หรือเปล่า ดูพี่ปิมทำหน้าไม่พอใจเลย

“ที่สุดนะมากกว่าพี่หรือเปล่า”

ผมนึกขำกึก พี่ปิมเนี่ยแปลกจริงๆ หึงอะไรไม่หึง มาหึงกับเจ้าเค้กบราวนี่เนี่ยนะ

“อยากได้คำตอบไหมครับ”

“เอ๋ พี่พูดอะไรเนี่ย O_O”

“ว่าไงล่ะ!” ดวงตาคมกริบจ้องมองอย่างไม่พอใจ

“แล้วจะให้ผมทำยังไงล่ะ?” ผมทำหน้าไม่ถูก พี่ปิมเอาแต่ใจชะมัด

“พิสุจน์สิ~”

“พิสูจน์เหรอ? -///-”

“ไม่รู้ละ~ พี่เมื่อยอมจริงๆ ด้วย” พี่ปืมทำท่างอนเหมือนเด็กๆ

“อะ...” ผมตัดสินใจโน้มตัวไปสัมผัสริมฝีปากพี่ปืม สักพักผมถอนริมฝีปาก พี่เขาทำหน้าแดงระเรื่อ น่ารักชะมัด~

“รู้แล้วใช่ไหมครับว่าระหว่างเคັกับบราวน์กับพี่ปืม ผมชอบอะไรมากกว่ากัน?”

“อ้อ” พี่ส่งเสียงในลำคอ สักพักมีเสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น มันไม่ค่อยมีบ่อยนักหรอก ถ้าไม่ใช่เพื่อนๆ ของพี่ปืมหรือไม่กี่พี่ฟังก์ ความจริงพี่ปืมเล่าให้ผมฟังว่า พี่ฟังก์เป็นคนเดียวที่รู้ว่าพี่ปืมเป็นเหมือนผมนั่นแหละ แต่เนื่องจากพี่ปืมเป็นพวกชอบคนยากจึงไม่ค่อยแสดงอาการให้ใครรู้สึกเท่าไร

“ฮัลโหล ปืมครับ” พอได้ยินเสียงจากปลายสาย พี่ปืมดูเครียดทันที

“อ๊ะ~ แม่จะกลับเมืองไทยเหรอ” เสียงนั้นดูตกใจมากๆ ทำไมพี่ต้องตกใจมากขนาดนั้นด้วยนะ

“ปละ... เปล่าครับ ผมแค่แปลกใจที่ร้อยวันพันปีไม่เห็นแม่มาเมืองไทยเท่านั้น”

ดูเหมือนคนที่คุยด้วยคือคุณแม่ของพี่ปืม ผมเคยเห็นในรูปโคตรดุชะมัด จนผมนึกกลัวๆ อยู่เหมือนกัน รูปร่างขนาดนี้ แล้วตัวจริงจะขนาดไหน ผมไม่อยากรู้คิดเลย

เมื่อจบบทสนทนา พี่ปืมดูหน้าซีดลงไปถนัดตา ทั้งที่เมื่อตะกี้ยังยิ้มได้อยู่ แล้วตกลงมันเรื่องอะไร ถึงกังวลมากขนาดนี้ แค่มแม่ของพี่

กลับเมืองไทยไม่ใช่เธอ

“ทำหน้าที่เครียดตามพี่ไปได้ ไม่มีอะไรรอก่อน” พี่บีมขี้ผมจนยุ่งไปหมด พร้อมรอยยิ้มเพื่อน ๆ

ผมคงคิดมากไปจริงๆ ไม่มีอะไรรอกมั้ง

“แม่พี่บีมจะกลับมาที่นี่เธอ” รุ่งอุทาน หลังจากผมเล่าเรื่องให้ฟัง ยัยนี้ไม่ต่างจากพี่บีมเลยทำไมต้องตกใจด้วย แค่แม่พี่บีมกลับเมืองไทยเองนะ ก้อตชิล่าถล่มเมืองไทยซะเมื่อไหร่ล่ะ

“ฉันเห็นพี่บีมเครียดด้วย ไม่รู้ว่าจะเพราะอะไรกันแน่”

“มิน่า สมควรละ” รุ่งเฝ้าปากรากับใช้ความคิดบางอย่าง

“เอ! ทำไมล่ะ?” ผมซັกสนใจ

“แม่ของพี่บีมจะกลับมาใช้ไหม” รุ่งเอ่ย ผมพยักหน้าเบา ๆ

“แล้วแม่ของพี่บีมรู้หรือเปล่าว่່านายกับพี่บีมคบกันอยู่”

“จริงด้วย?” ผมอุทาน

“แล้วบางที แม่พี่บีมอาจไม่รู้ก็ได้ว่าพี่บีมเป็นพวกชอบเพศเดียวกันนะ แต่มันเป็นแค่การสันนิษฐานเฉยๆ เท่านั้นแหละ”

ผมรู้สึกแย่จริงๆ เมื่อได้ยินรุ่งพูดแบบนั้น หรือเพราะเหตุผลพวกนั้นสินะครับ พี่ถึงดูเครียดนะ เพราะเราสองคนอาจไม่ได้รักกันอีกแล้ว ทำไมสวรรค์แก้งผมแบบนี้... ผมนะ แค่อยากมีความรักเหมือนคนอื่น ๆ เท่านั้น แต่อีกไม่กี่เวลาข้างหน้ามันจะพังลงแล้วหรือครับ

“เฮ้อ” ผมถอนหายใจ ไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไรนัก ส่วนพี่บีมมีเวลาติวน้อยลง เพราะต้องอ่านหนังสือสอบ เพื่อเข้ามหาวิทยาลัย

จึงไม่ค่อยมีเวลาว่างเหมือนก่อน แต่พี่ยังอุตส่าห์เอาเวลาบางส่วนมาสอน
พวกเราเสมอ

“เป็นอะไรหรือเปล่า? งั้นพักก่อนไหม” พี่เอ่ยถามอย่างเป็นห่วง

“รู้งวาก็ดีเหมือนกันค่ะ” เพื่อนผมเสริม เพราะเธอเริ่มอึดๆ
เหมือนกัน

“เอาตามนั้นนะ” พวกเราเลยพักกันประมาณห้านาที ส่วนรุ้ง
รู้ว่าผมเป็นอะไร จึงไม่ค่อยเข้าซี่มากเท่าไร

ก็อึกๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้น พี่บีมกำลังเอาของว่างในห้องครัวอยู่ ผม
เลยไปเปิดประตูแทน

“ครับ มาแล้วครับ” ผมเอื้อมเข้าไปเปิด ผู้หญิงในชุดสูทสีดำ
สนิททำทางภูมิฐาน ดวงตาเฉียดตวัดดูจุดพญาเหยี่ยว บ่งบอกว่าเป็น
คนน่ากลัวไม่น้อย ใบหน้านั้นคือขมวดจ้องมองผมอย่างแปลกใจ

“เธอเป็นใครนะ!!!”

“เอ่อ...” ผมเกิดอาการตะกุกตะกักโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่ยิ่ง
ทำให้ดวงตาคู่นั้นมีคำถามมากขึ้น

“เอเจ มีอะไรเหรอ?” เพราะเสียงดังนั้น ทำให้พี่บีมผละจาก
ของว่าง รีบวิ่งออกนอกบ้านทันที พอพี่เขาเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นถึง
กับสีหน้าตกใจพร้อมเสียงอุทานออกมา “คุณแม่~”

ผมเริ่มรู้สึกถึงวิกฤติมาเยือนแล้วสิครับ

“เชิญเข้ามาก่อนนะครับ” พี่บีมช่วยพยุงคุณแม่มานั่งบนโซฟา
พวกเราเลยกลายเป็นว่าต้องนั่งบนพื้นพรมแทน

“เด็กพวกนี้เป็นใครนะ” ฝ่ายคุณแม่ของพี่บีมถามพลางเหลือบมองพวกเราสายตาเหมือนจับพิรุธบางอย่าง

“รุ่นน้องที่โรงเรียนผมเองครับ พอตีพวกเขามาให้ผมช่วยตีวันะ”

“อ้อ เหรอ”

“ครับ” พี่บีมกลืนน้ำลายเอือก เพราะอยู่ในสถานะที่อึดอัดสุดๆ แค่สบสายตาดูๆ ทำเอาผมแทบสึมหายใจเอาดี้อๆ

“แล้วชื่ออะไรกันมั่งล่ะ”

“รู้จักะ” เธอแนะนำคนแรก

“ลูกสาวประธานบริษัทโปรแกรมเมอร์อันดับหนึ่งของประเทศไทยสินะ”

“รู้ได้ไงคะ?” ดูเหมือนเธอจะผงะนิดหน่อย

“ก็พ่อของเธอเป็นเพื่อนสนิทของสามีฉันนี่ จะไม่รู้ได้ยังไงล่ะ”

“แล้ว?” ท่านตวัดมาทางผม

“อะ... เอเจครับ” ผมเอ่ยตะกุกตะกัก แม่ของพี่บีมไม่พูดอะไร ผมจึงโล่งอกทันที

“แม่มานี้ไม่มีอะไรหรอก ไหนๆ ลูกกำลังเข้ามาหา ’ลัยแล้วนี่ เลยแค่มาดูความเรียบร้อยนิดหน่อย”

แต่ความเรียบร้อยนิดหน่อยของคุณแม่พี่บีมทำเอาผมหัวใจวายนะครับ ผมนึกในใจพร้อมรอยยิ้มเจื่อนๆ

“ทำหน้าที่แบบนี้ แม่คงไม่เห็นว่าคุณมีสาวๆ แอบซ่อนในห้องหรอกนะ” ท่านหยอกเล่น

“โห~ ผมมีที่ไหนล่ะครับ” พี่บีมโวยวาย ทำเอาผมหลุดขำทีเดียว

“แม้ว่าจะมาอยู่กับลูกสักเดือนนึง คงไม่ลำบากหรอกใช่ไหม”
ประโยคของคุณแม่พีบีมทำให้ทุกคนตกใจโดยไม่ได้ตั้งใจ

“หา!!!”

“มีปัญหาห้ันหรือ”

“เปล่าครับ” พีบีมทำหน้าที่บอกบุญไม่รับ

ตั้งเดือนหนึ่ง ผมคงได้ประสาทกินสมองแน่ๆ โอ้ย~ อยากบ้าตาย

ลับหลัง ผมแอบถอนหายใจในห้องครัว แม่พีบีมจะไม่บอกว่าความจริงแล้ว สิ่งทีพีบีกลัวมันคืออะไร? แต่ผมก็ดูออกว่ามันคืออะไรกันแน่ แต่ถ้าคุณแม่ของพีบีมรู้เรื่องจริงๆ ท่านจะทำยังไงต่อไปนะ? จะยอมรับได้เหมือนแม่ของผมหรือเปล่า

“อยู่นี่เองหรือ” เสียงทุ้มต่ำเอ๋อ พีบีมเดินเข้ามาในห้องครัว สีหน้ายิ้มแย้ม แม้จะเป็นรอยยิ้มที่ฝืน แต่อย่างน้อยผมก็รู้สึกดีขึ้นบ้าง

“ครับ”

“วันนี้สีหน้านายไม่ค่อยดีตั้งแต่เช้าแล้วนะ” พีบีมเอ่ยอย่างเป็นห่วง แต่ผมไม่ได้ตอบอะไร

“พีครับ!”

“หือ?”

“พีเป็นห่วงเรื่องแม่ของพีใช่ไหมครับ...”

“นายรู้หรือ?” สีหน้าของพีดูตกใจที่ผมรู้เรื่องนี้

“ครับ~”

“พีขอโทษทีไม่ได้บอกนายเรื่องนี้ เพราะกลัวนายจะคิดมาก

แต่คงไม่มีอะไรหรอก ก็คุณแม่บอกว่าแค่มายูหนึ่งเดือนแล้วก็กลับอเมริกา”

“ผมเองก็หวังแบบนี้เหมือนกัน!” ทำไมผมรู้สึกกลัวแบบนี้ล่ะ
กลางสังหรณ์ของผมไม่เคยพลาดด้วยสิ~

หลังจากนั้น ผมกับพีปี้ไม่ค่อยได้พบกันมากนัก เพราะการตีถูกล้มเลิกทันที เนื่องจาก ผ.อ. เห็นว่าพวก ม.6 อยู่ในระหว่างการอ่านหนังสือและสอบเพื่อเข้ามหา'ลัย ซึ่งถ้ามีการตีให้กับรุ่นน้องอีก จะทำให้พวกเขาเหนื่อยเป็นหลายเท่า แต่บางครั้งทำให้ผมคิดถึงพีปี้ซะหมด แกรมโทรหาไม่ได้ ขึ้นคุณแม่ของพีปี้รับ ผมตายแน่ ยิ่งท่านเป็นคนคุยด้วยสิ ผมจะทำยังไงดีเนี่ย

ผมคิดในใจ พยายามเดินจากโรงเรียนในช่วงตอนเย็นไปเรื่อยๆ กว่าจะรู้ว่าตัวเองอยู่ไหนก็เกือบยื่นอยู่หน้าประตูบ้านของพีปี้ซะแล้ว ผมจ้องประตูเหล็กสีชาวล้วนถอนหายใจเดินเลี้ยวทันที แม้ว่าอยากไปแทบขาดใจแค่ไหน เพราะผมไม่มีเหตุผลจะไปหาพีปี้ เรื่องตีถูกล้มเลิกไปแล้ว = _ = ^ ถ้าบอกว่าอยากมาหาเฉยๆ คงถูกคุณแม่พีปี้เพ่งเล็ง ผมคิดไปเรื่อยๆ ก่อนมีมือหนึ่งเอื้อมมาจับไหล่ผม ผมทำท่าจะแหกปาก ถ้าคนๆ นั้นไม่จุ่มผมด้วยจูบซะก่อน

“พี!!!” ผมแปลกใจเมื่อเห็นพีปี้ในชุดสูทสีดำปกปิดใบหน้า

พีปี้ไม่สนใจเอาแต่กอดผมทำเดียว คิดถึงผมมากขนาดนี้เลยหรอ

“กลัวจะไม่เจอนายแทบแย่”

“แล้วคุณแม่ของพีล่ะ?”

“อย่าสนใจแม่ตอนนี้ได้ไหม” พี่บีมทำเสียงดู ก่อนดึงผมมาหอม แก้มจนพอใจ “กว่าจะหนีไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นะ บอกให้”

“ขอโทษครับ”

“ไม่ก็อาทิพย์เท่านั้น แฮ่~ เปื่อชะมัด ต้องชุลุกกับหนังสือเนี่ย จนจะแต่งงานกับมันได้อยู่แล้ว”

“ผมเองก็เปื่อเหมือนกัน ไม่ได้เจอหน้าพี่บ่อยๆ อีก ทำไมเราต้องหลบๆ ซ่อนๆ แบบนี้ด้วยนะครับ ผมเปื่อมันเต็มทนแล้ว เราต้องทำเหมือนเป็นแค่พี่น้อง ทั้งที่ผมกับพี่เป็นอะไรกัน แต่ผมกลับไม่สามารถทำแบบนั้นได้ โลกนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาซะเลย”

มือใหญ่เอื้อมมาลูบแก้มผมราวกับเข้าใจความรู้สึก

“ห้ามพูดเหมือนท้อแท้แบบนี้นะ โลกใบนี้ ในเมื่อมีได้ต้องมีเสีย ทุกอย่างมีข้อดีและข้อด้อยหมด เว้นแต่ว่าเราจะมองข้อไหนของมันระหว่างดีและเสีย”

“อดทนอีกนิดนะ พี่เชื่อว่าเอเจต้องทำได้” แก้มพี่บีมชนแก้มผม มันช่างอบอุ่นเหลือเกิน เราต้องจากกันอีกแล้วหรือ

“ลูกอยู่เอง~ ฮ๊ะ... มันเรื่องอะไรกันนี่!!!”

พวกเราหันไปมองต้นเสียง ให้ตายเถอะ... พระเจ้าแกล้งผมอีกแล้ว คุณแม่ของพี่บีมยื่นมองเห็นพวกเรากำลังกอดกันนะสิ ไม่มีคำแก้ตัวใดๆ นอกจากความจริงทั้งหมดจากปากของพี่บีม

ภายในห้องรับแขก คุณแม่อุทานไม่ได้ศัพท์ แลมแทบไม่เหลือบมองผมสักนิด ราวกับไม่ต้องการเห็น ทว่าดูเหมือนความจริงนั้นไม่สามารถเดาใจท่านได้เลย

“แล้วผิงแม่ของ... เอ่อ... แพนลูกล่ะ?”

“รู้ครับ รู้ทุกอย่าง”

“แต่แม่รับไม่ได้!!!” สิ้นเสียง พี่กับผมเงยหน้าไปมองทันที

“แค่ลูกเป็นพวกชอบเพศเดียวกัน แม่ก็แทบอกจะแตกตายอยู่แล้ว แถมยังมีแฟนเป็นผู้ชายอีก ลูกกะให้แม่หัวใจวายคามือลูกหรือไง ไม่อยากเชื่อว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้น แม้ว่าสิ่งเดียวที่ลูกควรทำตอนนี้คืออ่านหนังสือเพื่อเตรียมสอบเข้ามหา 'ลัยพอแล้ว”

“แล้วเรื่องของเธอเจล่ะครับ”

“เลิกเพื่อฝันได้แล้ว ความรักของลูกคงเป็นไปไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ส่วนเธอ ต่อไปไม่ต้องมาวุ่นวายกับลูกชายฉันอีก หรือให้พูดอีกอย่างคือเลิกกันนั่นแหละ”

เหมือนผมถูกใครเอาของหนักๆ พาดใส่ศีรษะ ผมอ้าปากค้าง อึ้งไปชั่วขณะ แต่พี่บีมเป็นคนแย่งคนแรก

“แต่แม่ครับ...”

“เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว!!!”

นั่นเป็นประโยคจบบทสนทนาของพวกเรา ผมแทบไม่มีริ้วแรง เดินกลับบ้านเลย พี่บีมได้แต่ส่งสายต้อ่อนวอน แม้ว่าคุณแม่จะจับตามองอยู่

เราจะจบกันแบบนี้หรือ?

“ฮึ๊กๆ คุณแม่ครับ” พอผมเจอหน้าทุกคน พวกพี่ๆ เข้ามาหยอกล้อตามปกติ ในขณะที่คุณแม่นั่งบนโซฟาเฝ้ามองพวกเราอยู่

“กลับมาแล้วเหรอ” พวกพี่ที่ทักผมพร้อมกัน ผมพยายามกลืน น้ำตาจนไหลห่อสั้นระริก เพราะเสียงสระอื่นที่เก็บกดไว้ ผมต้องไม่ทำให้พี่ๆ กับคุณแม่เศร้าใจสิ

“เฮ้! เป็นไรวะ” พี่ซีตีมองผมอย่างงง เพราะทุกที่ต้องเถียงอย่างเอาเป็นเอาตายนี่

“มีอะไรหรือเปล่า” พี่วีซีตีเริ่มรู้สึกผิดปกติ คุณแม่รีบละจากหนังสือพิมพ์แล้วก้าวยาวๆ มาหาผม พนันได้เลยว่าคุณแม่จับได้ว่าผมกำลังร้องไห้ ผมโกหกไม่เก่งจริงๆ ด้วย

“เงยหน้ามา” คุณแม่สั่ง ผมไม่ทำตาม ท่านจึงขีดหน้าขึ้นเอง ผมได้แต่ยิ้มแหยๆ เพราะแก้มทั้งสองข้างอาบด้วยน้ำตา มันคงเป็นภาพทุเรศจริงๆ

“ลูกร้องไห้!!!” คุณแม่อุทาน ทำเอาพวกพี่สีหน้าตื่นไปด้วย

“คุณแม่.. อี๊กๆ... คุณแม่คร่ำบับ” ผมปล่อยโฮตรงเข้าไปกอดคุณแม่ เวลานี้ผมไม่เหลือใครนอกจากครอบครัวเท่านั้น

“มันเกิดอะไรขึ้นจ๊ะ? ทำไมลูกถึงร้องไห้แบบนี้ล่ะ” คุณแม่ซักถาม ผมกำลังจะตอบ แต่พี่ซีตีแทรกซะก่อน

“หรือว่าแฟนแกนอกใจวะ~”

“คือ...”

“หรือว่าแฟนแกเป็นโรคร้ายใกล้จะตาย”

“ไม่ใช่คร่ำบ T_T” ผมส่งสายตาหงุดหงิดมายังพี่ซีตีทันที พี่วีซีตีจึงหยิบหมอนฟิงทับใบหน้าที่ใหญ่ของบ้านคาโซฟา

“ไว้ว ไอ้บ้า จะฆ่าฉันหรือยังวะ เออรู้แล้ว ผิดเอง”

ผมจึงตัดสินใจเล่าเรื่องทั้งหมด ทุกคนดูอึ้งเหมือนกัน เมื่อผมเล่าจบ ทุกคนเงิบไป โดยเฉพาะคุณแม่บ่งบอกว่ากำลังทุกข์ใจแทนผม ผมไม่น่าทำให้ครอบครัวทุกข์ไปด้วยเลย

“แล้วบีมว่าไงละจ๊ะ”

“พี่เขาทำอะไรไม่ได้เหมือนกันครับ”

“ไม่ต้องห่วงนะ พี่เชื่อว่าทุกอย่างต้องมีทางแก้ไข” พี่ซีดีตบไหล่เชิงปลอบใจ

“ผมจะไปพูดกับคุณแม่ของบีมเองครับ” พี่ซีดีเอ่ยหลังจากเงิบ ทุกคนรวมทั้งผมตกใจมากแต่พี่ดูจริงจังจึงไม่มีที่ท้อเล่นสักนิด

“ซีดี”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับคุณแม่ ผมไม่ได้ไว้วางอะไร แค่อยากพูดคุยในฐานะพี่ชายของเจ้าเอเจเหมือนกัน”

“แม่ไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น... แต่เรื่องนี้ให้แม่จัดการดีกว่า ถ้าลูกเป็นฝ่ายออกหน้าพูดละก็ เรื่องจะแย่ยิ่งกว่านี้นะ”

พี่ซีดีพยักหน้าอย่างเข้าใจ ผมนึกขบขันใจพี่ซีดีที่อยากช่วยผมเหลือเกิน ไม่ว่าผมจะทุกข์จะสุข ครอบครัวคือที่พึ่งสุดท้ายของผมตลอดมา ต้องขอบคุณพระเจ้าที่ส่งครอบครัวแสนอบอุ่นให้กับผม แม้ทุกๆ วัน บางครั้งบ้านจะเสียงดังแทบแตก หรือความวุ่นวายที่พวกพี่ก่อเรื่องไม่เว้นวัน แม้ตอนนี้จะขาดคุณพ่อไปคนหนึ่งก็ตาม ผมเชื่อว่าคุณพ่อบนฟ้าต้องเอาใจช่วยผมแน่นอน

วันนี้เป็นวันวุ่นวายอีกวัน เพราะพวกพี่กับคุณแม่อยู่กันพร้อมหน้า ปกติเคยอยู่กันซะที่ไหน แถมรู้ซึ่งทราบข่าวจากคุณแม่ผมเอง

มาหาผมถึงบ้าน แล้วพีฟิงค์ ให้ผมเดาคงรู้จากพีบีมเลยมาหาผมที่บ้าน ด้วย โชฬารูปตัวยูขนาดสามคนนอนจึงดูแคบไปนิดตา แต่อย่างน้อยผมเริ่มรู้สึกว่าการโลกใบนี้ไม่ได้เหลือผมคนเดียว

“ท่านไม่น่าจะทำแบบนี้เลยนะคะ” พีฟิงค์คงรู้สึกแยเหมือนกัน

“นั่นสิจ๊ะ ความรักเราห้ามกันได้ที่ไหน” คุณแม่เห็นด้วย

“ถ้าคุณแม่ของเอเจไปคุยฝั่งผู้ใหญ่ คงเห็นจะยากค่ะ ท่านน่าจะใจแข็งเหลือเกิน ถ้าบอกว่าไม่ก็คือไม่ หนูเกรงว่าเรื่องมันจะลามไปกันใหญ่มากกว่า”

“แต่จะให้จบแบบนี้หรือจ๊ะ ตั้งแต่สามีนอน้ำเสียชีวิตก็เหลือลูกสามคน ถ้าลูกคนใดคนหนึ่งกำลังมีปัญหา จะให้น้ำไม่โยตีได้ยังไง”

“ฮือๆ... ฮึ๊กๆ สงสารเอเจจังเลย” รุ่งบ่อน้ำตาแตก ทำเอาผมหมดมู้ด นึกอยากผล็อยนี้ไปไกลๆ

“ไม่เป็นไรนะครับ ผมว่าเอเจต้องกลับมาคบกับบีมอีกครั้ง” พีวีซีตีเอ่ยพลางยื่นผ้าเช็ดหน้าสีขาว รุ่งรีบหยิบไปเช็ดน้ำตาพร้อมสั่งซึ่มุกเป็นการใหญ่ พีผมทำหน้าที่เหวอนิดๆ ก่อนจับมันเหมือนขยะแขยง แล้วจึงโยนลงถังขยะเป็นการด่วน

“ฟิงค์เอาใจช่วยแล้วกันนะคะ แต่ไม่รู้ว่าคุณนำไปพูดจะช่วยให้เรื่องดีขึ้นหรือเปล่า ถ้าเป็นคุณพ่อของนายบีมท่านคงเข้าใจนายบีมบ้าง”

“แต่ต้องลองดูแหละ ในฐานะแม่เหมือนกันอาจเข้าใจในสิ่งที่น้ำพุตกก็ได้”

ตอนแรกพีฟิงค์เป็นฝ่ายโทรไปนัดเรื่องพีบีมกับผม ที่แรกทางฝ่ายนั้นไม่ยอมทำเด็ดขาด ถ้าคุณแม่ผมไม่ไปช่วยพูดคงไม่ยอมตกลง

ง่ายตาย ความจริงพวกพี่ๆ ก็บึ้งจะไปด้วย แต่เห็นว่าจะกลายเป็นความวุ่นวาย จึงพาผมกับพี่พิงค์ไปในฐานะคนกลางเท่านั้น เมื่อมาถึงบ้านพี่บีม ดูจากใบหน้าของท่านดูเคร่งเครียด พี่บีมนั่งอยู่ข้างๆ คอยแอบเหลือบมองผมเป็นระยะ แต่ตอนนี้พี่ดูแย่มากๆ พี่คงเศร้าใจมากเหมือนกัน

“ฉันว่าเรื่องมันจบไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้วนะ” แววตาของท่านตัวตมาทางผม ผมเริ่มรู้สึกกลัวยังไงไม่รู้สิ

“ฉันว่าเป็นฝ่ายคุณเองมากกว่ามังคะ ที่จบฝ่ายเดียว โดยที่พวกเด็กๆ ไม่เต็มใจ”

“แต่ฉันเห็นว่าไม่จำเป็นต้องถามความเห็นใคร เพราะฉันเชื่อว่าสิ่งที่ฉันกำลังทำตอนนี้คือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตาบีม” ดูท่าว่าคุณแม่ของพี่บีมไม่ค่อยยอมง่ายๆ เลย

“คุณน่าจะเลี้ยงเขาได้แค่กาย แต่หัวใจคุณควรปล่อยให้เขาเลือกเองบ้าง ตอนที่คุณกำลังฆ่าลูกตัวเองทั้งเป็นอยู่นะคะ จริงอยู่ที่คุณอาจรับไม่ได้กับสิ่งที่ลูกของคุณเป็น แต่ในเมื่อแกเกิดมาแล้ว คุณจะฝืนในสิ่งที่ไม่ใช่ตัวแกไม่ได้หรอกค่ะ เขาไม่สามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในสังคมได้หรอก” คุณแม่ของผมไม่ยอมแพ้ ใช้วิธีทุกหนทางในการเกลี้ยกล่อม

“นั่นนะเธอคือความสุข! การที่คนอื่นในสังคมมองดูถูกลูกตัวเองว่าเขาเป็นพวกจิตวิปริตผิดเพศแบบนั้นหรือคือความสุข”

“คุณกำลังดูถูกลูกตัวเองอยู่นะ!!!” น้ำเสียงของคุณแม่ผมปรืดแตก แสดงว่าคุณแม่ตอนนี้ดูโกรธมากจนเกือบเก็บอารมณ์ไม่อยู่

โชคดีที่พี่ฟิงค์นั่งข้างๆ คอยเตือนสติ อาจเป็นเพราะคุณแม่เลี้ยงผมมา
เลยเข้าใจในสิ่งที่ผมเป็นมาตลอด

“ฉันไม่ได้ดูถูก แต่ฉันพูดความจริง แม้คุณจะได้รับได้ว่าลูกคุณ
เป็นเกย์ก็ตาม แต่สำหรับฉันแล้วฉันรับไม่ได้ แล้วไม่มีวันจะเข้าใจอะไร
ด้วย”

เฮ้อ~ เสียงถอนหายใจของพี่บีมทำให้ผมอดรู้สึกสงสารพี่ไม่ได้

“ฉันจะพาตาบีมไปเรียนมหา'ลัยที่อเมริกา”

“อะ...อะไรนะครับ” พี่บีมซึ่งไม่เคยรู้มาก่อนถึงกับโวยวาย ถึง
ไม่ใช่เพราะเอเจ เขาก็ไม่ยอมไปอยู่ดี

“ได้ยินแล้วนี่จะมาถามทำไม และเพื่อเป็นการตัดปัญหาทุก
อย่าง แม่ต้องทำแบบนี้ ลูกเข้าใจไหม”

“คุณป้ากำลังใจร้ายกับบีมเกินไปแล้วนะคะ” พี่ฟิงค์ที่เงิบมา
ตลอดได้เอ่ยขึ้น

“หนูฟิงค์ ที่ป้าต้องใจร้ายเพราะป้ารักลูก หนูน่าจะเข้าใจดีนะ”

“คุณ...”

“แล้วเชิญพวกคุณกลับไปได้แล้ว ฉันคิดว่าไม่มีอะไรจะพูดอีก”
คุณแม่ของพี่บีมตัดบทง่ายตาย ผมรู้อยู่แล้วว่ายังไงๆ เราก็ไม่สามารถ
กลับมาคบกันได้อีกครึ่ง

“อ้อ” สายตาดูหันไปมองผม “แล้วฉันคิดว่าเธอน่าจะปล่อย
ลูกชายฉันไปได้แล้ว เธอคงไม่อยากเห็นอนาคตที่ยาวไกลมาจบ เพียง
เพราะเธอหอรอกนะ ถ้าตอนที่ตาบีมจะขึ้นเครื่อง ไม่จำเป็นไม่ต้อง
มานะจ๊ะ”

“...”

“คุณแม่!!!”

“อะไร~ ขึ้นห้องไปได้แล้ว” คำสั่งของคุณแม่ทำให้พีบีมจำยอมทำตามอย่างเสียดายไม่ได้ แม้สายตาที่จะเหลือบมองผม ตอนนี้อะไรก็คิดถึงของผมที่มีต่อพีบีมเพิ่มพูนมากขึ้นทุกวัน แต่กลับแค่ได้เห็นหน้าเท่านั้น เพียงทักทายยังทำไม่ได้เลย ทำไมสวรรค์ต้องใจร้ายกับผมแบบนี้ด้วย!

“ผมอาจทำให้พีบีมเสียอนาคตก็ได้ ผมควรปล่อยพีเขาไปดีไหมครับ” ผมพูดขึ้น คุณแม่จู่ปากทันที

“แน่ใจหรือว่าเป็นความต้องการของพีเขาอะ แม่เชื่อว่าบีมไม่อยากจากลูกไปเหมือนกัน”

“ใช่แล้วจ๊ะ~ อย่างที่คุณแม่ของเอเจพูด เธอต้องเข้มแข็งไว้นะจ๊ะ” พีฟิงค์ช่วยปลอบใจ แม้จะรู้ว่าคำตอบของวันนี้คือไม่ก็ตาม

พระเจ้าครับ! พระเจ้าได้ยินในสิ่งที่ผมนึกหรือเปล่า ผมขอแค่พีบีมคืนเท่านั้น ต้องมีอะไรแลกเปลี่ยนเล็กน้อยที่ยอมแลกกล่องเสียงอันไพเราะของเธอ และความเจ็บปวดสาหัสราวกับมีเข็มนับพันทิ่มแทงกับการที่เธอเดินได้หรือเปล่า อย่างน้อยถ้าผมได้อยู่กับพีบีมตลอดไป แค่นี้ผมก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว จริงๆ นะ ผมต้องการแค่นี้จริงๆ

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วเมื่ออยู่ในช่วงการสอบครั้งสุดท้ายของปลายเทอม สมองผมมีแต่หนังสือกองโตเท่านั้น แทบไม่คิดถึงเรื่องอื่น

เลยนอกจากใบหน้าที่พีบีม บางครั้งเราสองคนพบกันแต่ไม่ค่อยคุยอะไร
มาก เพราะพีบีมน่าจะยุ่งๆ อยู่ ผมเองไม่เอายากรบวบนอะไรมากด้วย
ตอนนี้ผมอยู่บ้านของรุ่ง เพราะในเมื่อไม่มีติวเตอร์มาสอนอีก เราเลย
สอนกันเอง ผมสอนภาษาอังกฤษวิชาถนัดของผม แล้วรุ่งก็สอนคณิต
วิชายุ่งยากของผมแทน แต่บางครั้งผมอดคิดถึงพีบีมไม่ได้ รอยยิ้ม
เจ้าเล่ห์ที่ทำให้หัวใจอดหวั่นไหวไม่ได้เสมอ มีแอบอุนคูนัน และดวงตา
หม่นที่มีเพียงผม ตอนนี้พีบีมจะทำอะไรอยู่นะ?

“คิดถึงพี่เขาอยู่หรือ” รุ่งเอ่ยอย่างรู้ใจ หลังจากเห็นใบหน้าที่
เหม่อของผม

“อ้อ”

“งั้นฉันจะช่วยให้นายพูดกับพีบีมเอาไหม”

“หา” ผมอุทาน รุ่งนะเธอช่วยได้ ไม่เชื่อหรือก อย่าโกหกให้
ยากเลย

“จริงๆ นะ ไม่เชื่อใช่ปะ เดี่ยวเพื่อนเลิฟจัดให้” แล้วเพื่อนสนิท
คนเดียวก็จัดการโทรหาใครบางคน สักพักเธอยื่นมาให้ผมในเวลา
รวดเร็ว

“อะไร”

“ก็นายอยากคุยกับพี่เขาไม่ใช่หรือ?”

“...”

“เร็วๆ สิ อยากให้แม่พีบีมรู้หรือไง”

“อืมๆ” ผมหยิบขึ้นมารับ เสียงอ่อนโยนคุ่นเคยทำเอาผมรู้สึก
ตื่นตันอย่างบอกไม่ถูก

(เง~)

“พีครับ~”

(คิดถึงพีบ้างไหม พีคิดถึงเอเจแทบจะขาดใจเลยแหละ ถ้าแม่ไม่อยู่บ้านวันนี้ละ พีคงขี่รถมอเตอร์ไซค์ไปหานายแล้ว)

“อย่าดีกว่านะครับ! เพราะการขี่รถของพีจะทำเอาผมหัวใจวายไปเปล่าๆ +_+”

(ฮ่าฮ่า) เสียงหัวเราะดังมาจากทางปลายสาย

“ไม่ตกลงนะครับ” ผมทำเสียงจริงจัง แต่พีปืมยังหัวเราะคิกคักอยู่ได้

“ว่าแต่ทำไมแม่พีปืมถึงยอมให้พี่คุยโทรศัพท์ที่ได้ละ อย่าบอกนะว่าวางยาสลบลงในอาหารนะ”

(หึๆ นายนี้ตกลงขมขม รู้เพื่อนนายโทรไปหาพิงค์แล้วให้พิงค์ประชุมสายพีให้ รับรองว่าคุณแม่คาดไม่ถึงแน่ๆ แต่ทำแบบนี้บ่อยๆ ไม่ได้หรอกนะ ตอนนี้องพีเขม็งเลย)

“แต่พีจะไปเรียนเมืองนอกเมื่อไหร่ครับ” ผมถาม พีปืมเงิบไป

(เร็วๆ นี้แหละ)

“แล้วมันเมื่อไหร่ละครับ”

(...อีกสองอาทิตย์หลังจากสอบเสร็จ ต้องรอเอกสารจากทางที่โรงเรียนของอเมริกานะ)

“เราจะเจอกันอีกไหมครับ”

(...)

“ตลอดไปเลยหรือครับ” ผมเดา แต่ทำทางจะเป็นแบบนี้จริงๆ

(เอเจเกลียดพี่หรือเปล่า... ที่พี่หนีนายเอาคือๆ แบบนี้ ถ้ามีทางเลือก พี่ก็อยากอยู่เมืองไทยเหมือนกัน แต่คุณแม่คงไม่ยอมแน่ๆ)

“ผมเกลียดพี่ไม่ลงหรอกครับ เว้นแต่พี่เกลียดผมเข้าซะก่อน...ฮึ๊ก” ให้ตายสิ~ พี่กำลังทำให้ผมร้องไห้ซะเนี่ย

(จ่อแจ็กอีกแล้ว ถ้าร้องไห้อีก พี่จะแอบหนีตอนดึกไปทำโทษนายถึงห้องนอนแน่นอน)

ผมจึงเปลี่ยนโหมดบ่นน้ำตาตื้นเป็นเงินอย่างรวดเร็ว ยิ่งผมนึกถึงริมฝีปากนุ่มๆ นั้น ทำเอาผมแทบจะบ้าตายเลยแหละ

(เป็นอะไร~ กำลังคิดอะไรไม่ดีๆ อยู่ละสิ)

“เปล่าสักหน่อย” ผมปฏิเสธ แม้พี่บีมจะพูดความจริงก็เถอะ (นายจะไปส่งพี่ที่สนามบินใหม่)

“ผมจะพยายามครับ” แต่ไม่รู้ว่าคุณแม่ของพี่บีมจะมองผมยังไง หน้าด้านฉาบด้วยซีเมนต์หรืออะไรก็ตาม

(แต่ว่ามอเตอร์ไซค์ของพี่นะ ขอยกให้เอเจแทนแล้วกันนะ) พี่บีมเอ๋ย คนฟังแทบไม่เชื่อหู เพราะมอเตอร์ไซค์คันนั้นเป็นของสำคัญมากสำหรับพี่บีมนี้ พี่จะยกให้ผมเนี่ยนะ ไม่อยากเชื่อ

“มันเป็นของที่คุณพ่อให้ตอนวันเกิดไม่ใช่เหรอ ผมรับของมีค่าแบบนั้นไม่ได้หรอกครับ” ผมปฏิเสธและหวังว่าพี่บีมน่าจะเข้าใจ

(สำหรับวันเกิดเอเจไง!)

ที่รู้วันเกิดของผมเหรอ... คุณแม่ต้องบอกพี่แน่ๆ เลย

(แล้วถ้าถึงไว้ที่บ้านพี่มันคงขึ้นสนิมแน่ อีกอย่างพี่เอามันไปต่างประเทศไม่ได้หรอก เลยคิดว่าน่าจะเป็นประโยชน์สำหรับเอเจมาก

กว่าเท่านั้น)

“ครับ! ผมจะดูแลมันอย่างดีเลย ผมสัญญา” ผมตอบ จากสายตู่ท่าทางที่ปื้มคงดีใจมาก ๆ

(จึ้นแค่นี้ก่อนนะ แม่ชั๊กตาเขียวจนจะสาบพีเป็นหินแล้วละ) ประโยคท้ายกระซิบให้ผมฟัง ผมอดหัวเราะไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็เป็นการสนทนาที่ทำให้ผมคิดถึงพีปื้มน้อยลง

การสอบผ่านพ้นไปท่ามกลางความโล่งอกของเหล่านักเรียนทั้งหลาย ผมก็บรู้งเพิ่งเดินออกจากห้องสอบหมาด ๆ อดรู้สึกไม่ได้ว่าเวลาช่างผ่านเร็วนัก เร็วมากจนเรานึกไม่ถึง โดยเฉพาะอีกสองอาทิตย์ถัดไป ผมจะทำใจได้หรือเปล่า ถ้าเกิดไม่มีพีปื้มอีกแล้ว วันเกิดของผมไร้เงาของพีปื้มตามที่คาดไว้ แต่ของขวัญชิ้นใหญ่ทำเอาพวกพี ๆ อัจฉตาร้อนเลยแหละ แต่ผมอยากเห็นเจ้าของของขวัญชิ้นใหญ่นั้นมากกว่า

“ฉันกะว่าจะลองจ้างติวเตอร์ภาษาอังกฤษมาสอนแล้วละ เพราะคุณพ่อบอกว่า ถ้าภาษาคล่องแล้วทำเกรดดีกว่านี้ จะพาไปเที่ยวต่างประเทศบ้าง” รู้งเล่าถึงกิจกรรมช่วงปิดเทอมของเธอ

“อืม ดีนี่”

“แล้วเอเจล่ะ?”

“ไม่รู้สิ! ทำงานพิเศษมั้ง” ผมตอบไปจึ้น ๆ เพราะตอนนี้ ผมกำลังคิดถึงใครบางคนอยู่

“น่าเบื่อออกจะตาย มาเรียนภาษากับฉันสิ แต่ไม่รู้ว่าจะให้คุณพ่อจ้างใครมาติเนะสิ”

“ไม่รู้สิ~” ผมพึมพำเบาๆ พลังนึกถึงใบหน้าใครบางคนที่ไม่รู้
จะกำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้
ตืด...ตืด...ตืด...ตืด

เสียงเรียกเข้ามาถือของรุ้งดั่งขึ้น ให้ตาย! เธอไม่ได้ปิดเครื่องหรือ
ตั้งค่าสั่นหรือไง โชคดีนะที่มันไม่ดังระหว่างสอบ ผมไม่อยากนึกเลยว่า
เธอจะโดนทำโทษยังไง รุ้งซี้ที่โทรศัพท์แล้วเดินคุยในที่เงียบๆ สักพัก
เสียงอะอะของเธอดั่งขึ้น พร้อมร่างของเธอที่รีตรงมาหาด้วยสีหน้า
ตื่นตระหนก แน่นนอนเป็นข่าวชนิดที่ผมรับไม่ทันเลย

“มีอะไรงั้นเหรอ”

“ແ่แล้วๆ พี่บีมขึ้นเครื่องวันนี้!!!”

“หา~ว่าไงนะ”

บ้าน่า! ไหนบอกว่าอีกสองอาทิตย์ไง มันต้องมีอะไรผิดพลาด
แน่ๆ เลย

“รู้สึกว่าคุณแม่ของพี่บีมเกิดตัดสินใจกะทันหัน แต่ฉันว่า ท่าน
ไม่ต้องการให้นายกับพี่บีมได้เจอหน้ากันครั้งสุดท้ายมากกว่า โชคดีนะ
ที่พี่บีมโทรไปหาพี่ฟิงค์ก่อน ไม่งั้นพี่ฟิงค์คงโทรบอกฉันไม่ทันแน่ๆ”

“เราไปตอนนี้ทันไหม” ตอนนี้ใจผมรัวแทบระเบิด

“พี่ฟิงค์บอกว่าเครื่องขึ้นป้ายสามโมงครึ่ง ตอนนี้ป้ายสามโมง
อยู่เราอาจจะทันก็ได้นะ”

พวกเราจึงรีบออกจากหน้าโรงเรียนพร้อมโบกรถแท็กซี่ แต่ไม่มี
รถคันไหนจอดให้เราขึ้นสักคัน จนกระทั่งรถสีแดงสดจอดตรงหน้า
แถวคนขับคือพี่ซี้ดี แล้วคนนั่งตำแหน่งด้านหลังคือพี่วีซี้ดีที่กำลังเปิด

ประตูลรอกคอย

“ขึ้นมาเซ~ จะไปพบหมอนั้นครั้งสุดท้ายไม่ใช่หรอ” พี่ชิตีพูดพร้อมรอยยิ้มซาตาน ผมงลืนน้ำลาย แต่ต้องจำใจขึ้น แม้รู้ว่าการขึ้นรถกับพี่ชิตีมันอันตรายแค่ไหน

ผมขึ้นรถตำแหน่งตู่กตาวูดู ส่วนรู้งนั่งด้านหลังกับพี่ชิตีเรียบร้อย “ว่าแต่พี่มีรถแพงๆ แบบนี้เมื่อไหร่กัน”

“อย่าลืมนสิไอน้องว่าวันนี้วันเกิดพี่นะ” คงไม่ต้องบอกว่าคนซื้อรถให้คือใคร แม่เอะ ที่วันเกิดผมเป็นโน้ตบุ๊ค

“แล้วพวกพี่รู้ได้ไงคะ” รู้งั้นไปถามพี่ชิตี ซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

“ฟังก์โทรไปหาชิตีก่อนโทรไปหาน้องรู้งนะ แล้วไอบ้านี่ดันเสือกขับเร็วเลยมาถึงเนียแหละ”

“เฮ้ย~ คาคเข้มชัดดีๆ นะไว้ย ฉันทจะพาน้องของฉันไปสนามบินแล้ว”

ทุกคนรีบทำตามอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่างานนี้มีทัวร์นรกแน่นอน จากนั้นรถคันใหม่จึงแล่นออกไปด้วยความเร็วสุดขีด

“อ้ากกก!!!”

การขึ้นรถของพี่ปิม ผมว่าเฉียดนรกแล้ว พี่ชิตียิ่งกว่านรก (คือ...เหนือคำบรรยายจริงๆ T_T) ตอนนี่ผมเอาแต่หลับตาปี ไหว้พ่อแก้ว แม่แก้วให้รอดพ้นจากการทัวร์นรกที่ ถ้าร่างกายผมมีอวัยวะครบสามสิบสองเมื่อไหร่ ผมสาบานว่าจะไม่ขับเร็วเลยครับ แว้กกก!

สนามบินสุวรรณภูมิ

รถของพีซีดีเบรกอย่างกะทันหัน แม้จะคาดเข็มขัดแล้ว แต่ทุกคนต่างหน้าคะมำได้แผลไปทุกคน จากนั้นพีซีดีใช้เท้าถีบผมจากรถทันที ให้ตายสิ~ ตกลงช่วยผมหรือคิดฆ่าผมกลางสนามบินกันแน่

“จะลงไม่ลงวะ”

“เออรู้อแล้วน่า” ผมรีบลงจากรถในสภาพแย่มากๆ

“ตายแล้ว เหลืออีกสิบนาที่ จะไปทันมั๊ยะ” รุ่งเอ่ยเตือน

ผมเดินในสภาพร่างกายโคลงเคลง เพราะเพิ่งทัวร์นรกมาหมาดๆ ผมสอบถามอีกรอบแล้วกันว่าทำไมขึ้นรถของพีซีดีเป็นรอบที่สองให้ตาย~ ผมต้องวิ่งเข้าไปในสนามบิน ส่วนพวกพีวีซีดีคงไปที่หลังเมื่อจัดการเอาเรื่องกับพีซีดีก่อน (ผมว่านะ) แต่ว่าคนในสนามบินตอนนี้เดินเต็มไปหมดผมจะไปหาพีบีมที่ไหนล่ะ

(ท่านที่จะไปประเทศสหรัฐอเมริกา กรุณาขึ้นเครื่องบินที่ประตูหมายเลข L13 ด้วยค่ะ เพราะเครื่องจะออกภายในห้านาที)

เสียงโอเปอเรเตอร์ประกาศให้ทุกคนทราบ ผมตัดสินใจโทรเข้ามือถือของพีบีม เพื่อหวังว่าอย่างน้อย รุ่งพีเขาไว้สักนาทีก็ยังดี~ ผมยังไม่อยากจากเขาง่ายๆ แบบนี้เลย~

(ไม่มีเลขหมายที่คุณเรียก... กรุณาติดต่ออีกครั้ง~)

โธ่ว้าย~ ทำไมมันไม่ติดสักทีนะ... พีบีมรับสายสักทีสิครับ

(ไม่มีเลขหมายที่คุณเรียก... กรุณาติดต่ออีกครั้ง~)

ผมนี่ก็โมโหตัวเอง อยากปามือถือจริงๆ ถ้าไม่เห็นว่าราคาแพงล่ะก็นะ

ติด...ติด...ติด...ติด

เสียงโทรศัพท์ของผมดังขึ้น รู้สึกว่ารุ่งจะโทรมา แต่ตอนผมรับดู
นำเสียงของเธอตกใจยังไม่รู้

(เอเจ)

“หือ? อะไร”

(ฉันบอกแล้วนายห้ามโกรธฉันนะ)

“ก็บอกมาสิ”

(นาฬิกาของฉันเข้าไปห้านาทีอะ)

“...” ผมควรตีใจหรือเสียใจดีครับ

(นายไม่โกรธฉันแน่ะ)

“ช่างเถอะ~” ผมอยากฆ่าตั้รุ่งซะมัด แต่ตอนนี้ผมรู้สึกแย่มาก
กว่า...

(แต่พี่เพิ่งบอกว่าพี่ปีมฝากของอะไรไม่รู้ให้นายแหนะ)

“งั้นหรอ” ผมรู้สึกดีใจมาก เพราะอย่างน้อยถึงไม่ได้พบกัน แม้
จะแค่ได้ยินเสียงเป็นครั้งสุดท้ายก็ตาม บางที... ผมว่าเราอาจจะไม่ได้
พบกันอีกตลอดไปก็ได้

แต่พี่ปีมรู้มั๊ยครับ!

ผมอยากเจอพี่ปีมอีกครั้งมากกว่า

เวลาเจ็ดปีผ่านไป

‘โง่~ พี่คงไม่ได้ทักทายเราอีกแล้ว... แต่ว่าพี่สนุกมากที่ได้เจอกับเอเจ พบเหตุการณ์ดีบ้างเลวร้ายบ้างก็ตามที จะบอกยังไงดีละ ความจริงพี่ไม่อยากจากที่นี่ไปเลย แม่ไม่ยอมเข้าใจพี่สักนิด แอ้ชะมัด~ ต่อไปนี่เมื่ออย่างก้าวเข้าอเมริกา พี่คงคิดถึงเอเจแทบบ้าคลั่ง

พี่อยากให้แม่รับรู้ว่าการเป็นในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ ไม่ได้แปลว่ามันทำให้เราต้องคุณค่าลงอย่างไร แต่หากวันใดที่เราใช้สายตาคคนอื่นมามองว่าเราเป็นยังไง เราจะไม่มีความสุขในชีวิตเลย ดังนั้นไม่ว่าเวลาผ่านไปมากแค่ไหน พี่จะไม่มีวันใช้สายตาใครมามองว่าพี่เป็นยังไง หรือสิ่งที่พี่เป็นไม่มีใครยอมรับ มาเป็นข้อตัดสินว่าพี่ไม่ดีเด็ดขาด

แต่เรียนอเมริกาก็ดีอย่างนึงนะ... ไม่ค่อยเหมือนเมืองไทยหรอก แต่ถ้ามีเอเจเคียงข้าง อยู่ที่ไหนไม่สำคัญนัก... ก่อนจะจบ... พี่อยากบอกครั้งสุดท้ายว่า...ลาก่อนนะ’

เสียงบันทึกลงเสียงจากมือถือจบลง ผมได้แต่ยิ้มเงิบๆ ในใจ เพราะตอนนี้ผมกำลังนึกถึงอดีตที่เคยมีความสุขมากๆ ครั้งหนึ่ง ผมจำได้ว่าพี่ปิมบันทึกเสียงใส่เมมการ์ด แล้วแอบให้พี่ฟังก์ตอนจะขึ้นเครื่อง เพราะรู้ว่ายังไงผมคงไม่สามารถไปเจอหน้าครั้งสุดท้ายได้

เจ็ดปีผ่านไป เป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุดเลยก็ว่าได้ มีเหตุการณ์หลายอย่างเปลี่ยนแปลงไป หลังจากพี่ปิมไปอเมริกาถึงอาทิตย์ พวกพี่ๆ ก็แยกคบกับสาวๆ มาคงไขว้ให้ผมเจ็บใจ ซึ่งสาวๆ

แต่ละคนน่ารักสุดๆ ไปเลยแหละ แต่รู้ไหมครับ พวกนี้เปลี่ยนสาวเหมือนเปลี่ยนเสื้อผ้ามาอวดทุกวัน เซ็งมัยล่ะครับ พี่น้อง~ สองคุณนี่ชอบมาทำสวิตต่อหน้าผมทุกที โห! พวกพี่เนี่ยใจร้ายชะมัด เรื่องนี้จะดูเหมือนจะให้ตัวเอกอย่างผมไร้คู่เลยหรือไงกัน

หลังจากวันที่พี่บีมจากไป ผมเริ่มทำจิตใจตัวเองให้เข้มแข็ง ส่วนรู้งั้น เธอเองก็คอยช่วยปลอบใจผมในบางครั้งที่ตัวเองอ่อนแอ แม้ว่าผมกับรู้งั้นจะแยกกันเข้า มหา 'ลัยคนละมหา 'ลัย แต่รู้งั้นกับผมก็ติดต่อกันอยู่เสมอ บางทีรู้งั้นยังชวนผมไปเที่ยวด้วยบ่อยๆ จนคนเขาเข้าใจผิดมองว่าเราสองคนเป็นคู่รักกันซะงั้น ที่รู้งั้นทำแบบนั้นเพราะอยากให้ผมหายเศร้าจากพี่บีมบ้าง ไซ้~ ผมยังลืมนพี่บีมไม่ได้เลย ไม่ว่าใครเข้ามาในชีวิตของผมมากเท่าไร แต่ไม่มีใครทำให้ผมลืมผู้ชายคนนั้นได้เลย ผมคงรักใครไม่ได้อีกแล้ว~

เพราะพี่บีมคือรักครั้งสุดท้ายในชีวิตที่ผมไม่สามารถลืมได้เลย~

แต่ว่าตอนนี้ผมกำลังทำงานเป็นโปรแกรมเมอร์ออกแบบเกมของบริษัทของพ่อรู้งั้นอยู่ เงินเดือนถือว่าดีมากๆ เมื่อเทียบกับพนักงานคนอื่น ๆ ทุกวันนี้ผมยังใช้รถมอเตอร์ไซค์ของพี่บีมขับรถไปทำงานแทบทุกวัน ถึงผมจะมีเงินมากพอจะซื้อรถคันใหม่ก็เถอะครับ ผมอยากใช้เจ้ารถคันนี้มากกว่า เมื่อก่อนผมเกลียดความเร็วสุดๆ แต่ตอนนี้ผมกลับขับรถเร็วแซงทำนรกซะงั้น อาจเป็นเพราะสายลมปะทะใบหน้ามันชวนให้ผมพาลคิดถึงพี่บีมตอนขับรถคันนี้ล่ะมัง

ผมขับรถกลับบ้านตามปกติ ก่อนจะกลับบ้านผมแวะย่านหนึ่งซึ่งมันเคยเป็นสถานที่ที่ผมกับพี่บีมมาเดินเที่ยวด้วยกัน แม้กาลเวลา

จะทำให้ที่นี่เปลี่ยนไปบ้าง แต่ผมรู้สึกว่าการณ์วันนั้นมันเกิด
ราวกับเมื่อวานนี้เอง รถของผมหยุดตรงหน้าร้านแห่งหนึ่งแทบไม่ทัน
ต้องเรียกว่าใช้มือบีบเบรกแทบไม่ทันต่างหาก เพราะผมเห็นใครบาง
คนในร้าน ใครซึ่งผมคุ้นๆ หน้าอย่างประหลาด ‘พีบีม’ ไม่จริงน่า...
ผมต้องตาฝาดแน่ๆ เลย

ผมรีบวิ่งก่อนคนๆ นั้นจะไปซะก่อน... เดี่ยวสิ~ ผมเริ่มสปีดขา
ด้วยความเร็วเท่าที่มีก่อนเตะไหล่คนๆ นั้นทันที

“เดี่ยวนายนะ!!!”

“ฉันทรอ” ไบหน้านั้นหันมามอง ยิ่งทำให้ผมตะลึงไปอีกชั้น
พะ... พีบีมจริงๆ ด้วย O_O!!!

“พีบีม!!!”

คนๆ นั้นคิ้วขมวด ก่อนพูดประโยคหนึ่งออกมา “นายเป็นใคร?”

“พีจำผมไม่ได้เหรอ...” ผมแปลกใจ เพราะไบหน้าผมไม่ได้
เปลี่ยนแปลงไปมากขนาดนั้นนี่

“บีม!” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง เขามองผมชั่วครู่ก่อนวิ่งไป
หาต้นเสียง

คุณว่าเสียงนั้นคือใครรู้ไหมครับ... เป็นเพศหญิง... แววดาคมกริบ
ให้ตายสิ! ผมไม่มีวันลืมดวงตาคู่นั้นได้เลย ตอนนี้อย่างคุณทำทางเหมือน
คนอมทุกข์ตลอดเวลา ไบหน้าที่เคยแต่งตั้งกลับมีริ้วรอย แล้วเจ้าของ
ริ้วรอยทำทางจะไม่สนใจด้วยซ้ำ คุณแม่ของพีบีมตัวดำมาทางผมก่อน
อุทานเสียงแหลม พีบีมหันมามองท่านแล้วถามอย่างสงสัย

“คุณน้ารู้จักผู้ชายคนนั้นด้วยเหรอ”

“รู้จักสิ~ แล้วเธอก็รู้จักเขาดีเช่นเดียวกับฉันเหมือนกัน”

ผมพูดไม่ออก เหตุใด? ทำไมท่านถึงย้ายกลับมาเมืองไทย... ทั้งที่เรื่องวันนั้นเป็นต้นเหตุทุกๆ อย่าง ความจริงมันสมควรจบเมื่อท่านพาพีบีมไปอเมริกาแล้ว

“ผมรู้จักเขาเหรอ ดีชะมัด นึกว่าที่เมืองไทยผมจะไม่มีคนรู้จักซะอีก” พีบีมส่งยิ้มให้ผมนิดหนึ่ง

“หมายความว่ายังไง” ผมซักง

“ตอนที่ฉันไปเรียนที่อเมริกา เกิดอุบัติเหตุระหว่างกลับบ้านของคุณพ่อนะ รู้สึกว่ากะโหลกถูกของอะไรบางอย่างกระแทกอย่างรุนแรงเลยจำใครไม่ได้สักคน โชคดีนะฮะที่คุณนำพาผมมาเมืองไทย ไม่งั้นผมอาจไม่รู้ก็ได้”

“คุณนำเธอครับ” ผมซักแปลกๆ ตอนที่พีบีมเรียกแม่ตัวเองว่าคุณน้า โดยปกติต้องเรียกว่าแม่หรือไม่ก็คุณแม่นี้

“ครับ~อะไรหรือ” พีบีมหันมามองผมสีหน้างงๆ ว่าเขาพูดผิดตรงไหน

“นั่น...”

“เอ! ทำไมเขาถึงไม่รู้จักคุณน้าด้วยล่ะ” พีบีมหันไปถาม

“ไม่ใช่! นั่นนะ” ผมพยายามบอก แต่ถูกท่านดึงแขนไปคุยแทน ปล่อยให้พีบีมงงเป็นสองเท่า

อะไรจั้นหรือ?!!

“มันเกิดอะไรขึ้นหรือครับ? ที่อเมริกาอะ” ผมถาม สีหน้าท่าน
ซีดลงทันที

“ความจริงปีมไม่ได้ถูกรถชนจนความทรงจำเสื่อม แต่เพราะฉัน
เองเป็นตัวต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด เมื่อตอนเราไปถึงอเมริกา ฉัน
ตัดสินใจให้ตาปีมหมั้นกับผู้หญิงคนหนึ่ง เพื่อเขาจะได้ลืมเธอไปสักที
นับวันเมื่อเวลาหมั้นเข้าไปใกล้เรื่อยๆ ตาปีมเหมือนคนเก็บตัวเงียบไม่
พูดจากับใครแม้กระทั่งครอบครัวของตัวเอง จนกระทั่งเกิดอุบัติเหตุ
ปีมพลัดตกน้ำ แต่เขาวัยน้ำไม่เป็น มีใครบางคนช่วยไว้ได้ แต่ทว่าเมื่อ
เขาฟื้นขึ้นมาเขากลับบอกว่าจำใครไม่ได้เลย ทั้งที่ไปเอ็กซ์เรย์สมอง
แล้วได้ผลตรวจว่าปกติทุกอย่าง ฉันจึงพาเขาไปหาหมอทางประสาท
ปรากฏว่าจิตใจเขาได้รับความเจ็บปวดมาก จนกระทั่งหัวใจสั่งให้
สมองลืมทุกอย่าง ทางรักษาสุดท้ายต้องให้เขายอมรับความจริงทุกๆ
สิ่ง ฉันคิดว่าไม่เป็นไร แต่ไม่ว่าฉันจะบอกความจริงว่าฉันเป็นแม่ของ
เขาแค่ไหน เขากลับไม่ยอมรับ จนกระทั่งอาการหนักขึ้นอย่างรวดเร็ว
ฉันจึงตัดสินใจได้ว่าฉันเป็นแค่คุณน้าของเขา เพราะฉันรู้ตัวแล้วว่าตัว
เองฝันบั้งคับเขามากเกินไป”

“เสียใจด้วยนะครับ”

“ขอบใจจ้ะ! เพราะฉันคงทำกรรมกับลูกตัวเองไว้มากจริงๆ
ตอนนี้ฉันเลยพาเขามาเมืองไทย เพื่อหวังให้เขาจำอะไรได้บ้าง แล้ว
ความจริง...”

“ความจริงหรือครับ?”

“ตลอดเวลาที่ฉันพยายามขัดขวางเธอกับตาปีมนะ อาจเป็น

เพราะฉันเห็นแก่ตัว ฉันกลัวว่า... ถ้าคนอื่นรู้ว่าดาบิมเป็นพวกรักเพศเดียวกัน พวกนั้นจะเอาไปนินทาเสียๆ หายๆ ได้ ถ้าพูดจริงๆ ฉันคงกลัวว่าเขาจะทำให้ตระกูลเสียชื่อเสียงมากกว่า... สุดท้ายฉันได้รู้ว่าต่อให้เขาไม่เหลืออะไร บิมก็ยังเป็นบิมอยู่ดี สิ่งเดียวที่ฉันทำตอนนี้คือการทำให้ดาบิมมีความสุข...”

“คุยกันเสร็จหรือยังครับ ผมหิวแล้ว~” เสียงพีบิมดังมาแต่ไกล ถ้าเป็นพีบิมคนก่อนต้องเสียงออดอ้อนน่ารักๆ เสมอ

“เธอช่วยทำให้บิมคนก่อนกลับมาด้วยนะ” ประโยคสุดท้ายทำผมอึ้ง เพราะมันหมายความว่าท่านจะไม่คิดขัดขวางผมอีกแล้ว

“เสร็จแล้วจ๊ะ” คุณแม่ของพีบิมยิ้มบางๆ “จริงสิ~ วันนี้เขาจะทานข้าวเย็นที่บ้านเราด้วยนะ”

“ดีครับ คนเยอะๆ ทานอร่อยดี ว่าแต่นายชื่ออะไรอะ?”

“เอเจครับ”

“คูนๆ นะ” พีบิมทำเหมือนพยายามนึก แต่นึกยังไงก็ไม่ออก “ช่างเถอะ~”

ผมจึงเดินไปเอารถมอเตอร์ไซค์ที่จอดข้างๆ รถ แต่พีบิมวิ่งมาหาเหมือนอยากถามอะไรบางอย่าง

“มีอะไรเหรอ?!!”

“ตอนที่ฉันไม่ได้ความจำเสื่อม ฉันชอบผู้ชายหรือเปล่า”

“หา 〇_〇”

“อย่าหาว่าฉันเป็นพวกแปลกๆ เลยนะ... ฉันรู้สึกว่าคุณตัวเองรู้สึกพิเศษกับนายยังไม่รู้”

“พะ... ผมไม่รู้สิ~”

“ช่างเถอะ~ ฉันแค่รู้สึกว่าคุณน่ารักซะมัด... ฉะ ฉันคงชอบนายเข้าละมั้ง”

O///O (ผมหน้าแดงฉ่ำ)

ผมกำลังตัวแข็งทื่อไปแล้ว... คุณสิยังมีหน้ามาหัวเราะใส่ผมอีก
เชอะ~ คนใจร้าย

ผมว่ากาลเวลาจะทำให้พี่บีมเริ่มจำทุกคนได้ขึ้นมา อย่างน้อยต้องมีผมละที่จำได้หนึ่งคน...คงไม่ต้องบอกว่าผมดีใจแค่ไหนที่พี่บีมกลับมา แม้เขาจะจำใครไม่ได้เลยก็ตาม เรื่องราวมากมายทำให้ผมได้เรียนรู้ข้อคิดหลายอย่าง แต่ผมรู้อยู่หนึ่งอย่างครับว่า ‘ไม่ว่าเราจะมีปัญหาอะไรหนักหนาแค่ไหน ครอบครัวจะเป็นที่พึ่งสุดท้ายของเราเสมอ’ ดังนั้นผมควรขอบคุณพระเจ้าอีกรอบใหม่ ที่ส่งครอบครัวแสนวุ่นวายของผมมา แต่ตอนนี้ช่างเถอะ~ ผมต้องคิดแล้วสิว่า จะทำยังไงให้พี่บีมจำทุกอย่าง... อืมนั่นสิ~

งั้นเรามาฟื้นฟูความทรงจำด้วยจูบแรกนะครั๊บบ เทพบุตรของผม

^^

The end

เกี่ยวกับผู้เขียน

ตอนที่ได้อ่านผ่านเข้ารอบนิยายของโครงการประกวดนวนิกรรมสั้นๆ รู้สึกดีใจมากๆ เพราะไม่คิดว่ากลุ่มของตัวเองจะผ่านเข้ารอบสุดท้าย แต่แอบหวังนิดหน่อยเท่านั้น ^^ พอเสร็จจากการประกวดปรากฏว่าเสมอกันทั้งคู่ ซึ่งต้องนำนิยายมาตีพิมพ์เพื่อเป็นสื่อแนะนำเสนอในโรงเรียน ตอนแรกถูกรีไรท์หลายครั้งมากกกก จนในใจแอบท้อเหมือนกัน TOT แต่มันก็คุ้มค่าสำหรับสิ่งที่ทำไป ทำให้เราหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง อย่างน้อยเราก็ได้ภูมิใจว่าครั้งหนึ่งเคยแต่งนิยายแล้วตีพิมพ์เป็นรูปเล่มให้นักเรียนในโรงเรียนอ่านกัน ^^+

ส่วนนิยายเรื่องนี้เป็นนิยาย Y ซึ่งแนวนี้เพิ่งแต่งเป็นครั้งแรกและบอกว่าการค่อนข้างยากพอสมควร แต่ว่าส่วนตัวชอบอ่านนิยายแนวนี้ตามอินเทอร์เน็ตก็รู้สึกว่าเป็นแนวที่แปลกดี เลยลองแต่งดู แล้วไม่คิดว่ามันจะได้ชะด้วยสิ!

ถ้าถามว่าหลังจากการประกวดครั้งนี้ได้อะไร? ที่ได้แน่ๆ คือเราได้เปิดโลกกว้างและประสบการณ์ใหม่ๆ ที่เราไม่เคยสัมผัส ได้รู้จักมิตรภาพใหม่ๆ และอะไรหลายๆ อย่างที่เราไม่รู้

ขอบคุณพวกพี่จากองค์การแพธ กับพี่ๆ บ.ก.แจ่มใสมาก ที่ทำให้นิยายเรื่องนี้สมบูรณ์ขึ้นมา ขอขอบคุณจริงๆ ค่ะ ^_^

ผ่องพรรณ ยืนแสนหาญ
สุพัทธา ปารมณี
มานะ บุญทวี
โรงเรียนห้างฉัตรวิทยา จ.ลำปาง

วรรณกรรมที่พูดถึงความรักของเพศเดียวกัน เริ่มเปลี่ยนแปลงไป
การเกิดขึ้นของงานเขียนแนว "Y" ได้นำเสนอภาพความรักที่สวยงามของเพศเดียวกัน
จากมุมมองของนักเขียนรุ่นเยาว์ ผู้ที่ไม่ได้เติบโตขึ้นมาในสภาวะที่มีผู้สร้างด้านมืด
ตีกรอบความคิดของพวกเขาเอาไว้ พวกเขา มีเพื่อน มีพี่ มีน้องที่กล้าแสดงออกถึงตัวตน
ความรู้สึก และความต้องการที่แท้จริง ต่างจากยุคสมัยก่อนหน้า

